



ת"פ 980/03/14 - מדינת ישראל נגד יעקב מלול, משה מלול - כתב האישום בוטל

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 980-03-14 מדינת ישראל נ' מלול
בפני כבוד השופטת יפעת שיטרית
המאשימה מדינת ישראל
נגד הנאשמים
1. יעקב מלול
2. משה מלול - כתב האישום בוטל

הכרעת דין בעניינו של הנאשם 1 בלבד

בפתח הכרעת דין זו ובהתאם להוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ"), הנני מודיעה בזאת, כי החלטתי לזכות את הנאשם 1 מן המיוחס לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק.

מבוא:

1. כנגד הנאשם 1 (להלן: "הנאשם 1") והנאשם 2 (להלן: "הנאשם 2") (שניהם ביחד ייקראו להלן: "הנאשמים"), הוגש לבית משפט זה כתב אישום אחד (מתוקן), במסגרתו יוחסו להם העבירות כדלקמן:
א. חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיפים 333 + 335 (א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
ב. פגיעה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיפים 334 + 335 (א) לחוק העונשין.

העובדות הנטענות בכתב האישום:

2. על פי הנטען בכתב האישום, בבעלותו של י' ח' (להלן: "המתלונן 1"), דירה, הנמצאת ברחוב ויצמן 15/2 בצפת (להלן: "הדירה") ואשר צמודה לדירה בה גרים הנאשמים.
3. בזמן הרלוונטי לכתב אישום זה, שרר סכסוך בין הנאשם 1 לבין המתלונן 1 בגין ביצוע עבודות בנייה בדירה, אשר לטענת הנאשם 1, מסכנות את יציבות המבנה.
4. בתאריך 29.11.13, כך על פי הנטען בכתב האישום, נשלח מכתב למתלונן 1 מעיריית צפת ובו דרישה לביצוע עבודות בדירה, אשר נחוצות למניעת סכנה למבנה.
5. ביום 1.1.14, הגיש המתלונן 1 בקשה לצו מניעה, להורות לעיריית צפת להימנע מביצוע העבודות. בו ביום ניתנה החלטה ע"י כב' השופט דניאל קירס ולפיה, בין היתר, ניתן צו מניעה זמני במעמד צד אחד,

עמוד 1

- האוסר על העירייה לבצע עבודות בדירה, זאת למעט עבודה הנדרשת על מנת למנוע סכנה מיידית.
6. בתאריך 19.2.14, בוצעו עבודות בנייה בדירה מטעם קבלן של עיריית צפת ובשל כך המתלונן 1 הזמין משטרה וביקש להפסיק את העבודות. לאחר הגעת המשטרה לדירה, הופסקו העבודות, זאת למגינת ליבם של הנאשמים, אשר היו מעוניינים בביצוען, על מנת למנוע את הסיכון הנטען לעיל.
7. למחרת, בתאריך 20.2.14, בסמוך לשעה 06:00, הגיעו המתלונן 1 ובנו, ד' ח' (להלן: "**המתלונן 2**") וכן חבר של המשפחה, י' כ' (להלן: "**המתלונן 3**"), אל הדירה, זאת במטרה לפרק את הבנייה שבוצעה בה, כמפורט לעיל.
8. למשמע הרעשים של פירוק הבנייה, כך על פי הנטען בכתב האישום, יצאו הנאשמים וכן נוסף של הנאשם 1, אשר זהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "**האחר**") מביתם, והגיעו לדירה, זאת במטרה לתקוף יחד את המתלוננים ולמנוע מהם מלפרק את הבנייה.
- בהגיע הנאשמים והאחר לדירה, השליך אחד מהם אריח קרמיקה לעברו של מתלונן 2. בהמשך לכך ניגשו הנאשמים והאחר יחדיו לעברו של מתלונן 1 ודחפו אותו וכתוצאה מכך, הוא נפל.
9. לאחר מכן, תקפו הנאשמים והאחר בצוותא את שלושת המתלוננים, באמצעות קרשים, צינור מברזל ופטיש טפסנות וכן ע"י מכות בידיהם, תוך כדי שהם מאיימים עליהם, כי הם לא יצאו משם בחיים וכי יהרגו אותם. בין היתר:
- א. במהלך התקיפה המתוארת לעיל, תקף הנאשם 2 את המתלונן 3 באמצעות פטיש טפסנות בראשו.
- ב. בשלב מסוים בעת התקיפה המתוארת לעיל, ניגש הנאשם 1 למתלונן 2 וחבט בו במכת אגרוף לעינו השמאלית.
- ג. מעשים אלה נעשו כחלק מהתקיפה המשותפת ובעוד הנאשם הנוסף (כך בכתב האישום - הערה שלי י.ש) והאחר נוכחים ומוסיפים לתקוף את יתר המתלוננים.
10. לאחר התקיפה המתוארת, פנו שלושת המתלוננים לבית החולים "זיו" בצפת לקבלת טיפול רפואי.
11. כתוצאה ממעשי הנאשמים, כמפורט לעיל, נגרמו למתלוננים החבלות הבאות:
- א. למתלונן 1 נגרמו פצעים בפניו, באוזנו השמאלית ובידו השמאלית.
- ב. למתלונן 2 נגרמה בעינו השמאלית חבלה חמורה שהינה קרע בקרנית ובסקלרה אחורית, ללא עדשה ומבנה עין וללא קונטור. בשל כך, הובהל המתלונן 2 לניתוח עיניים בבית החולים "תל השומר", אשר במהלכו נתפרו החתך בקרנית ובסקלרה. ראייתו של המתלונן 2 בעין השמאלית נפגעה ונכון למועד הגשת כתב האישום, טרם שבה אליו.
- בנוסף לכך, נגרמו למתלונן 2, שני חתכים בגולגולת ברוחב של 4 ס"מ ו - 3 ס"מ, אשר הצריכו הדבקה וכן נגרמה לו המטומה תת עורית אוקסיפילית מתחת לקרקפת.
- ג. למתלונן 3 נגרמו פצע כ - 3 ס"מ באזור פטריאטלי אמצעי של הגולגולת, כאבים ורגישות למישוש בשוק שמאל.



תשובת הנאשמים לאישום:

12. כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 25.3.14, הנאשמים כפרו בעובדות כתב האישום. הנאשם 2 אף טען לאלibi.

בדיון מיום 10.7.14, חזרו הנאשמים על כפירתם וב"כ הנאשם 2 הוסיף, כי הוא מחזיק הן בטענת זוטא והן בטענת אלibi.

שני הנאשמים הגישו את כפירותיהם המפורטות בכתב. בכפירתו המפורטת בכתב, טען הנאשם 1 כדלקמן:

"באופן כללי יטען כי הנאשם כופר בכל העובדות והטענות בכתב האישום למעט העובדות שיודה בהן במפורש. הנאשם יטען כי גם אם יקבע כי הדף מתלונן כלשהו היה זה לצורך הגנה עצמית ו/או לצורך הגנת בית המגורים. באשר לעובדה מס' 1: מודה.

באשר לעובדה מס' 2: מודה ויוסיף כי אין המדובר רק בטענות הנאשם 1 אלא בדרישה של ראש העיר צפת שהינו יו"ר הוועדה לתכנון ובניה צפת לביצוע עבודות על מנת למנוע סכנה מיידית וזאת בהתבסס על מכתב מ"מ מהנדס העיר בדבר היות המבנה מסוכן.

באשר לעובדות מס' 3-5: מאשר לפי מיטב ידיעתו.

באשר לעובדה מס' 6: מודה ביחס אליו.

באשר לעובדה מס' 7: מודה שיצא מביתו בעקבות רעש. כופר בסיפא.

באשר לעובדה מס' 8: כופר. הנאשם עצמו הותקף בחצריו ע"י המתלוננים שבאו לפגוע בחיזוק שביצעה העירייה למבנה שהינו ביתו למניעת סכנה מיידית. באשר לעובדה מס' 9: כופר.

באשר לעובדות מס' 10-11: כופר מחוסר ידיעה ויטען כי באם מי מהמתלוננים נחבל היה זה כתוצאה מנפילה עצמית באתר הבניה.

באופן כללי יטען כי הנאשם כופר בכל העובדות והטענות בכתב האישום למעט העובדות שהודה בהן במפורש".

בכפירתו המפורטת בכתב, טען הנאשם 2 כדלקמן:

1. האמור בסעיף 1 לעובדות כתב האישום מוכח מחוסר ידיעה.

2. האמור בסעיף 2 לעובדות כתב האישום גם הוא מוכח, פרט לעובדה כי בוצעו עבודות וכי הנאשם 2 ידע על ביצוע עבודות בניה, וזאת אגב שיחות בין בני המשפחה בבית.

3. האמור בסעיף 3 לכתב האישום מוכח מחוסר ידיעה.

4. האמור בסעיף 4 לכתב האישום מוכח, שכן הנאשם 2 לא יודע על מהלכיו המשפטיים של המתלונן 1 והוא אינו עוסק בכך.

5. האמור בסעיף 5-10 מוכח מכל וכל ואף נחרצות, שכן הנאשם 2 לא היה באירוע, לא נכח באירוע, ולא בכל שלב מהשלבים של האירוע, לא יודע על זהות המעורבים ולא על מהלך האירועים. הנאשם 2 שהה בביתו וישן באותה העת.

(ההדגשות במקור - הערה שלי י.ש).

6. האמור בסעיף 11-13 לכתב האישום, בקשר עם מצבם הרפואי של המתלוננים, מוכחש מחוסר ידיעה".

13. נוכח תשובות הנאשמים לאישום, הוחל בשמיעת הראיות. לאחר שנשמעה עדות המתלונן 2, עתרה המאשימה בדיון מיום 6.5.15 להורות על הפרדת משפטים בין עניינם של הנאשמים וכן הודיעה על חזרתה מכתב האישום ככל שהוא מתייחס לנאשם 2 וזאת בהסכמת הנאשם 2 ובהתאם להוראת סעיף 94(ב) לחסד"פ. בנסיבות אלה ובהסכמת הנאשם 2 ובא כוחו, הוריתי על הפרדת משפטים בין עניינם של הנאשמים ועל ביטול כתב האישום כנגד הנאשם 2, בהתאם להוראת סעיף 94(ב) לחסד"פ.

14. בהמשך לאמור לעיל, ובהתאם להחלטה מיום 6.5.15, הגישה המאשימה בקשה לתיקון כתב האישום וזאת, על דרך מחיקת הנאשם 2 מכתב האישום ותיקון עובדות כתב האישום בהתאם.

למען הסדר הטוב והבאת התמונה בכללותה, יצוין, כי ביום 20.5.15, הועברה הבקשה לתיקון כתב האישום לתגובת ב"כ הנאשם 1. עיון בתיק בית המשפט מלמד, כי תגובה כזו אינה בנמצא ובכל אופן, בסופו של יום, אין בנמצא החלטה סופית בהתייחס לבקשה האמורה.

בהקשר זה יוער, כי טיבו של התיקון הינו בעיקרו שינוי ההתייחסות לזהותו של הנאשם 2 כאל "אחר" וכן שינוי זהות המבצע באשר לחלק שיוחס לנאשם זה באופן פרטני בכתב האישום המקורי (סעיף 9 (א) לעובדות).

לאור האמור, הרי שהכרעת דין זו מתייחסת לנאשם 1 בלבד.

ראיות הצדדים:

15. על ראיות המאשימה נמנו עדויותיהם של המתלונן 1 - י' ח', המתלונן 2 - ד' ח', המתלונן 3 - י' כ', רס"ר פאדי מדאח, ד"ר אליק רוזנפלד, ד"ר אלעד בן ארצי, מרגלית בר צבי, עופרי ראוף, רס"ר יוסף כהן, רס"ב עסאם עאמר, רס"ב זיו צמח, רס"מ אלי צ'יטאיט וד"ר עזמי יאסין.

כן הוגש בהסכמה תיעוד רפואי בעריכת ד"ר יוסי פיקל - התקבל וסומן ת/29 ובכך התייתר הצורך בעדותו.

כן הוגש בהסכמה תיעוד רפואי בעריכת ד"ר איתן לבני - התקבל וסומן ת/30 ובכך התייתר הצורך בעדותו.

כן הוגש בהסכמה תיעוד רפואי בעריכת ד"ר יואב ברגר - התקבל וסומן ת/31 ובכך התייתר הצורך בעדותו.

כן הוגשו בהסכמה דו"חות מד"א - התקבלו וסומנו ת/46 ו-ת/47.

כן הוגש בהסכמה דו"ח מסדר תצלומים בעריכת בני דין מיום 20.2.14 - התקבל וסומן ת/48 ובכך התייתרה עדותו.

כן הוגש בהסכמה דו"ח פעולה בעריכת רס"ל ליאור אלחדד מיום 23.2.14 - התקבל וסומן ת/49 ובכך התייתר הצורך בעדותו.

כן הוגשו בהסכמה מזכרים בעריכת כואזי כואזי מיום 23.2.14 ומיום 24.2.14 - התקבלו וסומנו ת/50 ו-ת/51, בהתאמה ובכך התייתר הצורך בעדותו של עד זה.

כן הוגשו בהסכמה מזכר בעריכת רס"ל זוהר עטיה מיום 24.2.14 בצירוף הזמנה לסור למשטרה - התקבלו וסומנו ת/52 ו-ת/53, בהתאמה ובכך התייתר הצורך בעדותו.

כן התקבלו בהסכמה 3 דו"חות מוקד 100 ודיסק - הדו"חות התקבלו במאוחד וסומנו ת/54. הדיסק התקבל וסומן ת/55.

כן הוגשו בהסכמה תמלולי שיחות למוקד 100 במשטרה בעריכת דניאל כהן - התקבלו במאוחד וסומנו ת/56 ובכך התייתר הצורך בעדותו.

כן הוגש בהסכמה תיעוד רפואי בעריכת ד"ר זיק - שחר ענת ודיסק בדיקה המתייחס לסי.טי. מוח שנערך למתלונן 2 - התקבלו וסומנו בהתאמה ת/57 ו-ת/58 ובכך התייתר הצורך בעדותה.

כן הוגשו בהסכמה הבגדים שלבש המתלונן 2 בעת האירוע נשוא כתב האישום - הבגדים סומנו בתג מוצג ת/63 והוחזרו בשקית שבה נמצאו לידיה הנאמנות של ב"כ המאשימה, ובכך התייתר הצורך בעדותה של העדה פ' ח'. על פרשת ההגנה נמנו עדות הנאשם 1, עדות רעייתו - מזל מלול ועדות איגור איונוב.

כן הוגש בהסכמה דו"ח פעולה בעריכת רס"ב עאמר עסאם מיום 19.2.14 - התקבל וסומן נ/15 ובכך התייתר הצורך בזימונו כעד הגנה.

16. לאחר שנשמעו ראיות הצדדים עד תום, סיכמה המאשימה את טענותיה בעל פה בדיון מיום 5.3.18. עיקר סיכומי הנאשם בכתב הוגשו במעמד הדיון וסומנו נ/1. בנסיבות אלה, ניתנה למאשימה האפשרות להגיש את תגובתה לסיכומי הנאשם בכתב, כשלב"כ הנאשם נשמרה הזכות להגיש תשובה לתגובת המאשימה. תגובת המאשימה לסיכומי הנאשם, כאמור, הוגשה ביום 14.3.18. תשובת הנאשם לתגובת המאשימה לא הוגשה.

להלן יובאו בקליפת אגוז עיקר טיעוני הצדדים, כפי סיכומיהם.

טיעוני המאשימה בסיכומיה:

17. במסגרת סיכומיה, טענה המאשימה, כי במקרה דנן עסקינן בגרסת הנאשם אל מול גרסת שלושת המתלוננים, ביחס לאירוע אלימות שהתרחש בין הצדדים. בהקשר זה הדגישה, כי ישנם שלושה מתלוננים הניצבים מול נאשם אחד וזאת, לאחר ביטול כתב האישום כנגד הנאשם 2. המאשימה ציינה עוד, כי אין מחלוקת באשר לקיומו של סכסוך ממושך בין הנאשם ומשפחתו לבין משפחת המתלוננים. כך גם אין מחלוקת ביחס למרבית העובדות המפורטות בפתח כתב האישום ובהן, החלטת העירייה על סגירת האזור המסוכן שהוגדר בדירה וביצוע עבודות, כמו גם העובדה, כי ביום 19.2.2014, הגיע הקבלן אמיר דבוש עם עובדיו, והם ביצעו את העבודות, עד אשר הגיעו המתלוננים 1 ו-2 וביקשו ממנו להפסיקן. למקום הוזמנה משטרה, אשר עצרה את העובדות והצדדים התבקשו להגיע לתחנת המשטרה. מנקודה זו ואילך ישנם הבדלי גרסאות מהותיים בין המתלוננים לבין הנאשם.

המאשימה ציינה עוד, כי אין מחלוקת שב-20.2.14, בשעה 06:00, הגיעו שלושת המתלוננים אל הדירה שבבעלות המתלונן 1, כדי לפרק את הטפסנות, זאת, מבלי להתייחס לזכותם לעשות כן.

18. המאשימה עתרה לאימוץ גרסאות המתלוננים בעדויותיהם. כן ציינה את הקושי של המתלונן 2 כפי שניבט על דוכן העדים, שעה שבכה במהלך חלק מעדותו וניכר, כי מדובר באירוע טראומטי וכואב



עבורו. המאשימה ציינה, כי המתלונן 2 נפגע באופן הקשה ביותר וכמעט ואיבד את ראייתו בעינו השמאלית.

19. עוד הדגישה המאשימה, כי לטענת המתלוננים, הנאשם לא היה לבדו באירוע, אלא תקף אותם בצוותא חדא עם שניים מבניו, שזהותם אינה ידועה. לטענת המאשימה, גרסאות המתלוננים מקבלות חיזוק בתוצאות האירוע, העובדה, כי שלושת המתלוננים פונו לקבלת טיפול רפואי בבית החולים והחבלות שנגרמו להם, כפי העולה מראיות המאשימה. כך מאיינים הדברים האמורים את גרסת הנאשם, אשר אינה מתיישבת עם ההיגיון ועם השכל הישר. טענות הנאשם להעללה ולרקימת מזימה כנגדו אינן עולות בקנה אחד עם העובדות ועם תוצאות האירוע. כל זאת, לטענת המאשימה, יש לשקלל במארג הראייתי הכולל.

20. המאשימה התייחסה לגרסת המתלונן 2 באשר לאירוע התקיפה ולפיה, לאחר שנפל, הוא קם והנאשם 1 הכה אותו במכת אגרוף בעינו. גרסת המתלונן 2, כאמור, נתמכת בעדותו של י'. כך טענה, כי מבחינה עובדתית, עבירת החבלה החמורה המיוחסת לנאשם ברורה, זאת ככל שיתקבלו גרסאות המתלוננים כמהימנות. לכך יש להוסיף את העובדה, כי נגרמה "חבלה חמורה", כפי העולה מהתיעוד הרפואי שהוגש בעניינו של המתלונן 2. ביצוע העבירה בצוותא וכן באמצעות נשק קר, מביאנו לגדרי הוראת החיקוק המיוחסת לנאשם בהקשר זה. באשר למתלוננים 1 ו-3, הרי שנגרמו להם פציעות, כפי העולה מהתיעוד הרפואי, תוך ביצוע בצוותא ותוך שימוש בנשק קר.

21. בהתייחס לעדויות המתלוננים, הדגישה המאשימה, כי אלו היו אמוציונליות, בהתחשב בנסיבות, כאשר מעמד העדות הציף את האירועים עבורם. כך ציינה, כי בהתאם לפסיקה, יש לבחון האם עיקרי התלונה מתיישבים עם העובדות, אם לאו. לטענת המאשימה, גרסאותיהם העיקריות של המתלוננים היו קוהרנטיות, קבועות וברורות, זאת ביתר שאת, באשר לפגיעה בעינו של המתלונן 2 ולמכת הפטיש בראשו של המתלונן 3. לאלה הצטרפו חיזוקים נוספים בפרשת ההגנה. המאשימה הוסיפה, כי האווירה ששררה באירוע, כפי עדויות המתלוננים, במהלכו הנאשמים צעקו עליהם, כי ירצחו אותם וכי הם לא יצאו משם חיים, הובילה את המתלוננים להבין שהם עומדים להיות מותקפים בצורה קשה, כפי שאכן קרה.

22. המאשימה ציינה, כי לאורך כל חקירתו הנגדית, עמד המתלונן 2 על כך שמי שהיכה אותו במכת אגרוף בעינו היה הנאשם 1. המתלונן 2 תיאר והסביר את אופן התרחשות האירועים, תיאור המנוגד לגרסאות עדי ההגנה. כך הזכירה, כי לטענת הנאשם, המתלונן 2 רץ לעברו בטרורף, נפל מקרשים ומברזלים שהיו על הרצפה וכך נגרמה הפגיעה בעינו של המתלונן 2. המתלונן 2 הכחיש טענה זו, ולגרסתו, הלך לראות מה קרה לאביו, נפל ומיד כשקם, קיבל אגרוף בעינו. בהקשר זה הייתה גרסת המתלונן 2 סדורה, ברורה וקוהרנטית.

23. המאשימה הוסיפה והפנתה לעדות המתלונן 1 ולעולה ממנה. כך ציינה, כי המתלונן 1 פירט אודות הסכסוך המתמשך בינו לבין הנאשמים, כמו גם אודות ההתרחשויות יום קודם לאירוע עם הקבלן, דבוש. לטענת המאשימה, גרסת המתלונן 1 נתמכת בגרסאות המתלוננים 2 ו-3, שהיו עדים גם לאירוע הקודם. המאשימה פירטה, כי לגרסת המתלונן 1, מיד כשהגיע למקום, הנאשם דחף אותו, הוא נפל, וכשקם, התנפלו עליו בניו של הנאשם, דחפו אותו, הפילו אותו וכולם החלו להכותו כשהוא על הרצפה ומנסה להתגונן. כתוצאה מכך, המתלונן 1 נחבל בפניו ובאוזנו השמאלית ואף סבל מטנטון ומירידה בשמיעה. כן



ציינה המאשימה, כי המתלונן 1 העיד שהוא שמע את הנאשמים צועקים, כי המתלוננים לא יצאו מפה חיים, דבר המעיד על האווירה כללית. המתלונן 1 שלל את גרסת הנאשם 1 ולפיה, נכח באירוע לבדו, בהיותה חסרת היגיון לחלוטין. המאשימה ציינה עוד, כי המתלונן 1 העיד אודות ההלם והטראומה בהם היה נתון כתוצאה מהאירוע, המכות שספג, כמו גם פציעת המתלונן 2 וחומריתה.

24. המאשימה התייחסה למחלוקת ביחס למיקום הקרשים והברזלים, כאשר לטענת הנאשם 1, האזור כולו היה מכוסה בברזלים ובאבנים. בהקשר זה הפנתה לתמונות שצילם טכנאי מז"פ, מהן עולה תמונה שונה. לטענתה, בכך גלומה הקצנה של הנאשם 1, על מנת לתמוך בטענתו ולפיה, המתלוננים נפצעו מהברזלים ומהאבנים שהיו במקום.

25. המאשימה הפנתה לעדותו של המתלונן 3 ולעולה ממנה. כך ציינה, כי המתלונן 3 מסר את גרסתו ביחס לאירועי היום הקודם, שעה שניסה לעצור את עבודת הקבלן אשר הייתה מנוגדת לצו בית משפט. כן לגרסתו, המתלוננים 1 ו-2 הלכו למשטרה והוא חזר רק למחרת בבוקר. המאשימה הדגישה, כי טענת הנאשם 1 ולפיה, יתכן והמתלונן 3 נחבל בקפיצתו ממרפסת מגובה ארבעה מטרים, עלתה לראשונה בעדותו, כך שלא הוטחה במתלונן 3 ולא עלתה מחומר הראיות קודם לכן. לאור זאת, עתרה המאשימה להתייחס לעדות הנאשם בהקשר זה כ"עדות כבושה" ולא לייחס לה כל משמעות.

26. המאשימה הוסיפה ופירטה את העולה מעדות המתלונן 3 ואת תיאוריו ביחס להשתלשלות האירוע. כך הדגישה, כי לגרסת המתלונן 3, הוא קיבל מכה מפטיש בראשו, ניסה להגן על ראשו באמצעות ידי וכתוצאה מכך נגרמו לו סימנים כחולים, אותם ניתן לראות על זרועו גם במהלך העימות. עוד לגרסתו, נפל על הרצפה, המתלונן 2 הגיע לעזרתו ואז הוכה על ידי הנאשם 1 במכת אגרופ. לאחר שנפל על הרצפה, הנאשם ואחד מבניו תקפו אותו ברגליו באמצעות קרש, ובן נוסף היכה אותו בפלג גופו העליון באמצעות צינור. כך מתאר המתלונן 3 תקיפה קשה מאוד, במהלכה הוכה על ידי שניים ובחלק מהזמן על ידי שלושה.

27. המאשימה הוסיפה ופירטה אודות גרסת המתלונן 3 ביחס להמשכו של האירוע וההתרחשויות שלאחריו. המאשימה ציינה, כי המתלונן 3 זכר את נוכחותו של איגור במקום לאחר האירוע, היות וזיהה אותו באירוע עם הקבלן יום קודם לכן. המתלונן 3 אף מסר, כי איגור ראה אותו פצוע, היינו, היה קשה שלא להבחין בכך שדימם. לכך יש להוסיף את עדות העד שהסיעו לבית החולים, כמו גם עדויות יתר המתלוננים.

28. באשר לעדת ההגנה מזל מלול ציינה המאשימה, כי העדה נכחה ברוב הדיונים ואף בדיון במהלכו העיד השוטר פאדי מדאח, בין היתר, אודות ניסיונותיו לאתרה. כן ציינה, כי העדה נכחה במהלך עדות הנאשם, דבר אשר יש לו השלכה על עדותה.

29. המאשימה הפנתה לתיעוד הרפואי שהוגש ביחס למנגנון הפגיעה בעינו של המתלונן 2, כמו גם ביחס לתוצאות הפגיעה. כן הפנתה בהקשר זה לעדותו של ד"ר אליק רוזנפלד ול-ת/28. ד"ר רוזנפלד תיאר, כי המתלונן 2 הגיע אליו עם עין פתוחה, קרע בקרנית ובאזורים נוספים בעין, לא היה כלל מבנה עין תקין והוא נזקק לניתוח חירום, אחרת היה עלול להיגרם עיוורון. כן הסביר, כי פגיעה מסוג זה נגרמת בדרך כלל מפגיעה ישירה בגלגל העין. לגישת המאשימה, הדברים עולים בקנה אחד עם פגיעת אגרופ בגלגל העין. כן ציינה בהקשר זה, כי לדברי ד"ר רוזנפלד, היות ועסקינן בפגיעה ישירה לתוך העין, הרי שיכול והפגיעה תהיה בעיקר בגלגל העין עצמו ולא תימצא חבלה ארובתית לעין, שעה שחבלה ארובתית

נגרמת מפגיעה חזקה כגון תאונה, או נפילה חזקה. פגיעה מהסוג שנגרמה למתלונן 2 צריכה להיגרם מפגיעה ישירה בגלגל העין, כגון מכת אגרוף, כטענת המאשימה. המאשימה הדגישה, כי אמנם קיימים הסברים נוספים לפגיעה, אולם גרסת המתלונן 2 מתיישבת עם הפגיעה שנגרמה בפועל.

המאשימה הפנתה בהקשר זה גם לעדותו של ד"ר אלעד בן ארצי, ול-ת/32, ת/33, כמו גם לעדותו של ד"ר יאסין עזמי, אשר קיבל את המתלוננים כשהגיעו לבית החולים ובמיון והפנה אותם למומחים.

30. כן הפנתה המאשימה לעדות הפסיכיאטרית, מרגלית בר צבי ול-ת/34, מהם עולה, כי המתלונן 2 הגיש בקשה להכרה בנכות נפשית כתוצאה מהפגיעה שנגרמה לו. בהקשר זה טענה, כי אין מחלוקת שישנה טראומה וליקוי נפשי, כפי קביעת העדה.

31. עוד הפנתה המאשימה לעדות העדה עופרי ראוף, בהתייחס לבדיקת השמיעה שנערכה למתלונן 1 עקב הפגיעה באוזנו, וכן ל-ת/35. העדה אבחנה "ירידה בינונית, בינונית - חמורה באוזן שמאל" והמליצה על מכשיר שמיעה.

32. כן הפנתה המאשימה לעדות השוטר עסאם עאמר, שנכח באירוע יום קודם לכן, בה מסר, כי היה צורך להפריד בין המתלונן 3 לבין הקבלן וכי הוא חש שעומד להתרחש אירוע אליים. מכאן, שכבר באירוע המקדים תיאר השוטר את האווירה אודותיה העידו המתלוננים.

33. בהתייחס לעדות הנאשם 1, טענה המאשימה, כי עדותו הראשית הייתה קצרה מאוד, כללית וחסרה פרטים רבים אודות האירוע. כן ציינה, כי הנאשם הכחיש כל תקיפה של המתלוננים בכל דרך שהיא וטען, כי היה לבדו, קיבל מכה, דחפו אותו והוא הלך מהמקום. כן הכחיש, כי ראה בשלב כלשהו של האירוע, כי מישהו תוקף אדם אחר עם פטיש בראשו. לאחר שהנאשם טען, כי החבלות על גופו של המתלונן 3 נגרמו מנפילתו באותו לילה, עליה לא סיפר קודם לכן, הופנה הנאשם לעימות שבוצע בינו לבין המתלונן 3, שם אמר, כי יתכן וחבלות המתלונן 3 נגרמו מאחד הקרשים. כך הדגישה, כי בתגובתו הספונטנית הראשונית במהלך העימות, השיב הנאשם שחבלות המתלונן 3 נגרמו כתוצאה מנוכחותו של מתלונן זה באירוע.

34. עוד טענה המאשימה, כי כל אימת שהנאשם 1 עומת עם העובדה, כי טענתו אינן עולות בקנה אחד עם החבלות שנגרמו למתלוננים, העלה הנאשם גרסאות שונות וחדשות, אשר אינן מתיישבות עם העובדות. המאשימה ביקשה לדחות את הסברי הנאשם בהקשר זה, בהיותם בלתי הגיוניים, אינם מתיישבים עם המציאות ואשר נועדו לחפות על כך ששניים מבניו היו עמו והשתתפו בתקיפת המתלוננים. עוד ביקשה המאשימה לראות בגרסת הנאשם ביחס למעשיו לאחר האירוע ולפיה, עלה למעלה, נטל טלית והלך לבית הכנסת, לאחר שהותקף, כטענתו, כבלתי סבירה. כן ביקשה לראות בגרסאות הנאשם ורעייתו ולפיהן, בנם משה ישן בעת האירוע, כגרסאות שאינן מתיישבות עם המציאות, בפרט שעה שמה לא הובא לעדות.

35. כן טענה המאשימה, כי הנאשם 1 לא הצליח ליתן הסבר הגיוני מדוע רעייתו לא מסרה את עדותה אודות האירוע, אף שמהראיות עולה, כי היא ידעה אודות ההתרחשויות ואף התקשרה למוקד 100 בשלהן. מכך ביקשה המאשימה להסיק, כי ההסבר היחיד הינו, כי הנאשם לא מסר אמת בעדותו ולקבוע, כי אמירותיו הספונטניות מיד בסמוך לאירוע מחזקות את גרסאות המתלוננים. עוד טענה, כי בפי הנאשם לא היה הסבר לעובדה שלא פנה לקבלת טיפול רפואי לאחר שהותקף על ידי המתלוננים,



כפי טענתו. כך גם לא ידע הנאשם להסביר, מדוע לא פנה לקבלת עזרה מעובד הקבלן שנכח, לטענתו, באירוע.

36. המאשימה הדגישה, כי רעיית הנאשם, מזל מלול, העידה לראשונה ארבע שנים לאחר האירוע. לטענת המאשימה, העדה נמנעה מלמסור את עדותה, התחמקה מלהגיע למשטרה אף כשנתבקשה לעשות כן וזאת, באופן מכוון ובמטרה לשבש את החקירה ולהגן על בניה ועל בעלה. המאשימה התייחסה לעולה מעדותה של מזל, הפנתה לסתירות ולפריכות בעדותה וטענה, כי היא לא הצליחה לתת הסבר לאי הגעתה לתחנת המשטרה. כן טענה, כי העדה התחמקה ממתן תשובות ענייניות, טענה לבלבול, כי אינה זוכרת, הסתבכה בתשובותיה וכי הנאשם ובנו אף ניסו להנחותה בתשובותיה בתנועות ידיהם, כפי הבא לידי ביטוי בפרוטוקול. לאור זאת, טענה המאשימה, כי לא ניתן לסמוך על עדותה.

37. המאשימה הפנתה גם לתשובותיה הבלתי הגיוניות של העדה בתגובה לקלטות המתעדות את פניותיה למוקד 100, אשר הושמעו לה במהלך עדותה. המאשימה ביקשה ליתן משקל לעולה מקלטות אלה, בשים לב לאותנטיות שלהן. בהתייחס להודעת העדה, ת/64 (הודעה המתייחסת לחשד בדבר הפרת הוראה חוקית בהיות העדה משמורנית לנאשם 1, בשונה מהודעה בהתייחס להתרחשות האירועים הנטענת בכתב האישום - הבהרה שלי - י.ש), הבהירה המאשימה, כי זו הוגשה כדי להוכיח את שקרי העדה וציינה, כי שעה שב"כ הנאשם ויתר על עדותו של גובה ההודעה, הרי שההודעה קבילה. המאשימה הוסיפה וטענה, כי עדותה של מזל מורכבת מחלקים המהווים "עדות מפי השמועה" ומתוכן עדויות שונות שנשמעו במהלך ההליך. מכאן, שלגישת המאשימה, אין ליתן לעדותה כל משקל.

38. המאשימה הוסיפה והפנתה לעדות עד ההגנה איגור איונוב, אשר כפי העולה מעדותו, התבקש על ידי מזל להגיע למסור עדות. המאשימה הדגישה, כי עדותו של איגור תואמת להפליא את עדותה של מזל. כן טענה, כי העד לא יכול היה למסור כל לוחות זמנים ביחס לאירוע וכן מסר בעדותו דברים הסותרים את גרסת הנאשם. המאשימה הוסיפה והפנתה לסתירות ולפריכות העולות מעדותו של איגור. כן טענה, כי תיאורו של העד ביחס לנפילתו של המתלונן 2 מזכיר מאוד את תיאורו של הנאשם, אולם כאשר נתבקש להדגים את אופן הנפילה, הוא הדגימה באופן הסותר את גרסת הנאשם. מכאן, טענה המאשימה, כי איגור כלל לא נכח באירוע ולמצער, הגיע רק בסופו של האירוע, כפי שמסר המתלונן 3. נוכח הסתירות המהותיות והתמיהות העולות מעדותו של איגור, ביקשה המאשימה שלא ליתן בה כל אמון.

39. לשיטת המאשימה, פרשת ההגנה כללה סתירות ודברים שאינם עולים בקנה אחד עם המציאות של הזירה, כמו גם עם הפציעות והחבלות שנגרמו. באשר לטענה בדבר "מחדלי חקירה", טענה המאשימה, כי אי התייצבות מזל לחקירה פגמה בחקירה ואולם, הדבר רובץ אך לפתחו של הנאשם, שעה שנעשו ניסיונות רבים לזמנה.

עוד ציינה, כי נעשו ניסיונות לאתר עדים ונערכו מסדרי זיהוי ביחס לבניו של הנאשם. בהקשר זה ציינה, כי נוכח קשיי הזיהוי, בין היתר, יוחסו לנאשם אך אישומים הנסמכים על ראיות מוצקות. המאשימה הפנתה לפסיקה רלוונטית בדבר "מחדלי חקירה" ומשמעותם וטענה, כי במקרה דנן אין המדובר ב"מחדלי חקירה" אשר פגעו באופן מהותי בניהול הגנתו של הנאשם.

40. בהתייחס לעבירה שעניינה "חבלה חמורה בנסיבות מחמירות", ציינה המאשימה, כי מדובר בעבירה תוצאתית, וברי, כי יש לצפות שמכת אגרוף בעין, תגרום לחבלה בעין. כן טענה, כי אין חולק שמדובר



ב"חבלה חמורה", בהתאם להגדרתה בסעיף 34 כד לחוק העונשין. לכך הוסיפה, כי גם האווירה באירוע, על פי גרסאות המתלוננים, כמפורט לעיל, מעידה על הרצון לחבול בהם בצורה קשה. החבירה בצוותא מוסיפה על הנסיבות המחמירות.

41. באשר לעבירה שעניינה "פגיעה בנסיבות מחמירות", טענה המאשימה, כי כתוצאה ממעשי הנאשם והאחרים נגרמו למתלוננים 1 ו-3 פציעות. כן ציינה, כי פגיעת המתלונן 3 בראשו הצריכה תפירה.

42. לסיכום, טענה המאשימה, כי המתלוננים מסרו את גרסאותיהם בצורה המיטבית ביותר שיכלו, באופן שהם זכרו אותן, בהתחשב באירוע הקשה והטראומטי שחוו ובמעמד הלא פשוט של מתן העדות. מנגד, טענה, כי הנאשם העיד עדות שטחית, אדישה, אפטיית, דלה בתיאורים ובמלל, עדות המכילה סתירות רבות ואשר אינה ראויה לאמון. לאור האמור, עתרה המאשימה לאימוץ גרסאות המתלוננים וראיות התביעה במלואן ולהרשעת הנאשם בעבירות שיוחסו לו.

43. בתגובתה בכתב לסיכומי הנאשם, חזרה המאשימה על טענותיה כפי סיכומיה בעל פה, והוסיפה את התייחסותה לטיעוני הנאשם כפי סיכומיו. לטענתה, בהפנותו לסתירות כאלה ואחרות בעדויות המתלוננים, ציטט ב"כ הנאשם משפטים חלקיים ואף הוציאם מהקשרם, זאת, כאשר היו מספר חלקים לאירוע ותשובות העדים התייחסו לכל חלק בנפרד. כן טענה, כי אירוע התקיפה התרחש בו זמנית כלפי שלושת המתלוננים על ידי הנאשם ושני אחרים, כאשר כל אחד מהמתלוננים לא יכול היה לראות מה קרה לשני בכל זמן נתון. תשובות המתלוננים בהקשר זה מעידות, כי לא תיאמו גרסאות וכי כל אחד מהם העיד על שראה בעיניו.

44. המאשימה הוסיפה, כי ברי שבאירוע תקיפה מסוג זה, על ידי מספר אנשים, שהינו מתמשך, מתגלגל וטראומטי ביותר, העדים זוכרים את הפרטים העיקריים ולעיתים אף נזכרים יותר מאוחר בפרטים נוספים.

45. לטענת המאשימה, ב"כ הנאשם התעלם מכך, שהמתלוננים טענו לכל אורך ההליך, כי הותקפו על ידי הנאשם ושניים נוספים, דבר המוכח לחלוטין על ידי הנאשם. עסקינן בטענות עובדתיות סותרות, כך שיש ליתן אמון או בגרסאות המתלוננים, או בגרסת הנאשם. מתן אמון בגרסאות המתלוננים בנקודה זו יוביל בהכרח למתן אמון בגרסאותיהם באשר לאופן תקיפתם.

46. עוד טענה המאשימה, כי המתלונן 2 מסר מלכתחילה, כי הוא נפגע באמצעות מכת אגרוף וכי הנאשם 1 הוא שהיכה אותו. כך עולה אף מהתעודה הרפואית הראשונה מחדר המיון בבית החולים (ת/62). כן נכתב בתעודה רפואית זו, כי המתלונן 2 לא איבד את ההכרה ולא הקיא ונמצא בהכרה מלאה, בדיוק כפי שהעיד המתלונן 2.

47. כן טענה, כי אמנם ב"כ הנאשם 1 התייחס בסיכומיו לאירוע עם הקבלן דבוש, אולם לא הביאו למתן עדות. במצב דברים זה, לא ידוע מה התרחש באירוע זה, כאשר אין מחלוקת, כי הקבלן זומן להגיע למשטרה יחד עם הנאשם ועם המתלונן 3, אך לא הגיע. כלומר, הייתה אינטראקציה בין המעורבים ולא באופן חדד צדדי, כפי תיאורי ב"כ הנאשם.

48. לטענת המאשימה, עלה בידה להוכיח, כי לא הייתה כל הסגת גבול על ידי המתלוננים, שעה שמדובר בקיר משותף שנעשו בו עבודות תמיכה. הצד בו נמצאו המתלוננים שייך למתלונן 1, כפי העולה מהתמונות שהוגשו ומעדויות המתלוננים. מכל מקום, אף אם הייתה הסגת גבול, הרי שאין בכך כדי להצדיק את תקיפתם הברוטאלית של המתלוננים על ידי הנאשם 1 והאחרים.

49. המאשימה הוסיפה וטענה, כי הנאשם 1 לא הצליח להשיב על השאלה מדוע לא עלה לביתו והמתין למשטרה, ובכך היה נמנע האירוע כולו. לדידה של המאשימה, התשובה לשאלה זו ברורה ולפיה, הנאשם 1 והאחרים החליטו לעשות שפטים במתלוננים, תוך לקיחת החוק לידיהם. לטענתה, התוצאות מדברות בעד עצמן ומחזקות את גרסאות המתלוננים.
50. המאשימה ביקשה לדחות את הטענות החלופיות שהעלה ב"כ הנאשם, בנימוק, כי הדבר אינו אפשרי במשפט הפלילי. בהקשר זה ציינה, כי הנאשם 1 העיד שלא נגע במתלוננים כלל ורק נדחף על ידי המתלונן 2. לאור זאת, ב"כ הנאשם 1 אינו יכול לטעון ל"הגנה עצמית", מבלי שהנאשם העיד על כך.
- המאשימה הדגישה, כי טענה זו חייבת לעלות באופן מפורש על ידי הנאשם בעדותו והוא היה צריך להיחקר עליה ואולם, עיון בכלל חומר הראיות מלמד, כי טענה מסוג זה לא הועלתה. עוד ציינה בהקשר זה, כי תשובת נאשם לאישום אינה מהווה מוצג המוגש במהלך עדותו של נאשם.
- מעבר לכך, טענת הנאשם ולפיה, לא היה לו כל מגע עם המתלוננים, אינה עולה בקנה אחד עם הטענה ל"הגנה עצמית". לטענת המאשימה, לא הונחה כל תשתית ראייתית מספקת לטענת הגנה עצמית, או לקיומו של ספק בהקשר זה. יתרה מזו, טענה, כי אף בסיכומיו, לא הזכיר ב"כ הנאשם, כי הנאשם העלה טענה זו, ובצדק. לאור האמור, ביקשה המאשימה לקבוע, כי טענת ה"הגנה העצמית", אשר הועלתה לראשונה בסיכומי הנאשם, כלל לא הועלתה על ידי הנאשם ויש לדחותה על הסף.
51. באשר לטענה בדבר "הגנת בית המגורים", הדגישה המאשימה, כי על הנאשם היה לטעון, כי הוא ביצע את המעשים המיוחסים לו בכדי להדוף את מי שהתפרץ, או נכנס, לבית מגוריו ואולם, הנאשם לא טען כל טענה מסוג זה. נהפוך הוא. לטענת הנאשם, הוא לא נגע במתלוננים כלל. לטענת המאשימה, טענה משפטית שהינה חסרת בסיס עובדתי ואף נסתרת עובדתית, הינה טענה בעלמא ויש לדחותה על הסף. גם בהקשר זה ציינה המאשימה, כי אף ב"כ הנאשם בסיכומיו לא התייחס לדברי הנאשם בהקשר זה, אלא ביקש לקבוע, כי מתקיימת ההגנה, כאמור, בהסתמך על דברים שציטט מפי המתלוננים בלבד.
52. בהתייחס למהימנות הנאשם, הפנתה המאשימה לחקירתו הנגדית של הנאשם וטענה, כי תשובותיו של הנאשם מתחמקות, אינן מתיישבות עם השכל הישר, שקריות וסותרות את העובדות בשטח. מכאן, שלא ניתן לסמוך על גרסתו. יתרה מזו, שקרי הנאשם יורדים לשורשו של עניין ויש בהם כדי לחזק את ראיות המאשימה.
53. המאשימה הצביעה על כך, שסיכומי הנאשם חסרים התייחסות לסתירה בעדות עד ההגנה איגור איונוב, באשר לאופן בו נפל המתלונן 2. לטענת המאשימה, סתירה זו מעוררת ספק רב ביחס להימצאות איגור במקום האירוע ומכרסמת בגרסת הנאשם באשר לאופן התרחשות האירוע.
54. עוד הצביעה המאשימה על כך, שסיכומי הנאשם חסרים התייחסות לעדות עדת ההגנה מזל מלול. לטענת המאשימה, עדותה סותרת את עדות הנאשם בנקודות מהותיות ולא בכדי בחר ב"כ הנאשם להתעלם ממנה. לשיטתה, עדותה של מזל מאשרת ומחזקת את שקרי הנאשם ומטילה דופי נוסף במשקל עדותו. בכך יש כדי לחזק את עדויות המתלוננים באשר לאופן תקיפתם, כמו גם את טענתם ולפיה, הם הותקפו על ידי הנאשם ושניים נוספים, עליהם מבקשת מזל להגן, בדומה לנאשם. מסיבה זו, לטענת המאשימה, לא מסרה מזל את הודעתה בזמן אמת.



טיעוני הנאשם 1 בסיכומיו:

55. בסיכומיו בכתב, טען ב"כ הנאשם 1, כי מהפן העובדתי, לא עלה בידי המאשימה להרים את נטל ההוכחה הרובץ לפתחה ולהוכיח מעל לכל ספק סביר את העבירות המיוחסות לנאשם, זאת, בהתבסס על ניתוח הראיות והעדויות שהוצגו. מהפן המשפטי, טען, כי לא הוכח שהתקיימו יסודות העבירות בהן מואשם הנאשם.
- לדידו, המסקנה המתבקשת מהאמור הינה, כי אין מקום להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו וכי יש לזכותו זיכוי מוחלט ולחילופין, מחמת הספק.
56. ב"כ הנאשם הפנה לכלל ולפיו, כל עוד אין הנאשם נושא ב"נטל השכנוע", הרי שדי בכך שחומר הראיות כולו מותיר מקום ל"ספק סביר" בדבר קיומו של יסוד כלשהו מיסודות העבירה במובן הרחב של המושג, כדי שהנאשם יצא זכאי בדינו. לכן, בית המשפט מצווה לבכר את הגרסה הנוחה יותר לנאשם, ובלבד שהיא סבירה, ביחס לכל אחד ממרכיבי אחריותו למעשה העבירה המיוחס לו.
57. ב"כ הנאשם ציין, כי לכל אורך ההליך, עוד משלב המענה לכתב האישום, כפר הנאשם בנטען בכתב האישום המקורי וטען, כי גם אם יקבע שהדף את אחד המתלוננים, הרי שעשה זאת לצורך "הגנה עצמית" ו/או לצורך "הגנת בית המגורים".
58. בהתייחס לטענת המאשימה ולפיה, עדויות עדי התביעה מהימנות והותירו רושם של היעדר כל מגמת הפללה, טען ב"כ הנאשם, כי אין חובה לגלות מניע כזה. בהקשר זה הפנה לפסיקה רלוונטית. עם זאת, טען, כי במקרה דנן ישנה מגמה ברורה של המתלוננים להביא להרשעת הנאשם וזאת, על רקע סכסוך אודות מקרקעין, כאשר המתלוננים נוקטים בכל דרך על מנת לסכל את חיזוק המבנה שהוכרז כמסוכן על ידי הגורמים המקצועיים בעירייה. בהקשר זה הפנה לאסופת המסמכים נ/4. כך טען, כי בתחילה, נקטו המתלוננים בהליך משפטי שנכשל, לאחר מכן פעלו לסכל את ביצוע יציקת הבטון על ידי הקבלן אמיר דבוש, עד להתערבות המשטרה, ולמחרת, לאחר תכנון מוקדם והצטיידות בכלי עבודה, חזרו לאתר הבניה מוקדם בבוקר, על מנת לפגוע ביציקת יסודות המבנה, תוך עשיית דין עצמי.
59. ב"כ הנאשם הפנה לעדות המתלונן 2 ולעולה מעדותו וציין, כי הוא עצמו העיד שהיה בכוונתם לעשות דין עצמי ולפרק את יציקת הבטון. כך הדגיש, כי המתלונן 2 לא היסס להעיד, כי הם הגיעו במיוחד לשטח הבנייה, פרצו את החלק המגודר של השטח, לצורך עשיית דין עצמי ובכוונה ברורה ומתוכננת לגרימת היזק לרכוש וזאת, למרות שעתירתם להפסקת הבנייה נדחתה. המתלונן 2 אישר, כי אחז במקוש והחל לפרק את יציקת הבטון.
60. לטענת ב"כ הנאשם, פעולות המתלוננים ממחישות, כי מורא הדין אינו חל עליהם וכי צו בית המשפט, החלטות מ"מ מהנדס הוועדה לתכנון ולבניה וההכרזה החריגה, כי המבנה מסוכן, אינם מעניינים אותם. כל אלה לא מנעו מהמתלוננים מלבצע עבירות פליליות של הסגת גבול, התפרצות לשטח מגודר והיזק לרכוש תוך הסתייעות בכלי פריצה וזאת, על מנת לפגוע בחיזוק יסודות המבנה המסוכן.
61. ב"כ הנאשם הפנה עוד לכך, שהמתלונן 2 אישר בחקירתו הנגדית, כי הם חששו מעימות ולכן תכננו להביא עמם אנשים נוספים. כן הפנה לכך, שהמתלונן 2 אישר, כי לצורך פירוק הטפסנות ויציקות הבטון, הם רכשו את המספריים מבעוד מועד ולמטרה זו, זאת, בסתירה לדברים שמסר המתלונן 1 בעדותו.



62. ב"כ הנאשם ציין עוד, כי אין מחלוקת, כי במהלך שהות המתלונן 2 בשטח הבנייה, נגרמה לו חבלה בעינו השמאלית. אולם, לטענתו, לא הנאשם הוא שגרם לחבלה זו, אלא, כפי שטען המתלונן 2 עצמו בעדויותיו, הוא נפל בשטח הבנייה וכך נגרמה החבלה בעינו. בהקשר זה טען, כי העדויות הרבות של המתלונן 2 בנוגע לנפילותיו בשטח הבנייה סותרות האחת את רעותה באופן שלא ניתן ליתן בהן כל אמון. עוד טען, כי כאשר עומת המתלונן 2 עם הסתירה בין גרסאותיו, התחמק ממתן תשובה עניינית.
63. ב"כ הנאשם הוסיף, כי בחקירתו הנגדית מסר המתלונן 2, כי עדותו אודות האירוע מתבססת על הבנתו מההקשר של ההתרחשויות ומהשלמותו לדברים. כן טען, כי טענתו הכבושה של המתלונן 2 ולפיה, התעלף או איבד את הכרתו במהלך האירוע, נולדה לראשונה במהלך עדותו ועומדת בסתירה לתלונתו העיקרית, כפי שנמסרה על ידו בבית החולים "זיו" ולפיה, לא איבד הכרה ולא הקיא. בהקשר זה הפנה ב"כ הנאשם לתעודה הרפואית ת/62 וטען, כי מדובר בסתירה מהותית היורדת לשורשו של עניין בעדות המתלונן 2.
64. ב"כ הנאשם הוסיף והפנה לסתירות נוספות בעדות המתלונן 2 ובין עדותו של זה לבין עדויות עדי התביעה האחרים וטען, כי עדויותיו של המתלונן 2 מלאות בסתירות משמעותיות ובתמיהות היורדות לשורשו של עניין, מבלי שניתן להן כל הסבר סביר. כמו כן, עדויות המתלונן 2 סותרות את הודעותיו שלו, כמו גם את עדויות עדי התביעה האחרים בעניינים מהותיים ביותר ולפיכך, אין ליתן בו אמון.
65. עוד הפנה ב"כ הנאשם לעדות המתלונן 1 ולעולה ממנה וטען, כי עד זה אינו מהימן ולא ניתן לסמוך על דבריו לצורך הרשעה בפלילים. כן טען, כי עדותו מלאה בסתירות מהותיות היורדות לשורשו של עניין, היא סותרת את הודעותיו שלו וכן את עדויות עדי התביעה האחרים ובהן, המתלונן 2. כך הפנה, לדוגמה, לכך שבעוד שהמתלונן 2 אישר, כי במהלך מאמצייהם לפירוק טפסנות הברזל הם השתמשו במספרי ברזל ומקוש והוא אף זרק סלע על הבטון כדי לפרק אותו, הרי שהמתלונן 1 טען, כי לא השתמשו כלל בכלים אלא בידיהם בלבד. בהמשך, אישר המתלונן 1, כי השתמשו בפלייר. כך לדוגמה, הכחיש המתלונן 1 את קניית המספרים, בסתירה לעדות המתלונן 2.
66. ב"כ הנאשם הפנה גם לעדותו של המתלונן 1 בהקשר לעברו הנפשי וטען, כי מדובר במי שסבל מבעיות נפשיות והחליט על דעת עצמו להימנע מהמשך טיפול תרופתי פסיכיאטרי. בהתייחס לטענת המתלונן 1, כי נגרמה לו ירידה בשמיעה, טען ב"כ הנאשם, כי הוגש בהקשר זה מסמך שנערך מספר חודשים לאחר האירוע, ללא חוות דעת רפואית ותוצאות בדיקות שמיעה קודמות לשם השוואה. כך טען, כי אין כל קשר סיבתי בין הירידה הנטענת בשמיעה לבין האירוע, וכי מדובר בהמחשה נוספת של ניסיון להפללת הנאשם.
67. בהתייחס לעדות המתלונן 3, טען ב"כ הנאשם, כי גרסתו בעדותו הראשית בהתייחס לנעשה בתחנת המשטרה תמוהה ואף אינה נתמכת על ידי המתלונן 1. לטענת ב"כ הנאשם, הדבר מוכיח, כי המתלוננים עשו דין עצמי, תוך שהם טוענים לקונספירציה, או להונאה כנגדם, מצד מהנדס העיר, בית המשפט בצפת, ראש העיר, אנשי משטרה ועוד.
68. עוד טען ב"כ הנאשם לסתירה בעדותו של המתלונן 3 בהתייחס לטענתו ולפיה, השוטר שנכח באירוע בינו לבין הקבלן אמיר דבוש, ראה את הקבלן דוחף את המתלונן 3. כך טען, כי המתלונן 3 סתר את עצמו בהקשר זה בהמשך עדותו וכן, כי טענה זו אינה עולה בקנה אחד עם דו"ח הפעולה שערך השוטר עסאם עאמר ועם עדותו. כן הפנה לתמיהה נוספת ביחס לטענת המתלונן 3 ולפיה, הוכה על ידי הנאשם



ברגליו באמצעות קרש, אשר אינה נתמכת בתעודה הרפואית שהוגשה בעניינו.

69. עוד הפנה ב"כ הנאשם לעדותו של ד"ר אליק רוזנפלד ולעולה ממנה וטען, כי לאור הסבריו בעדותו, הרי שהחבלה שנגרמה למתלונן 2 אינה חבלה ארובתית משמעותית וככזו, אינה מתיישבת עם סיפור המעשה שסיפר המתלונן 2 ולפיו, החבלה בעינו נגרמה ממכת אגרוף שהיכה אותו הנאשם. כן הפנה לעדות ד"ר אלעד בן ארצי, ממנה עולה תמונה דומה.

70. ב"כ הנאשם הוסיף והפנה לעדות רס"ב עסאם עאמר וטען, כי זו סותרת את טענת המתלונן 2 ולפיה, עאמר ראה את הקבלן דבוש דוחף את המתלונן 3. כן הפנה בהקשר זה לדו"ח הפעולה שערך עאמר (ת/39), בו לא ציין השוטר, כי הקבלן דחף את המתלונן 3 ולחקירתו הנגדית של עאמר, במסגרתה שלל, כי ראה אלימות מצד מאן דהוא באותו אירוע, יום קודם לאירוע נשוא כתב האישום. עוד מסר עאמר, כי אם היה רואה אלימות מצד מאן דהוא, היה עורך על כך דו"ח ומעכב אותו לחקירה. עדות זו, לטענת ב"כ הנאשם, פוגמת במהימנות המתלונן 2 בנקודה מהותית היורדת לשורשו של עניין.

71. באשר למהימנות המתלוננים, הפנה ב"כ הנאשם ל"מבחן ההשוואה החיצונית" ככלי להערכת מהימנות עדים וטען, כי מהשוואת עדויות עדי התביעה להודעותיהם במשטרה עולות סתירות מהותיות. לפיכך, נראה כי העמדת דברי המתלוננים ב"מבחן ההשוואה" מוביל למסקנה, כי עדויותיהם בעייתיות ואינן מהימנות. בהקשר זה הפנה לפסיקה רלוונטית.

כך הוסיף וטען, כי במקרה דנן נתגלעו סתירות מהותיות היורדות לשורשו של עניין בין עדויות עדי התביעה לבין עצמם, הן בהתייחס לעדויותיהם בבית המשפט והן בהתייחס להודעותיהם במשטרה ואל מול עדויות נוספות. בהקשר זה הפנה לעקרון הכללי ולפיו, סתירות מהותיות היורדות לשורשו של עניין עלולות ליטול ממהימנות העד עד לביטולה, זאת, כאשר לא ניתן הסבר לסתירות אלה. אף בהקשר זה הפנה לפסיקה רלוונטית.

72. ב"כ הנאשם הוסיף והפנה לקביעה ולפיה, בבעייתיות שבגרסת הנאשם ובסתירות העולות מגרסתו אין כדי להשלים את החסר שבראיות התביעה. כן טען, כי הסתירות הרבות היורדות לשורשו של עניין בדברי המתלוננים, אינן מאפשרות לקבל את עדויותיהם ו/או את הודעותיהם, או לברור רק חלק מהן ועל סמך זאת להרשיע את הנאשם.

כן טען, כי לא ניתן לפלג חלק מאמירותיהם של המתלוננים ולהעדיף אמירה אחת על פני השנייה. בהקשר זה הפנה לפסיקה בדבר הכלל של פיצול העדות, היינו, "פלגינן דיבורא". כך טען, כי המתלוננים הינם עדים בעייתיים ביותר, אשר לא ניתן לסמוך עליהם לצורך הרשעה במשפט הפלילי. נטען, כי עסקינן בעדים הפכפכים, אשר הותירו רושם רע מאוד, כך שלא ניתן לקבוע, כי הינם מהימנים, ביתר שאת, שעה שעסקינן במשפט הפלילי בו רף ההוכחה הנדרש הינו מעבר לספק סביר. כך טען, כי עדויות המתלוננים מלאות בסתירות ותמיהות היורדות לשורשו של עניין ונגועות בחשש ממשי לתיאום גרסאות, או לכל הפחות, בעדויות "מזוהמות", אשר לא ניתן להן כל הסבר ראוי.

73. עוד לטענת ב"כ הנאשם, המשטרה נמנעה מלחקור ולברר מיהו אותו פועל בניין שהגיע בבוקר יום ה-20.2.14 לאתר הבנייה. לעומת זאת, ההגנה עשתה מאמץ רב ואיתרה את הפועל, איגור, אשר שפך אור על האירוע והעיד בפשטות בפני בית המשפט. בהקשר זה הפנה ב"כ הנאשם להלכה ולפיה, הימנעות מלהביא ראיה מצויה ורלוונטית מובילה למסקנה, כי אילו הובאה, הייתה פועלת לרעת אותו צד שנמנע מהגשתה. כן טען בדבר חובת הרשויות לפעול למען חקר האמת ומיצוי הליכי החקירה, המהווה

גם חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן.

74. ב"כ הנאשם הוסיף, כי עד התביעה רס"ב זיו צמח אישר בחקירתו הנגדית, כי מלבד תמונה אחת, לא נכנס לשטח ולא צילם את החלק החשוב ביותר בזירה והוא, פנים המבנה. השוטר הסביר זאת בכך, שכאשר צילם, היה זה עדיין בתחילת האירוע, בטרם הובררו הנסיבות. זאת ועוד, השוטר אישר, כי לקח בזירה דגימות מטוש DNA עווד בחודש פברואר 2014, אולם לא ידע לומר היכן תוצאות הדגימות. בהקשר זה הפנה ב"כ הנאשם ל-נ/13.
75. בהתייחס לעדות הנאשם טען בא כוחו, כי הנאשם הינו העד המהימן ביותר במקרה דנן. הנאשם העיד בפני בית המשפט, תיאר בפשטות את מהלך הדברים כפי שהתרחשו ואין בנמצא סתירות מהותיות היורדות לשורשו של עניין בין הדברים שמסר במשטרה לבין עדותו בבית המשפט. בנוסף, ניכר היה, כי הנאשם הינו אדם פשוט ובלתי מתוחכם, אשר מנסה בתמימותו למצוא הסברים למצב אליו נקלע בעל כורחו.
76. ב"כ הנאשם ציין עוד, כי שעה שעסקינן בהליך פלילי, הרי שחובת הוכחת האשמה רובצת על כתפי המאשימה. מכאן, שהודעת הנאשם במשטרה, אף אם הינה מכילה סתירות, כטענת המאשימה בסיכומיה, אינה מהווה תחליף לראיות שעל המאשימה להביא על מנת לשכנע באשמת הנאשם. כך טען, כי לא אחת נקבע, כי בבעייתיות שבגרסת הנאשם ובסתירות העולות מגרסתו אין כדי להשלים את החסר שבראיות התביעה. בהקשר זה הדגיש, כי לא נמצאו בעדות הנאשם ובראיות ההגנה משום "שקרי נאשם" או סתירות מהותיות היורדות לשורשו של עניין, אשר יש בהן כדי לקעקע את הכחשת הנאשם באשר למיוחס לו. כך הדגיש, כי במקרה דנן, הצליחה המאשימה להצביע, לכל היותר, על תהיות וסתירות קלות העולות מגרסת הנאשם במשטרה. אולם, אין בכך כדי להשלים עבור המאשימה את התמונה הראייתית ולהסיר את הספק המתעורר במקרה דנן באשר לאמינות גרסאות המתלוננים.
77. לטענת ב"כ הנאשם, ניתן היה להתרשם לאורך כל ההליך, משלב חקירתו במשטרה ועד לעדותו בבית המשפט, כי הנאשם כעס והיה מתוסכל מאוד מההאשמות חסרות הבסיס שהוטחו בו. בהקשר זה הפנה לתגובתו הראשונית של הנאשם בעת מעצרו, כפי הבא לידי ביטוי בדו"ח המעצר נ/14.
78. ב"כ הנאשם הפנה לעדות עד ההגנה איגור איונוב, פועל הבניין אשר עבד באתר הבניה יחד עם מעסיקו, הקבלן אמיר דבוש, וביצעו עבודה של יציקת היסודות לחיזוק הבניין. ב"כ הנאשם טען, כי השתלשלות העניינים העולה מעדות העד סותרת את עדויות המתלוננים ותומכת בעדות הנאשם וביקש ליתן אמון מלא בעדותו.
79. לטענת ב"כ הנאשם, במקרה דנן ישנם קשיים ראייתיים ממשיים ולא ניתן במידת הוודאות הנדרשת בפלילים לסמוך על עדי התביעה, במיוחד על רקע הגילוי, כי מדובר בגרסאות סותרות באופן משמעותי והיורד לשורשו של עניין. כך, לא ניתן לקבוע מעבר ל"ספק סביר", כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.
80. ב"כ הנאשם הוסיף וטען ל"הגנה עצמית" מצד הנאשם. בהקשר זה טען, כי כבר בשלב המענה לכתב האישום, טען הנאשם בכפירתו בכתב, כי אף אם יקבע שהדף מתלונן כלשהו, היה שהיה זאת לצורך "הגנה עצמית" ו/או לצורך "הגנת בית המגורים". כן הפנה בהקשר זה להוראת סעיף 34 לחוק העונשין.

81. לטענת ב"כ הנאשם, שלושת המתלוננים הגיעו למקום לאחר תכנון מוקדם ולאחר שהצטיידו בכלי עבודה לצורך פירוק יציקת הבטון שבוצעה כדין, בהתאם להנחיית מהנדס העיר ובחסות צו בית משפט השלום בצפת. בהקשר זה הפנה לאסופת המסמכים נ/4, ממנה עולה, כי מדובר בפעולה של ראש העיר צפת, שהינו יו"ר הוועדה לתכנון ובניה צפת, לביצוע עבודות, על מנת למנוע סכנה מיידית וזאת, בהתבסס על מכתב מ"מ מהנדס העיר בדבר היות המבנה מסוכן. כך, חל בעניינו של הנאשם הסייג בדבר "הגנה עצמית", הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין.
82. עוד הפנה להוראת סעיף 34 טז לחוק העונשין, הקובע, כי הגנה זו לא תחול מקום בו המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה. כן הזכיר, כי בהתאם להוראת סעיף 34כב(ב) לחוק העונשין, מקום בו התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית והספק לא הוסר, יחול הסייג. כן הפנה להוראת סעיף 34ה לחוק העונשין הקובע, כי מלבד אם נאמר בחיקוק אחרת, חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית. משמעות הדברים הינה, כי על הנאשם מוטל הנטל לעורר ספק סביר בדבר קיומה של הגנה ואין הוא נדרש להוכיח את טענתו, אלא כדי העלאת ספק סביר.
83. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה בה נקבעו יסודות ההגנה העצמית, תוך שפירט יסודות אלה. כן ציין, כי בפסיקה נקבע, כי רק אם המעשה עצמו היה נחוץ מיידית לצורך הדיפת התוקף, הן איכותית (ביחס לאפשרויות שעמדו בפני הנאשם) והן כמותית (בשים לב למידת הכוח שהפעיל הנאשם לצורך הדיפת מעשי התקיפה), תוכל לעמוד לנאשם הגנה זו. כן ציין, כי הדרישה לסבירות או פרופורציה בין מעשה התקיפה לבין התגובה למעשה זה, הינה דרישה גמישה, כאשר בין היתר, יש להביא בחשבון את כוחם של הצדדים, את אופיו האלים של מעשה התקיפה הראשון, התנהגות אלימה של התוקף בעבר, סוג הכוח שמפעיל כל צד, עוצמת הכוח המופעל ועוד. בהקשר זה הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה ולספרות רלוונטיות.
84. הודגש, כי כיום, הוראות סעיפים 34ה ו-34כב(ב) לחוק העונשין אמנם מותירות את נטל ההוכחה על כתפי הנאשם להוכיח קיומם של התנאים המקימים את סייג ה"הגנה העצמית", אולם מקום בו נותר "ספק סביר", הרי שהוא פועל לטובת הנאשם. על הנאשם להוכיח קיומה של תשתית מספקת להקמת ספק, ודי בקיומו של ספק שכזה על מנת להביא לכך שהנאשם ייחנה ממנו.
85. ב"כ הנאשם טען, בנוסף, כי בעניינו של הנאשם חלה "הגנת בית מגורים" בהתאם לסעיף 134 לחוק העונשין ולפיה, לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מידי כדי להדוף מי שמתפרץ או נכנס לבית המגורים, בית העסק, או המשק החקלאי המגודר, שלו או של זולתו, בכוונה לבצע עבירה, או מי שמנסה להתפרץ או להיכנס, כאמור. בהקשר זה הפנה לתיקון מס' 98 לחוק העונשין, התשס"ח - 2008.
86. ב"כ הנאשם טען בהקשר זה, כי לפי עדות המתלונן 2 עצמו, כוונתם הייתה לעשות דין עצמי ולפרק את יציקת הבטון. כך טען, כי המתלונן 2 לא היסס להעיד, כי הם הגיעו במיוחד לשטח הבנייה, פרצו את החלק המגודר של השטח וזאת לשם עשיית דין עצמי, בכוונה ברורה ומתוכננת לגרימת היזק לרכוש (ביסוס הבטון). למרות שעתירתם להפסקת הבנייה נדחתה, החליטו המתלוננים לדרוס את החוק ברגל גסה, באו לפרק את הקיר שיצק הקבלן ולצורך כך, התפרצו דרך השטח המגודר לשטח הבנייה. המתלונן 2 אישר, כי הוא אחז במקוש והחל מיד לפרק את יציקת הבטון.
87. לטענת ב"כ הנאשם, פעולתם זו של המתלוננים ממחישה, כי מורא הדין אינו חל עליהם, צו בית

המשפט בצפת והחלטות מ"מ מהנדס הוועדה לתכנון ובניה אינם מעניינים אותם, כך גם ההכרזה החריגה על המבנה כמסוכן אינה מונעת מבעדם מלבצע עבירות פליליות של הסגת גבול, התפרצות לשטח המגודר והיזק לרכוש תוך הסתייעות בכלי פריצה וזאת, על מנת לפגוע בחיזוק יסודות המבנה המסוכן. כך, המתלוננים עשו דין עצמי, כאשר החליטו מה נחוץ ומה אינו נחוץ, לדעתם, הגיעו בשעת בוקר מוקדמת ופירקו את הבנייה. לפיכך, לטענת ב"כ הנאשם, עומדת לנאשם "הגנת בית מגורים". באם יקבע, כי הנאשם נקט באלימות כלשהי ודחף מאן דהוא, הרי שכל פעולת הדיפה בה נקט הנאשם, נעשתה לשם הדיפת המתפרצים, או הנכנסים.

88. עוד הפנה לכך, שהמתלונן 2 אישר בחקירתו הנגדית, כי הם חששו מראש שמא יהיה עימות בהגיעם לשטח ולכן, היה בכוונתם להביא עימם לשטח אנשים נוספים, כדי שיהיו מוגנים. כן אישר המתלונן 2, כי המתלונן 3 יצר קשר עם אחרים על מנת שיצטרפו אליהם, אולם בסופו של דבר, הללו לא רצו להגיע.

89. לטענת ב"כ הנאשם, במקרה דנן עולה לפחות "ספק סביר" באשר לאשמת הנאשם, אותה לא הוכיחה המאשימה כנדרש במשפט הפלילי. כן הפנה לקביעת הפסיקה ולפיה, ספק שנותר בדבר אשמתו של נאשם, פועל תמיד לטובתו. בצירוף מכלול הטעמים לעיל, טען ב"כ הנאשם, כי לא ניתן לקבוע במקרה דנן, כי הראיות מלמדות, מעבר לספק סביר, על אשמת הנאשם. החשש מפני הרשעת חף מפשע מחייבת, אפוא, את זיכוי הנאשם, לכל הפחות מחמת הספק.

90. בהשלמת סיכומי בדיון מיום 5.3.18, ביקש ב"כ הנאשם לדחות את טענות המאשימה ביחס לאירוע מיום 19.2.2014, ולפיהן, המתלוננים הגיעו לאתר הבנייה וביקשו ממפעיל משאבת הבטון להפסיק את עבודתו בנועם וברגישות, זאת, כאשר גם עדי התביעה עצמם מסרו, כי דחפו את צינור משאבת הבטון הצידה. צוין, כי הוזמנה משטרה למקום, כפי העולה מדו"ח הפעולה ומעדות השוטר עסאם עאמר. כן טען, כי גם הטענה ולפיה, השטח בו בוצעה העבודה הינו בבעלות משפחת המתלוננים, הינה טענה שבמחלוקת וכי העבודות בוצעו לשם חיזוק מבנה מסוכן שהיה יסוד ביתו של הנאשם. ב"כ הנאשם הפנה לאסופת המסמכים נ/4, המכילה מסמכים מאת עיריית צפת, מ"מ מהנדס העירייה, יו"ר הוועדה לתכנון ובנייה, חוות הדעת ההנדסיות וכן פסק דינו של בית משפט השלום בצפת וטען, כי את כל אלה רמסו המתלוננים ברגל גסה. עוד הוסיף, כי לא בכדי לא התייחסה המאשימה לסוגיה זו.

91. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי טכנאי הזיהוי זיו צמח, אשר הגיע לזירת האירוע, העיד, כי לא ידע מהי זירת האירוע, לא צילם בתוך המבנה ולא הוגשו צילומים של תוך המבנה. כן צוין, כי נעשה חיפוש אחר כלי העבודה בהם הצטיידו המתלוננים מבעוד מועד והוגש מזכר בהקשר זה. בהקשר זה טען, כי אחד מכלי עבודה אלה, מספריים, נרכש על ידי אחד המתלוננים עוד ביום 19.2.2014, דהיינו, יום לפני האירוע נשוא כתב האישום.

92. ב"כ הנאשם הוסיף, כי בעדות ד"ר אליק רוזנפלד, אין כל אמירה בדבר אצבע בולטת מתוך אגרוף, היכולה לגרום למנגנון של פגיעה ישירה בעין. נהפוך הוא. לדברי ד"ר רוזנפלד, הפגיעה לא אובחנה כפגיעה ארובתית משמעותית, אלא כפגיעה ישירה בגלגל העין, דבר שלא נגרם לפי המנגנון שתיאר המתלונן בעדותו. כן הפנה בהקשר זה לעולה מעדות ד"ר אלעד בן ארצי, העולה בקנה אחד עם עדות ד"ר רוזנפלד. יתרה מזו, אופן החבלה עליה ניסתה המאשימה להצביע, לא נטען אפילו על ידי המתלונן בעדותו.

93. עוד לטענת ב"כ הנאשם, המאשימה לא התייחסה בסיכומיה ולא ניסתה להסביר את הסתירות

המשמעותיות היורדות לשורשו של עניין בין עדי התביעה לבין עצמם ובינם לבין עדי התביעה האחרים, ובהם שוטרים. כך, התביעה עתרה בסיכומיה לקבל את כל גרסאות המתלוננים, אך לא ציינה אלו משלל הגרסאות היא מבקשת לקבל, שעה שהגרסאות, כאמור, סותרות האחת את רעותה.

94. לאור האמור, עתר ב"כ הנאשם לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום. כן טען, כי על אף כפירתו המפורטת של הנאשם בכתב, המאשימה התעלמה מטענותיו ל"הגנה עצמית" ול"הגנת בית מגורים" ולא נתנה להן כל התייחסות בסיכומיה.

ראיות הצדדים:

95. להלן יובאו בפירוט ראיות הצדדים והעולה מהן. כאמור, על פרשת התביעה נמנו עדויותיהם של המתלונן 1 - י' ח', המתלונן 2 - ד' ח', המתלונן 3 - י' כ', רס"ר פאדי מדאח, ד"ר אליק רוזנפלד, ד"ר אלעד בן ארצי, מרגלית בר צבי, עופרי ראוף, רס"ר יוסף כהן, רס"ב עסאם עאמר, רס"ב זיו צמח, רס"מ אלי צ'יטאיט וד"ר עזמי יאסין.

על פרשת ההגנה נמנו עדות הנאשם 1, עדות רעייתו - מזל מלול ועדות עד ההגנה איגור איונוב. כן הוגשו בהסכמה מסמכים המייתרים את עדויותיהם של עדים נוספים, כמפורט לעיל.

פרשת התביעה:

עדות המתלונן 2 - ד' ח':

96. ראה בהקשר זה עמ' 8-19 לפרוטוקול הדיון מיום 1.1.15 ועמ' 25-109 לפרוטוקול הדיון מיום 29.4.15.

97. במסגרת עדותו סיפר המתלונן 2, כי הוא מכיר את הנאשם 1 היכרות אישית, הן כילד, הן כמתפלל בבית הכנסת והן נוכח העובדה, כי אביו רכש דירה באזור בשנת 2002 לערך. המתלונן הסביר, כי הדירה שרכש אביו צמודה לדירת הנאשם 1, אחותו התגוררה בדירה תקופה מסוימת ולאחר שעזבה, אביו רצה לבנות שם, הוציא תוכניות בניה והמתלונן 2 סייע לו בהליכים מול הרשויות. על רקע זה, אביו שכר את שירותיו של הקבלן אמיר דבוש, שולמו לו מקדמות, אך הקבלן לא זירז את הבניה. המתלונן 2 סייע לאביו בעריכת הסכם מסודר עם הקבלן, כולל מועד תחילת העבודה ומועדי התשלומים. הבניה הסתיימה בשנת 2011. על מנת להסדיר גישה למקום, היה בכוונתם לחפור מתחת לדירה, בקומת העמודים ולצקת עמודים לחיזוק. לטענת המתלונן 2, שכנים אחרים, ובהם הנאשם 1, פעלו בצורה דומה, באין מפריע. עבודות החפירה נעצרו בצו שיפוטי שניתן לבקשת העירייה. לדברי המתלונן 2, הם הגיעו להסכם ולפיו, יבצעו עבודות חיזוק ויסגרו את המקום בקירות בלוקים. כן לדבריו, הם לא התכוונו להשתמש במקום ללא היתר, חרף ההפליה הגלומה בפעולת הרשויות כנגדם, אך לא כנגד שכניהם.

98. המתלונן 2 הוסיף, כי פקח מטעם העירייה אישר לנאשם לצקת רצפה, אף שלא קיבל היתר לכך, אך לא התיר למתלוננים לעשות כן. כך, הרצפה שיצק הנאשם, גולשת לשטחם של המתלוננים וזאת, במטרה לנגוס בשטחם. המתלונן 2 הוסיף וגולל אודות הסכסוך שנתגלע בין הנאשם לבין המתלוננים על רקע הבניה בדירה, כמו גם על רקע השימוש בשטח המשותף.

עמוד 18

99. באשר לאירועי יום ה-19.2.14 סיפר המתלונן 2, כי העירייה התערבה ובנתה קיר באורך של כמטר וחצי, בין שני עמודים. המתלונן 3 ואדם נוסף התקשרו למתלונן 2 ומסרו לו שעובדים במבנה. עורך דינם הנחה אותם להיכנס ולצלם. המתלונן 2 הגיע למקום וראה את הנאשם מדריך את הפועלים ומספק להם חשמל ומים. המתלונן 2 הזמין משטרה בגין הסגת גבול וחזר למקום. אביו והמתלונן 3 הגיעו למקום אף הם. כך המשיך וסיפר המתלונן 2 בעמ' 11 לפרוטוקול הדיון מיום 1.1.15 משורה 12 ואילך כדלקמן:

"ת. הגיעה המשטרה ושאלה מה קורה פה ואמרתי שאבא יסביר מה קורה ואבא הסביר מה שהסביר וי' תפס שם את הצינור, השוטר אמר קודם כל להפסיק את העבודות אבל הם המשיכו, הם היו באמצע יציקה כי הם היו באמצע עבודות ואז י' תפס את הצינור של משאבת הבטון.

ש. מי היה הקבלן בשטח?

ת. אמיר דבוש

ש. מה קרה הלאה?

ת. היה שם שוטר ליד ואמיר דבוש דחף את י'. השוטר ראה את זה ואמר זה תקיפה, תעלו מיד לתחנה, תגישו תלונה, כל מי שנמצא פה עולה מיד לתחנה, תגישו תלונה על תקיפה, אני ראיתי את זה גם, את התקיפה של י', את הדחיפה של הקבלן אמיר דבוש את י'. השוטר קוראים לו עיסאם עאמר. אמיר דבוש לא מיד בא לתחנה, אמרתי לשוטר שהוא לא בא ואז השוטר שאל מה הטלפון שלו, התקשר אלי ואמר לו, אתה נמושה, אתה גם תקפת וגם אתה בורח מהמקום. הוא היה צריך, לפי החלטת השופט העירייה ביקשה שמשטרת ישראל תיתן לה גיבוי לכל מה שהיא עושה שם, זאת אומרת, הצו מניעה בתוקף שביקשנו, כדי למנוע עבודות שלא קשורות למניעת סכנה, לסכנה מיידית. אנחנו ידענו מראש, חששנו שהיכוח על העמוד הזה יוביל לבניית מחסן ליעקב מלול. ולא רק זה, בצד השני ואני ראיתי את זה, הופתעתי והייתי בשוק, הצד המערבי שהוא הצד המערבי המעורער שהוא הצד של יעקב מלול, שם לכאורה היה צריך לעשות חיזוקים, יש שם סדק מאוד גדול, שם לא יצקו בכלל תמיכה, יצקו שתי קירות בטון עם קלקר ביניהם לפתיחה עתידית וכרגע זה פתוח בתור מחסן או לשימוש. ברגע שאני אומר שזה פתוח זה אבא שלי סיפר לי, אני לא התקרבותי למקום התקיפה עד היום.

ש. מה קרה אחרי שביקשו מכולכם לעלות למשטרה?

ת. עלינו למשטרה. ממני לא ביקשו לעלות למשטרה, הייתי צריך להביא מסמכים וכל מיני דברים, עליתי וירדתי ואבא שלי וי' היו שם, אבא שלי הגיש תלונה על הסגת גבול וי' רצה להגיש תלונה על תקיפה. אחרי שהקבלן נכנס בין י' לבין אבא, החוקר יצא ולקח מאבא את הניירות של הסגת גבול ולא החזיר לו אותם. י' רצה להגיש תלונה על תקיפה והשוטר אמר לו אי אפשר להגיש תלונה. זה היה דבר מאוד קשה, יש אכיפה, יש דברים, אתה אפילו לא יכול להגיש תלונה."

100. המתלונן 2 הוסיף ותיאר, כי הוא יצא מתחנת המשטרה בסביבות השעה 21:00, לאחר מכן רכש

מצרכים בסופר ליום ההולדת של בנו שהייתה אמורה להתקיים למחרת ונשאר ער כל הלילה. לדבריו, עבר במקום מדרך צדדית וראה, כי ממשיכים לעבוד בפנים, ליצוק ולשפוך בטון, אולם הוא פחד להתקרב. אחד מבניו של הנאשם המתין בחזית הבניין, בשטח הציבורי ואדם אחר תצפת מהמרפסת. המתלונן 2 הבין, כי הם שומרים שלא יתקרבו למקום.

101. המתלונן 2 המשיך וסיפר, כי קם לעבודתו בחלוקת עיתונים ולאחר מכן, בסביבות השעה 6:00, אסף את אביו ואת המתלונן 3 והם נסעו לדירה. המתלונן ציין, כי סבר שלא יפגע, היות ובעבר אביו כבר הגיש תלונה כנגד הנאשם, רעייתו ובנו, בגין איומים ברצח. מיד כשהגיעו למקום, שמע את מזל, רעיית הנאשם, צועקת "הם באו, תטפלו בהם". לדבריו, הם רצו לפרק את הדברים שהמהנדס מטעמם כתב בחוות דעתו שאינם נדרשים, הקיר שיצק הקבלן דבש יחד עם הנאשם ובניו ואת החגורות שיצקו בכניסה. המתלונן החל לפרק את הבניה עם מקוש ואחד מבניו של הנאשם, אותו זיהה המתלונן, בשם שמואל מלול, זרק על המתלונן אריח קרמיקה, אשר פגע ברשת הברזל והתנפץ. המתלונן המשיך בפירוק ואביו והמתלונן 3 נכנסו אף הם וכך תיאר את המשך השתלשלות האירועים (עמ' 14 לפרוטוקול משורה 12 ואילך):

"ת. זרקו עלי את הקרמיקה שמואל מלול ואני המשכתי לעבוד שם, ראיתי שהם נכנסים גם כן פנימה.

ש. מי זה הם?

ת. האבא ובנים. אני הייתי בפנים וראיתי שנכנסים ואני הייתי עסוק בעבודה שלי ואמרתי שכל אחד יהיה עסוק בעבודה שלו ואז הבנתי שהולכים לתקוף את אבא שם והם רוצים להגן על הקיר שאמור להיות שם מחסן, לא אכפת להם שנפרק בכניסה את הקורות או את הדברים, את המחסן איפה שאמור להיות שימוש, על זה הם נלחמים והולכים לכיוון אבא ודוחפים אותו, הלכנו לשם, אמרתי לי' בוא לשם ואז ראינו שם שדוחפים את אבא שלי ואני אמרתי תקיפה, תקיפה, אני מתקשר למשטרה, משהו כזה, ואז התחיל אטרף של דחיפות, באתי להישען על איזה קרש שם ונפלתי.

ש. איך נפלת?

ת. אם זה הקיר, יש שם קרש שהיה מחזיק את היציקה, תמיכה ליציקה ואני בעצם נדחפתי או רצתי לכיוון שם ואז הגעתי לקרש להישען עליו ונפלתי (העד מדגים).

ש. מה קרה לך כתוצאה מהנפילה?

ת. לא קרה לי שום דבר. קיבלתי מכה ביד (העד מדגים מכה בכף ידו הפנימית של יד שמאל), אני זוכר את הכאב.

ש. מה קרה בהמשך?

ת. קמתי מיד וניסיתי לעמוד על הרגליים, זה היה בשבילי כמו ביזיון שנפלתי, ניסיתי לעמוד על הרגליים, עמדתי על הרגליים ואז התחילו דחיפות ומכות.

ש. בין מי למי היו הדחיפות, מה ראית?

ת. ראיתי את אבא שלי במרכז, אבא שלי ניסה לפתוח את הקשרים של הטפסנות ויש מאבק ודחיפות, זה הכל היה בשניות.

ש. את מי ראית את אבא במאבק?



ת. ראיתי את משה, הנאשם 2, את שמואל, זה מה שראיתי.

ש. איפה היה הנאשם 1?

ת. גם היה ליד.

ש. ראית את שלושתם על אבא שלך?

ת. כן...

ת. אני ראיתי מה שראיתי באותו רגע אבל אחר כך מצאתי את עצמי בנקודה אחרת.

ש. איפה היא? תסמן באיקס איפה תקפו את אבא

ת. העד משרטט על ת/1 באיקס - מצאתי את עצמי בנקודה הזו ברצפה שזה אבנים, עם הגב שוכב לאחור (העד מדגים), זה היה התעוררתי, התעוררתי מבומבה שחטפתי, משהו כזה ותוך כדי זה אני איבדתי את ההכרה, אמרתי את זה גם בחקירה לחוקר, אני לא יודע אם הוא התייחס לזה כי בכיתי, כשהתעוררתי הייתי במין משולש כשאני על הרצפה, אבא שלי מצד אחד וי' מצד שני, אין לי תחושה של זמן איך הגעתי משם לפה אבל מה שהיה זה שאני רואה, מסתכל פה ומסתכל שם, מבין מה אני רואה ואני רואה קודם כל את י' ראשון, ראיתי שמישהו עם צינור ברזל, המישהו הזה זה שמואל מלול, אני מזהה אותו בגלל הטרנינג בצבע אדום שדומה לצבע של הריצוף או שאני כך זיהיתי אותו, הייתי בשוק לגלות שיש לו צינור חצי צול או שלושת רבעי צול עם זווית, לפעמים הזווית יותר גדולה מהצינור עצמו, אני נתפסתי בזווית, זה היה שלושת רבעי זול הזווית, ומכים את י', י' בצד שמאל שלי ומכים אותו.

ש. מי זה מכים?

ת. שמואל מלול מכה אותו ועוד מישהו מכה אותו עם פטיש. אני מסתכל לכיוון של אבא שלי, אני רואה שדוחפים אותו ומפילים אותו והוא קם, מפילים אותו והוא קם. הוא קם לאחר שמפילים אותו ואני רוצה לצעוק ולא מצליח. י' היה בתוך מעיל דובון ומתחפר בתוך עצמו ובכה ואמר שהוא לא רוצה להיות פה ותעזבו אותי, אני לא אבוא לפה יותר. ואז אני קמתי. לאחר שהצלחתי לקום, העמוד היה פה לידי, האבא יעקב מלול בא מכיוון י' אני חושב, זה התחושה שלי שהוא בא מכיוון י', זה הרושם שנשאר לי, שהוא בא מכיוון י' ונתן לי אגרוף כדי להפיל אותי.

ש. איפה הוא נתן לך אגרוף?

ת. בעין שמאל. אני נפלתי וכשקמתי היה מין שקט כזה. קודם כל הם צעקו אנחנו נרצח אתכם, לא תצאו מפה בחיים. אני שמעתי את זה, שמעתי את האחים צועקים לא תצאו מפה בחיים. ברגע שהצלחתי לעמוד על הרגליים קיבלתי אגרוף, וכשקמתי (העד בוכה) ראיתי אדום כזה, האדום הזה היה בעין שלי, לא ראיתי בעין (העד בוכה) היה לי כמו קרע, הבנתי שזה נזק. הרגשתי שהם עלי והתחלתי לבכות. ניסיתי להתקשר, הפלאפון כבר נפל לי פעם אחת בתחילת האירוע ושמתי אותו בכיס ומצאתי אותו והתכוונתי לצלם את המקום, לא חשבתי ולא התכוונתי להגיע לשם, לצלם אם יקרה משהו, הפלאפון היה

אצלי והתחלתי לבכות חזק כדי שהם יעזבו אותנו ואמרתי שאני אתקשר למשטרה ואני שמעתי קולות שהם אמרו לי אתה לא תתקשר זה לא יעזור לך, משהו כזה, זלזול כזה, זה לא יעזור לך, ואני התקשרתי למשטרה ואני בבכיות, לא זוכר, החזיקו אותי על הקו ושאלו אותי איפה אני נמצא, הסברתי להם שאני בוויצמן 15, ושאיבדתי את העין והרסו לי את העין ובכיתי והם שאלו אם אני צריך אמבולנס ואמרתי שכן, אני לא יודע אם ניתקו ואחר כך חזרו אלי או שהתקשרתי אני כבר לא זוכר, ואחר כך י' כבר לא היה במקום, אבא שלי היה בפנים, אבא שלי היה בצד הקדמי יותר ואני יצאתי, לא היו לי משקפיים, לא יכולתי בעין אחת לראות.

102. המתלונן 2 הבהיר, כי משקפיו נפלו כתוצאה ממכת האגרוף לעינו. המתלונן יצא אל הכביש כדי להמתין לחברו בשם נתי, אשר הגיע לקחת אותו. במקום היו ניידות משטרה. המתלונן נסע יחד עם אביו לבית החולים. המתלונן הוסיף, כי נחבל בראשו, בחלק העליון של הראש, ככל הנראה מהקרשים שהיו במקום. בהקשר זה תיאר, כי נפל על הגב, קם והיה עם הפנים לכיוון הנאשם אשר היכה אותו באגרוף.

103. המתלונן 2 הכחיש את טענת הנאשם ולפיה, כאשר ביקש מהם הנאשם לא להרעיש בשעת בוקר מוקדמת, המתלונן 2 צעק עליו, דחף אותו והנאשם נפל על ישבנו. בתגובה לטענת הנאשם ולפיה, המתלונן נפל על הקרשים לאחר שרגליו נתפסו בקרשים והוא נפל על פניו, השיב המתלונן, כי לא נתקל בקרשים שהיו על הרצפה אלא נשען על קרש בגובה גופו וכי נפל על הידיים. כן שלל את טענת הנאשם ולפיה, הנאשם היה לבד במקום ואף אחד מבניו לא נכח שם ועמד על כך, שהיה מלווה בשניים מבניו, אחד מהם דחף את אביו והשני היכה את המתלונן 3 בפטיש. כן הכחיש את טענת הנאשם ולפיה, רץ לחפש קרש כדי להכותו ואז נפל על פניו וטען, כי הגיע עם מספרים כדי לחתוך חוט שזור ולא על מנת להכות את הנאשם.

באשר לחבלה בעינו, המתלונן 2 עמד על כך שזו לא נגרמה כתוצאה מנפילתו, אלא מאגרופו של הנאשם. עוד הכחיש, כי תקפו את הנאשם בחצר ביתו. המתלונן מסר, כי זיהה את הנאשם 2 וכי ראה אותו במקום בשלב הראשון של האירוע, כאשר תקפו את אביו, אולם אינו בטוח, כי הוא היכה את המתלונן 3 בפטיש. כן מסר, כי הנאשם 2 לא היכה אותו, אולם היכה את המתלונן 3 יחד עם אחיו.

104. בחקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם 1, העיד המתלונן 2, כי מסר בהודעותיו את האמת. כן העיד, כי אינו בטוח בכך שהנאשם 2 היכה בפטיש, היות וככל הנראה איבד את הכרתו והתעורר במקום אחר, כאשר הנאשם 2 לא עמד עם הפנים אליו. את בנו השני של הנאשם 1, שמואל, זיהה ברחוב כשבוע-שבועיים לאחר מכן, אולם הוא לא נחקר בטענה, כי לא אותר.

105. בהמשך חקירתו הנגדית בדיון מיום 29.4.15, נשאל המתלונן 2 אודות אירועי יום ה-14.2.19 ומסר, כי השוטר עסאם עאמר שהגיע למקום היה עד לדחיפת המתלונן 3 על ידי הקבלן דבוש. כן אישר, כי הם חששו מעימות ולכן התכוונו להביא עמם אנשים נוספים, אשר לא רצו להגיע בסופו של דבר. כן העיד, כי הוא הגיע למקום בשביל לעשות את מה שלדעתם נעשה שלא כדין ועל מנת לממש את זכות הקניין שלהם. בהקשר זה אישר, כי אין לו כל זכות קניינית במבנה, או במבנה הסמוך. המתלונן העיד עוד, כי הם הגיעו למקום עם מספרים לחיתוך ברזל, על מנת לפרק את הטפסנות. כן הבהיר, כי לא היו צריכים



לפרוץ את רשתות הברזל על מנת להיכנס למקום, אלא יכלו לעשות זאת באמצעות הזזת קרש בלבד. עוד ציין, כי הם באו באור בוקר וכי בלילה לא העז להתקרב למקום.

106. המתלונן 2 פירט, כי לצורך פירוק טפסנות הברזל, הם השתמשו במספריים ובמקוש וכן, כי היה שם סלע, אותו זרק על הבטון כדי לפרקו. המתלונן 2 עומת עם העובדה, כי הוא לא הזכיר את השימוש בסלע קודם לכן, לרבות בהודעותיו במשטרה והשיב, כי הסלע היה בצבע אדום לבן. כאשר עומת עם הטענה, כי הם השתמשו בפלאייר בלבד השיב, כי לא היה מדובר בפלאייר, אלא במספריים לחיתוך ברזל. כן מסר, כי היה ברשותו זוג מספריים אחד ואילו הם רכשו במיוחד יום קודם לכן זוג נוסף.

107. המתלונן 2 הוסיף והעיד, כי הוא נפל פעמיים במהלך האירוע, בפעם הראשונה דחפו אותו ואילו בפעם השנייה קיבל אגרוף ונפל. העד שלל, כי נפל בעצמו במהלך האירוע, מבלי שאף אחד נגע בו. המתלונן סימן על גבי תמונה (נ/1) את המקום בתוך המבנה, בו נפל על קרש על האדמה ושלל, כי נפל תוך כדי ריצה. כאשר נשאל, האם נכון לומר, כי רץ לכיוון אביו, שהיה ליד הטפסנות, נתקל בקרש ונפל, השיב המתלונן 2, כי הדבר נכון חלקית. כך מסר, כי הוא רץ לשם ולא נתקל בקרשים בעצמו, כי התחולל מאבק, הוא נשען על הקרשים ונפל. העד עומת עם הדברים שמסר בעימות שבוצע בינו לבין הנאשם 1 שם מסר, כי רץ לכיוון אביו שהיה מתחת לטפסנות, נתקל בקרשים ונפל והשיב: **"כשאמרתי שנתקלתי זה באופן כללי, נפלתי שם בגלל הקרשים. השאלה אם נתקלתי בהם בידיים, או ברגליים, זה לא נתקלתי, לא היה קרש ברצפה שנתקלתי בו"** (עמ' 35, ש' 12-14). כן שלל, כי נשען על קרש בודד ונפל.

108. המתלונן 2 נשאל עוד, האם היה מצב בו נאבק תוך כדי נפילות חוזרות ונשנות והשיב, כי לא זכור לו שנאבק, אלא התגונן, אם כי לא זכור לו מפני מי. לדבריו, **"... זה היה פשוט אטרף שמה. בדיוק באותו רגע שאני קמתי התחיל אטרף"** (עמ' 36, ש' 22-23). המתלונן הכחיש את דברי הנאשם 1 בעימות ולפיהם, המתלונן רץ בטירוף לכיוון הקרשים כדי לחפש קרש על מנת להרביץ לנאשם ואז נפל נפילה חזקה, תפס את העין וצעק שקיבל מכה בעין.

109. המתלונן 2 אישר, כי הוגשה תביעה אזרחית, אולם לא ידע לומר האם קיבלו את תיק החקירה הפלילי עובר להגשתה. בהקשר זה הצהירה ב"כ המאשימה, לבקשת ב"כ הנאשם 1, כי לא התבקשה ולא העבירה עותק מתיק החקירה לידי ב"כ המתלוננים.

110. המתלונן 2 נשאל האם נפל כאשר נשען על קרש, כפי שמסר בהודעתו מיום 24.2.14, או האם נפל כאשר רץ לכיוון אביו, כפי שמסר בעימות עם הנאשם מאותו היום. בהקשר זה השיב, כי אינו יכול לזכור בדיוק מה קרה שם.

111. המתלונן 2 שלל קיומו של סכסוך עם השוטר רס"ר יוסי כהן, אך טען, כי הוא גבה את עדותו אך בקושי, לא רשם את דבריו במלואם ושוחח בטלפון תוך כדי גביית העדות. המתלונן לא זכר האם נשאל על ידי כהן בסיום עדותו האם יש לו משהו להוסיף והדגיש את מצבו הקשה נוכח חבלתו. כאשר נשאל המתלונן מדוע שכהן לא ירשום בהודעתו פרט מהותי בדמות שמו של האדם שלטענתו היכה אותו באגרוף בעינו, השיב: **"אני אמרתי להם במפורש. אמרתי להוא מי נתן אגרוף בעין, אולי זה היה לקראת סוף החקירה. והוא הסתכל עליי במבט כזה, כאילו, אין לי ברירה"** (עמ' 42, ש' 17-19).

112. המתלונן 2 נשאל האם כתוצאה מהאגרוף שקיבל לעינו היה לו "פנס", או המטומה מסביב לעין,



והשיב, כי ראה אדום בעין שמאל וכי הוא לא ראה בעין. בהמשך השיב, כי לא היה לו שום דבר מסביב לעין, אלא החבלה הייתה בתוך העין. עם זאת, שלל, כי החבלה בעינו נגרמה כתוצאה מנפילתו תוך כדי ריצה לכיוונו של אביו, שהותקף, לטענתו. לדבריו, הוא מיהר לכיוונו של אביו כאשר חש שהינו בסכנה, אולם לא רץ ולא ניתן לרוץ במקום כה קטן.

113. המתלונן 2 עומת עם העובדה, כי השוטר עסאם לא ציין בדו"ח הפעולה שערך, כי הקבלן דבוש תקף את המתלונן 3 באירוע מיום 19.2.14. המתלונן השיב בהקשר זה, כי השוטר לא רשם זאת מטעמיו. באשר לאירוע נשוא כתב האישום אישר המתלונן, כי הוא השתמש בכוח פיזי לצורך פירוק הטפסנות, אולם שלל, כי עשה שימוש בכוח כלפי אנשים, או כי דחף מישהו. לטענתו, גם לא התגונן, כיוון שבתחילה לא תקפו אותו, אלא את אביו. המתלונן 2 נשאל מדוע לא תיאר עד לעדותו בבית המשפט את לבושם של האחים מלול והשיב, כי מסר בחקירתו במשטרה ששמואל מלול לבש טריינינג בצבע אדום. כשעומת עם העובדה, כי בחקירתו ציין, כי אינו זוכר מה לבשו האחים מלול, השיב המתלונן, כי הוא התמקד בפרטים המהותיים יותר וכי זכור לו שתיאר את לבושם בפני החוקר פאדי.

114. המתלונן 2 שלל, כי יש לו אינטרס כלכלי בהליך דנן ומסר, כי הגיש תביעה לבית המשפט בשל הנזק שנגרם לעינו, אף כי אינו שלם עם הגשת התביעה. כן מסר, כי הגיש תביעה כנגד משטרת צפת, היות ולא טיפלו באירוע האלימות כנגד המתלונן 3 והיות והיו איומים על אביו לפני שנתיים וחצי, אך התיק נסגר. המתלונן 2 עומת עם המפורט בכתב תביעתו ובניגוד לאמור שם, עמד על כך שלא נאבק עם איש וכי לא היו לו נפילות חוזרות ונשנות על הרצפה.

115. המתלונן 2 אישר, כי נבדק במהלך שירותו הצבאי, לפני כ-18 שנים, על ידי קב"ן וכי היו לו שיחות עם עובדת סוציאלית עקב טראומה של עזיבה של הצבא. כן מסר, כי עבר וועדה בהקשר זה אך שלל, כי שוחח עם פסיכיאטר. לדבריו, שוחרר מהצבא על רקע היותו חרדי וקשיי הסתגלותו החברתית למסגרת הצבאית שאינה דתית. כך, שוחרר בגין סעיף של אי התאמה, או טעמי בריאות ובפרופיל 21. כאשר עומת עם העובדה, כי זהו פרופיל נפשי, השיב, כי זה הסעיף אשר איפשר להוציאו מהצבא.

116. באשר למבנה נשוא כתב האישום, טען המתלונן 2, כי הוציאו צו שיפוטי כנגד העירייה שלא לבצע עבודות במבנה, אולם העירייה נכנסה וביצעה עבודות חרף הצו. כאשר נשאל מדוע שהעירייה תעשה כן, השיב: **"תשאל למה היא עושה עבודות למלול בהתנדבות. הם עשו עבודות בצד שלו ומחייבת אותנו, על מה שהוא עשה"** (עמ' 60, ש' 31-32). כן טען, כי המבנה של הנאשם הינו מסוכן וכי בצד המערבי התבצעה חפירה.

117. המתלונן 2 נשאל האם לפני שקיבל אגרוף לעינו נחבל בחלק נוסף בגוף והשיב, כי נפל על הגב ומצא את עצמו על האבנים. בהמשך הוסיף, כי קיבל מכה בידיו כאשר בלם את נפילתו וזאת, כאשר נשען על הקרש כדי שלא יתקפו את אביו. המתלונן שלל, כי נגרמה לו חבלה נוספת. בהמשך תיאר, כי הוא התעורר עם חבלות ראש על הסלעים, בעקבות המכות שחטף, כאשר הותקף מאחורה ומקדימה. כאשר קם, הוכה על ידי הנאשם 1 באגרוף בעינו. המתלונן שלל, כי נחבל בראשו לאחר שנדחף על ידי אחד מבניו של הנאשם וקיבל סחרחורת ומסר, כי איבד את ההכרה לפני שחטף את האגרוף בעינו. המתלונן הסביר, כי בלם את נפילתו בכפות הידיים, אחר כך החלו מכות ודחיפות והוא התעורר על הרצפה עם חבלות בראש. כן הוסיף, כי לדעתו קיבל את המכה בראשו מקרשים. כאשר עומת עם דבריו ולפיהם, אתר הבנייה היה נקי והאדמה הייתה חשופה, טען, כי מישהו הרים קרש שהיה במקום וככל

הנראה חבט באמצעותו בראשו "כי היו לי פיצוצים בראש. לא סתם עשו לי תפרים" (עמ' 66, ש' 15).

118. המתלונן שלל, כי הוא, או אחד המתלוננים האחרים, החזיק בפטיש וציין, כי הוא החזיק במספרי ברזל. לדבריו, הם לא הביאו עמם פטיש. מנגד, טען, כי ראה פטיש בידו של מי שהיכה את המתלונן 3 וכי שמואל החזיק בצינור ברזל. כאשר עומת עם דבריו בהודעתו ולפיהם, נחבל בראשו לאחר שנדחף על ידי אחד הבנים וקיבל סחרחורת, השיב, כי זה לא מהדחיפה אלא מקרש. העד עמד על כך, שראה את אחד הבנים מרים מוט ברזל מאתר הבנייה והיכה את המתלונן 3, כפי שמסר בהודעתו. כן מסר בהקשר זה, כי היו גם פטיש וגם מוט ברזל, וכי היה חצי ערני וחצי מעולף.

119. המתלונן נשאל שוב ממה נגרמה החבלה בראשו והשיב (בעמ' 74, ש' 12-13) כדלקמן:

"לדעתי מקרש, אבל אני לא יכולתי לדעת אם זה מאחורה, מקדימה, דחפו אותי, נתנו לי מכות, דחפו אותי... אני יודע מה שאני יודע, שאני הייתי, לעזור לאבא שלי, נפלתי שם, קמתי על הרגליים ואז התחיל אטרף שם, אמרתי להם תקיפה, אני מזמין משטרה, יש פה תקיפה, ואז התחילו...".

בהמשך, נשאל אודות נפילתו, האם הייתה זו נפילה עצמית, ללא שנדחף או שהוכה באמצעות קרש והשיב (בעמ' 75, ש' 12-15) כדלקמן:

"זה דחיפה, זה, זה תקיפה, זה תקיפה, לא יודע, דחיפות, קרשים, אני לא יודע מה היה שם. היה שם דחיפות תקיפות, הכול היה שם, מה? אני קיבלתי סחרחורת, ואז הגעתי למקום הזה שמה, שכבתי על הרצפה, ולא היה לי את ההכרה...".

המתלונן הבהיר, כי לא איבד את הכרתו כתוצאה מנפילתו על הסלעים, אלא כתוצאה מחבלות הראש שספג מהדחיפות ומהתקיפה ואז התעורר ומצא את עצמו על הסלעים.

120. העד לא זכר, האם לקח עמו את המספרים שהחזיק, כאשר התקדם לעבר אביו כשהחל אירוע האלימות, או שהניחם מידיו. העד נשאל האם שמע את הנאשם 1 מאיים שיהרוג אותם והשיב כי אינו יודע, אך הוא זוכר, כי בניו צעקו "נהרוג אתכם, לא תצאו מפה בחיים". המתלונן נשאל, האם ראה את הנאשם 2 תוקף את י' והשיב, כי אינו יודע בוודאות וכי לא נעשה מסדר זיהוי כמו שצריך. המתלונן שלל, כי ראה את אביו תוקף את הנאשם 1 ובעקבות זאת קיבל הנאשם מכה בגב. כן שלל, כי ראה סימני מכות יבשות על גופו של אביו והוסיף, כי ראה שמפילים אותו מספר פעמים.

121. המתלונן נשאל אודות ההליכים המשפטיים שהתנהלו באשר למבנה וטען, כי העירייה ניצלה את צו המניעה שניתן כנגדה בבית משפט השלום בצפת, אשר התיר לה לבצע עבודות הדרושות למניעת סכנה. כן טען, כי דרישת העירייה לביצוע עבודות לפי חוק העזר בדבר הריסת מבנים מסוכנים, ניתנה בחוסר סמכות. בהקשר זה הוסיף, כי הופנתה דרישה דומה גם לנאשם 1 וכי כל קומת המסד הוכרזה כמבנה מסוכן, כולל של הנאשם 1. המתלונן אישר, כי הם הסירו עמוד קונסטרוקציה שנושא את הבניין, כחלק מביצוע העבודות שדרשה העירייה. המתלונן טען להונאה של מחלקת מהנדס העיר בפרשה וכן טען, כי החלטת בית משפט השלום ניתנה במרמה. לאור זאת, הם החליטו לפעול ולפרק את העבודות שבוצעו על ידי העירייה. בהקשר זה טען המתלונן להפליה לטובת הנאשם 1.

122. המתלונן הוסיף וטען כנגד התנהלות הגורמים הרלוונטיים בעירייה. בין היתר, טען, כי אתר הבנייה לא היה מגודר, וכי הכניסה אליו נחסמה רק על מנת להקשות עליהם להיכנס למקום. כן טען, כי הנאשם 1 הפריע להם לבצע את העבודות שנדרשו.

123. בחקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם 2, נשאל המתלונן, האם הנאשם 2 תקף אותו במהלך האירוע והשיב בשלילה. בהמשך השיב, כי הנאשם 2 היה במקום, אך הוא לא יודע אם הוא תקף אותו, אם לאו. באשר לשאלה האם הנאשם 2 תקף את המתלונן 3 השיב, כי אינו יכול לזהותו באופן וודאי. עוד נשאל המתלונן, האם ראה את הנאשם 2 מרביץ לאביו והשיב, כי היה שם מישהו שדחף את אביו, אביו נפל וקם, אך הוא אינו יודע מי זה, הוא לא ראה, ואינו יכול להגיד שמדובר בנאשם 2. בהמשך הבהיר, כי לדעתו, הנאשם 2 נכח באירוע, אך לא תקף איש ולא פגע באיש. המתלונן שלל, כי מישהו איים עליו שיחזור בו מזיהוי הנאשם 2 וציין, כי הוא פועל על פי מצפונו. בהמשך, אישר, כי הוא אף אינו יכול לומר בוודאות, כי הנאשם 2 נכח במקום.

עדות המתלונן 1 - י' ח':

124. ראה בהקשר זה עמ' 115 - 141 לפרוטוקול הדיון מיום 6.5.15.

125. בעדותו מסר המתלונן 1, כי היכרותו עם משפחת הנאשם 1 החלה לפני כחמש שנים, כשקיבל את אישור הבנייה. בתחילה, היו המתלונן והנאשם בקשרי חברות והנאשם סייע לו, אולם לאחר מכן התברר, כי הנאשם עשה זאת לתועלתו. בהמשך, התגלעו מחלוקות בין המתלונן לבין הנאשם בנושא הבנייה. המתלונן העיד, כי ביום 19.2.14 הוא הגיש תלונה במשטרה בגין הסגת גבול, לאחר שהעירייה ביצעה עבודות במקום באמצעות הקבלן אמיר דבוש. למחרת, בשעה 6:00, הוא הגיע למקום יחד עם המתלוננים 2 ו-3. על המשך השתלשלות העניינים סיפר (בעמ' 117 משורה 19 ואילך) כדלקמן:

ת:" באנו בשעה שש בבוקר.
ש: עם מי באת?
ת: רק אני והבן שלי, ועוד קוראים לו י'. י' כ'.
ש: איזה בן?
ת: הבן ד'.
ש: אוקי, מה עשיתם?
ת: אני באתי, רואים פתאום סגרו את הזה, זה לא, עבודה של העירייה (ממלמל), זה פתאום אשתו אומרת - הנה באו, באו.
ש: אשתו של מי?
ת: אשתו של הנאשם. באו, באו, ונכנסנו ובאו התחילו, אני נכנסתי בפנים, והבן שלי היה קצת יותר אחורה בפנים, ואני רק נכנס בפנים ופתאום הפילו אותי.
ש: אתה צריך להסביר לאט, לאט.
ת: הפילו אותי על הרצפה. דחפו אותי.
ש: תגיד מי? מי בא ומי הפיל?
ש: הוא דחף אותי.
ת: מי זה הוא?



ש: זה הנאשם, דחף אותי.
ת: אחרי עוד פעם קמתי ושוב פעם דחפו אותי והתנפלו עלי
שלושתם, אני יודע הוא והבנים שלו ביחד. אני עשיתי ביד ככה,
שלא יוכלו,
כב' הש' שטרית: העד מדגים תנועת סגירת ידיים על גבי החלק
העליון של ראשו.
עו"ד קורין: איך הם תקפו אותך תסביר?
העד, מר ח': תקפו אותי, הפילו אותי לרצפה, וככה אני בזה,
מגן על הפנים שלי.
כב' הש' שטרית: העד מדגים תנועת התגוננות של סגירת ידיים על החלק העליון
של ראשו, ומראה תנועת,
(מדברים ביחד)
כב' הש' שטרית: העד מדגים תנועת התגוננות גם על החלק העליון שבראשו עם
שתי ידיו, ושתייהן פתוחות.
העד, מר ח': כן, אני לא קיבלתי מכה בראש, הבן שלי קיבל מכה פצעו אותו,
מחצו את הראש שלו ועוד חבר שפצעו לו את הראש. אני,
עו"ד קורין: אתה ראית את זה?
ת: אני לא ראיתי. הם היו רחוקים קצת.
ש: ראיתם אותם אחרי המכות?
ת: אחרי המכות, החבר לא ראיתי אותו פתאום נהיה גם לי, והבן
שלי פתאום בא אומר לי העין שלי הלכה לי, והתחיל לבכות לי
וניסה להתקשר בטלפון, וניסו להפריע לו גם להתקשר
בטלפון...".

ובהמשך:

"העד, מר ח': הם הפילו אותי והתחילו לתת לי מכות אני נמצא ברצפה.
כב' הש' שטרית: העד מדגים תנועת רכינה עם גופו כלפי מטה וכאשר שתי ידיו הן
על ראשו בתנועת התגוננות.
עו"ד קורין: באמצעות מה הם תקפו אותך?
העד, מר ח': לא יודע בדיוק מה, אני כיסיתי את הפנים שלי. מכות קיבלתי,
מכות אני מרגיש.
ש: מכות במה הרגשת?
ת: בפנים, ברגע שאתה מרגיש מקום בכאב אחד, אתה לא יכול
להרגיש מאחרים, רק כשאתה מתעורר אתה מתחיל לקום אז
אתה מתחיל להרגיש כאב פה, כאב שם. אבל מכאן היה,
הרגשתי בכף היד, ופה בפנים שלי.
ש: במה?



ת: **בצד של האוזן "**

126. המתלונן 1 העיד, כי כתוצאה מתקיפתו, נגרמה לו בעיה בשמיעה באוזן שמאל. כן נפגע בידו השמאלית, פגיעה אשר חלפה כעבור זמן מה. מעבר לכך לא נגרמו לו פגיעות נוספות.
127. המתלונן הבהיר, כי הוא הותקף והופל על הרצפה על ידי הנאשם 1 ושני בניו, אשר לא ראה את פניהם במדויק. המתלונן אישר, כי נחקר באזהרה בחשד לתקיפת הנאשם, אולם הכחיש את גרסת הנאשם 1 בחקירתו ולפיה, ראה את המתלוננים שוברים את היציקות, בחמש בבוקר, הוא ביקש מהם לא לעשות רעש והם צעקו עליו. המתלונן הדגיש, כי ברגע שהנאשם והאחרים נכנסו לדירה, הם אמרו למתלוננים שהם לא יצאו מפה חיים. כן שלל את טענות הנאשם ולפיהן, הוא היה במקום לבדו, לא היכה את המתלונן ולא איים עליו, כי המתלוננים דחפו אותו והוא נפל וכשקם המתלונן 2 לקח קרש ורצה להכותו. כן שלל את הטענה, כי חבלותיו וחבלות המתלונן 3 נגרמו מנפילה.
128. בחקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם 1 העיד המתלונן, כי מסר את האמת בהודעותיו במשטרה ובעימותים שבוצעו. המתלונן הופנה למכתבים שנשלחו מאת מ"מ מהנדס העיר ומראש העיר עצמו שעניינם, דרישה לביצוע עבודות לתיקון המבנה המסוכן (נ/1) וטען בהקשר זה, כי אלה נשלחו רק לאחר שהגיש בקשה לצו מניעה, אולם העירייה המשיכה לטעון, כי ישנה סכנה מיידית וצורך בהמשך העבודות. המתלונן הופנה למכתב ת/5 וטען, כי התחיל לבצע את העבודות הנדרשות, אולם משפחת הנאשם הפריעה לו בביצוען. כן נשאל המתלונן אודות ההליך המשפטי שהתנהל בבית משפט השלום בצפת וטען להפליה לטובת הנאשם, הבאה לידי ביטוי בהתנהלות העירייה. המתלונן נשאל מדוע, כמי שרואה עצמו כאדם שומר חוק, הוא אינו מקיים את צווי בית המשפט ואת דרישות העירייה והשיב בהקשר זה, כי הוא לא הפר את הצווים וכי העירייה לא פעלה כדין.
129. באשר ליום ה-20.2.14, העיד המתלונן, כי הם לא השתמשו בכלי עבודה כדי לפרק את הברזל, אלא בידיהם בלבד. כאשר עומת עם דבריו בהודעתו ולפיהם, הם השתמשו בפלייר, השיב המתלונן בתחילה, כי לא אמר זאת, אולם לאחר מכן אישר, כי הם השתמשו בפלייר כדי לחתוך את החוטים. המתלונן שלל, כי היה במקום מקוש, או כי ראה מקוש, או כי אחד מהנוכחים אחז במקוש. כן מסר, כי יתכן שהמתלוננים 2 ו-3 אחזו במספרי פח, אך לא הוא עצמו, שכן, הוא החזיק בפלייר. המתלונן הכחיש, כי הם רכשו מבעוד מועד מספרי פח לצורך זאת וטען, כי הם פעלו באופן ספונטני. באשר לעבודות החיזוק שביצע הקבלן דבוש טען המתלונן 1, כי אלה היו מיותרות, בוצעו שלא כדין ובאופן מוטה לטובת הנאשם.
130. לדברי המתלונן, הם פירקו רק את העצים המרכיבים את הטפסנות ולא את הבטון. בהקשר זה שלל המתלונן 1, כי המתלונן 2 היכה על הבטון עם סלע על מנת לפרקו. המתלונן אישר, כי עובר לאירוע נשוא כתב האישום, הם הסירו וניסרו עמוד קונסטרוקציה וטען, כי כך עשה גם הנאשם. המתלונן עמד על כך, שעמוד זה לא תמך בבית הנאשם, אלא במבנה השייך למתלונן וכי עשה כן, לשם בניית עמודים חדשים, בהתאם להנחיות יועץ טכני.
131. המתלונן 1 שלל, כי סבל מבעיית שמיעה עובר לשנת 2014 ואף הצהיר, כי הינו מוותר על סודיות רפואית בהקשר זה. כאשר עומת עם כך שלא התלונן לאחר האירוע שקיבל מכה באוזנו, השיב המתלונן, כי לא הרגיש זאת בהתחלה, אלא בשלב מאוחר יותר. המתלונן שלל, כי המתלונן 2 או המתלונן 3 נפלו מעצם בשטח, או כי המתלונן 2 נפל כשרץ לעזור לו. לדבריו, כשהפילו אותו, החלו

להתנפל על המתלונן 2, אך המתלונן 2 לא נפל קודם לכן. כן שלל, כי המתלונן 3 נפל על ראשו מעצמו, כשהיה כלפי הכניסה לשטח.

132. המתלונן שיתף, כי טופל בעבר פסיכיאטרית על רקע מניה-דיפרסיה ואושפז בעבר למשך חודש במחלקה הפסיכיאטרית בבית החולים "זיו" בצפת. לדבריו, כיום הוא אינו מטופל תרופתית והוא החליט להפסיק את הטיפול הפסיכיאטרי על דעת עצמו.

133. המתלונן אישר, כי מסר במשטרה את האמת בקשר לאירוע עם הקבלן דבוש מיום 19.2.14. לדבריו, הוא ראה את הקבלן דוחף את המתלונן 3, אולם לא אמר זאת במשטרה מפני שלא נשאל על כך. המתלונן העיד, כי סבל ממכות יבשות בגופו. כאשר נשאל האם הרביצו לו עם קרשים, השיב: **"אני לא ראיתי בדיוק, אני הייתי ככה, והייתי מקבל מכות, זה הכל"** (עמ' 135, ש' 5). בהמשך מסר, כי אינו יכול לדעת בדיוק, כי היכו אותו עם קרשים וכי הוא הגן על עצמו, אך לא דחף איש. כאשר הופנה לדבריו בהודעתו ולפיהם, לא נותרו על גופו סימנים מהמכות שקיבל עם אגרופים וקרשים כיוון שהיה עם מעיל, השיב המתלונן, כי היה עם מעיל דובון וכי עיקר המכות היו בפנים. כך, העיד, כי לא היו סימנים על גופו וכי הוא קיבל מכה ביד, בגינה עשו לו צילום וכן, בצד של הפנים.

134. המתלונן שב והכחיש כי דחף את הנאשם 1 וכי זה נפל וקיבל מכה בגב. כן לדבריו, לא ראה מי היכה את המתלונן 2, אשר היה רחוק ממנו. המתלונן ציין, כי לא היה חשוך או גשום באותה עת. המתלונן שלל, כי המתלונן 2 רץ לכיוונו, נתקל בקרשים ונפל, או כי נשען על קרש, נפל וקם. כן אישר, כי למתלונן 2 לא היה "פנס" בעין, אלא רק בתוך העין.

135. לדברי המתלונן, הברזלים והקרשים לא מפוזרים בשטח, אלא נמצאים בצד אחר לגמרי ולא במקום שבו רבו. בהקשר זה הופנה המתלונן לתמונה נ/1, בה נראים ברזלים ורשתות ברזל מפוזרים בשטח וטען, כי התמונה צולמה מחוץ למבנה, בשטחו של הנאשם 1. למתלונן הוצגה תמונה נ/11, היתה לתמונה נ/1 והעד הבהיר, כי האירוע היה מתחת לבניין, במקום שאינו נראה בתמונה. המתלונן לא ידע להסביר כיצד נמצאו סימני הדם בשטח המסומן בתמונה נ/11, כשדבריו, לא עברו דרך חומת האבן הנראית בתמונה ועליה נמצאה נקודת דם.

136. בחקירתו החוזרת עמד המתלונן על כך, שבתמונה ת/6 נראית הכניסה לביתו של הנאשם 1, כאשר הכניסה לבית המתלונן נמצאת בצד שמאל, אך מחוץ לתחום המצולם בתמונה.

עדות המתלונן 3 - י' כ':

137. ראה בהקשר זה עמ' 146 - 165 לפרוטוקול הדיון מיום 3.2.16 וכן, עמ' 170 - 199 לפרוטוקול הדיון מיום 15.2.16.

138. בעדותו מסר המתלונן 3, כי הוא חבר טוב של המתלונן 2, "כמו אחים", וכי הוא מכיר את הנאשם מבית הכנסת. באשר לאירועי יום ה-19.2.14 סיפר המתלונן 3, בעמ' 147, כדלקמן:

"אותו פעם שבאתי אז זה היה בשעות הצהריים קיבלתי טלפון מהחבר שלי ואמר לי שהם יוצקים שמה, אמרתי לו איך זה יתכן ואסור להם, שוב פעם אז הגעתי לשמה הזמנו משטרה, אני באתי לשמה וד' הגיע לשמה והגיעה משטרה לשמה והגיע שוטר וראה את הצו ואמר להם תפסיק ליצוק. שם היה דבוש ועוד שכני

כאלו שמה והיה שם אחד בשם יגאל. מטעמנו היינו אני ואבא של ד'. לפני שהגיעה המשטרה קראתי לדבוש ואמרתי לו הנה יש בידי צו, והוא לא התייחס אליי, משאבת מייקו שמוציאה בטון נוזלי אז אני קראתי לאמיר דבוש תוך כדי שהוא אמיר דבוש מחזיק את המשאבה על הכתף אז אני נגעתיו לו שהוא יתעורר, הוא התעצבן עליי והוא דחף אותי והם ראו אותו שהוא דוחף אותי, מישהו אחר ראה את זה ובאה המשטרה ולקחה אותו, שם בתחנת המשטרה אבא של ד' הגיש תלונה על כל מה שקרה, אחרי הגשת התלונה ואחר שזה נגמר היה דיבור עם המשטרה, אח שלו גם עובד שמה במשטרה, והוא אמר לו תביא לי את הדפים, לקח אותם וקרע אותם, שאלתי אותו למה קרעת אותם, אמר לי אין כלום אין כלום. החוקר שגבה את התלונה, החוקר קרא לו ואמר לו תביא את הדפים וקרע אותם, הבנו שיש בו משהו. אחרי מה שהוא ציין, הייתה שמה משטרה והשוטר אמר לו רגע רגע תוציא את הפלאפון והוא אמר עכשיו אני לא בקשר, ואמר לו תתעלם. ואפילו שיש צו ואפשר לראות את הצו ואסור לתפסן שמה ואני בתור בן שאבא שלי עבד יותר מ-30 שנה, חוק זה חוק, אז אני עוזב לא בתור שמישהו שהתלהם, בן אדם שהוא גם עוזר לי. אחרי התלונה במשטרה חזרנו לבית, אחים מלול המשיכו ליצוק את הקיר, יצקו אותו עד למעלה, ועשו מה שרצו ואז השטח של הבית של ד' סגרו אותו בברזל. ובלילה הדליקו ברוג'קטור על השטח שלא היה מקום לפרק את הבטון במצב שהוא נוזלי, חיכו עד שהוא יתיבש, אז כבר אין מה לעשות".

139. המתלונן 3 ציין, כי עבר במקום בלילה וראה את האחים שומרים שלא יגיעו לשטח. בסביבות השעה 4:00 היה בקשר טלפוני עם המתלונן 2 ובשעה 6:00 הם נפגשו, יחד עם המתלונן 1, אשר הביא עמו קרטרינג של ברזל. המתלוננים הזיזו הצידה את הרשתות שהונחו במקום, נכנסו פנימה והחלו לפרק. שני אחים ממשפחת מלול הגיעו מיד כדי להתעמת איתם, אחד מהם החזיק ביד תפסן, והמתלוננים התעלמו מהם, המשיכו בפירוק הטפסנות, הקרשים והחוטאים והחלו לגרד את הבטון, שהיה עדיין רך. את המשך השתלשלות האירועים תיאר בעמ' 148 משורה 20 ואילך כדלקמן:

" הם ראו שאנו לא מוותרים וגם אפילו שאחרי שהם יצקו אז זה היה כבר ברירה אחרונה, ופשוט אמרנו שאתם לא נוגעים ולא מתערבים, אמרתי לו בסדר בו נזמין משטרה לשטח, רציתי להזמין משטרה וחיכיתי. לאבא של ד' עדיין מתעסק בפנים בתפסנות כמה חוטים חתך בו ושם, הנאשם הלך אליו לאבא של ד' כאילו עמד בינו לבין התפסנות ואמר לו אל תגע אל תגע. אני וד' התקרבו ככה לאבא שלו ואמרו לו מה קורה בו נזמין משטרה ונפרק, התחילה להיות מהלומה, ובפטיש התחיל לתת מכות בראש ויש לי גם סימנים בראש, אני התגוננתי בידיים וכתוצאה מההגנה שלי ביד, העד מדגים על זרוננו הימנית בחלקה העליון החיצוני. גם בראש הייתה לי חבלה (העד מעיד על קדמת הקרקפת בחלקה העליון). אני נפלתי על הרצפה ואמרתי אני מת אני מת משהו כזה, ד' שמע אותי ובא להגן עליי ואחרי שהוא בא הנאשם הדף אותו באגרוף משהו כזה לכיוון הפנים שלו (העד מדגים עם תנועת סגירת כף היד לכדי אגרוף), ד' נפל אחרוה על הראש ואח"כ ראיתי שיש לו חתך בראש הוא נפל במקום שהיה בו אבנים והוא היה

עמוד 30



מדורג, הוא פשוט היה ליד עמוד של הבניין ואני גם ראיתי בבית החולים שיש לו חתך מאחורה.

ש. אחרי שקיבלת את המכה בראש מה קרה.

ת. נפלתי ובזמן שהייתי נפול וד' לא יכל לבוא לעזרתי אז אח נוסף וגם האבא תקפו אותי, הנאשם תקף אותי בקרש והרביץ לי על החלק למטה, ובבית החולים עשיתי צילום וברוך השם לא היה לי נזק חמור. הבן לקח איזה חתיכת צינור של אנצטלציה חצי צול שמצא שם והיכה אותי בחלק בגוף עליון, בן אחד היה עם פטיש ובן אחד היה עם מוט ברזל, הבן שעם המוט היכה אותי על החלק הזה (העד מדגים על קדמת בטנו בחלקה האמצעי) והבא עם הקרש היכה אותי בלי הפסקה עד למטה (העד מדגים), אני צעקתי שיפסיקו, היכו לפחות לפחות במשך לפחות שתי דקות, וצעקות תבוא לפה עוד הפעם, אני הצלחתי לאט לאט לקום, הייתי המום וכולי הייתי דם (העד מדגים על פניו), למזלי הייתי עם אידובון, יש לי שאני יכול להביא אותו והוא לא ספוג בדם. יצרתי ועליתי לאט לאט בקושי צולע לכיוון פניתי ימינה ואשתו של הנאשם הייתה בחצר שמה והיא ראתה אותי שמה שעברתי, היא צעקה עליי ואמרה לי ולעגה לי ואמרה לי הנה הנה הסוף. אני המשכתי לאט לאט להגיע לכיוון הכביש, הושטתי יד לכיוון הכביש, עובד עירייה שאחר כך המשטרה איתרה אותו הוא אסף אותי והוא היה צריך לנסוע לעירייה, אבל בשבילי הוא עשה פרסה ולקח אותי לבית חולים זיו בצפת ומשמה יצאתי מהרכב שלו, אז הוא תמך בי ועוד אישה נוספת לקחו אותי למיון ושמה ברוך השם טיפלו בי וברוך השם חזרתי לעצמי ולא נפגעתי".

140. המתלונן 3 ציין, כי שני האחים התוקפים לא זומנו כלל לחקירה וכן, כי לא נערך לו מסדר זיהוי ביחס לנאשם 1 ולאח שנעצר. את האח שנעצר, זיהה במסדר הזיהוי הממוחשב ב-80% של וודאות ואילו במהלך העימות אמר, כי הוא מזהה אותו ב-60% של וודאות. המתלונן הכחיש את גרסת הנאשם ולפיה, המתלוננים תקפו את הנאשם, הנאשם היה לבדו, לא תקף את המתלוננים ולא איים.

141. בחקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם 1, אישר המתלונן 3, כי בהודעותיו במשטרה, בעימותים בהם השתתף ובעדות שמסר בהליך אחר בפני בית משפט השלום בנצרת, מסר את כל האמת. בהקשר זה ציין, כי המתלונן 2 הגיש בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת וצירף להליך גם את המתלונן 3. כן מסר, כי כאשר פגש במתלונן 2 בבית החולים "זיו" בצפת, כמעט ולא שוחח עמו על האירוע.

142. המתלונן 3 שלל, כי יש לו סכסוך עם השוטר עסאם עאמר. המתלונן עומת עם העובדה, כי השוטר לא ציין בדו"ח הפעולה שהמתלונן 3 הותקף על ידי הקבלן דבוש וטען בהקשר זה, כי דבוש דחף אותו וזאת לעיני אחרים. המתלונן 3 הבהיר, כי השוטר הגיע למקום לאחר שדבוש דחף אותו ואולם בתחילה ציין, כי השוטר ראה זאת. לדברי המתלונן 3, לאחר שהם מסרו תלונה במשטרה, הגיע שוטר, לקח מידי המתלונן 1 את עדותו המודפסת וקרע אותה וזאת, בשל קשרי משפחת מלול במשטרה. המתלונן נשאל מדוע לא פנה למח"ש וטען, כי הם פנו לכל מיני גורמים.

143. המתלונן 3 סיפר עוד, כי הוא עצור על רקע סכסוך עם רעייתו, ממנה ביקש להתגרש. המתלונן סיפר, כי אשתו הגישה כנגדו תלונות שווא בגין איומים וכי עורך דינה הגיש לבית המשפט מסמכים וכתבי אישום מזויפים בעניינו, בגין אלימות לכאורה כלפי אשתו. המתלונן 3 הכחיש את כל הטענות כנגדו בהקשר זה.



כן מסר, כי תלויים ועומדים כנגדו שלושה כתבי אישום שונים בגינם טרם הורשע.

144. בהמשך חקירתו הנגדית בדיון מיום 15.2.16 הבהיר המתלונן 3, כי פגש את המתלונן 2 בבית החולים רק לאחר שנחקר על ידי שוטר ומכאן, שלא תיאמו עמדות. כן הכחיש, כי משך את צינור המשאבה מידי הקבלן. המתלונן 3 נשאל, האם ידעו מראש שפירוק הטפסנות עלול לעורר פרובוקציה והשיב, כי אין זו הפעם הראשונה שהם פירקו וכי היו מזמינים משטרה ואם היה חוקי לפרק, היו עושים כן. לטענת המתלונן 3, הם רצו להביא אנשים נוספים כדי לסייע בפירוק. כן העיד, כי הם השתמשו בקאטרים בלבד כדי לפרוץ לשטח שהיה חסום. בהקשר זה הבהיר, כי מדובר בפלאייר, או קוצץ, וכי הוא הביא את שלו מהבית. המתלונן 3 לא ידע להשיב האם המתלוננים 1 ו-2 רכשו כלי עבודה במיוחד עובר לאירוע.

145. המתלונן 3 שלל, כי המתלונן 2 נפל מעצמו בלי שאף אחד נגע בו ומסר שנפל ממכה שקיבל. כאשר נשאל האם ראה את המתלונן 2 נשען על קרש עץ, נופל וקם השיב: "ד' איפה שהוא נפל בדיוק אני הייתי סמוך לכניסה ליציאה הרביצו לי הוא בא כאילו להגן עליי כביכול האבא הרביץ לי ושני הבנים האבא לא מנע מהם, גביר בא לעזור לי ד' נפל מה שאני ראיתי אותו נופל אחורה על הראש מהצד שלי..." (עמ' 173, ש' 14-12). המתלונן 3 נשאל האם גרסת המתלונן 2 ולפיה, רץ לכיוון אביו שהיה מתחת לטפסנות, נתקל בקרשים ונפל, הינה אמת והשיב בשלילה. עוד שלל, כי המתלונן 2 חיפש קרש כדי להכות את הנאשם.

146. המתלונן 3 נשאל אודות התביעה האזרחית שהגיש בעקבות האירוע והבהיר, כי התביעה הוגשה בשמו וכי הוא אינו יודע במדויק מה נרשם בכתב התביעה. עוד נשאל המתלונן 3 אודות עדותו בבית משפט השלום בנצרת במסגרת דיון בצו הרחקה בהליך אחר, תוך שהופנה לדברים שמסר שם ובין היתר, כי התוקפים לא נעצרו עד כה וכי הוא מרגיש מאוים על ידם ומבקש כי יורחקו. המתלונן אישר, כי מסר את הדברים וכי דיבר אמת. בהקשר זה העיד המתלונן 3, כי "התוקפים זה שתיים שלא היו שני אחים" (עמ' 176, ש' 20). כן הבהיר, כי הוכה על ידי הנאשם 1 אולם כוונתו בדיון הייתה לשני תוקפים נוספים שנעלמו. המתלונן 3 הוסיף ומסר פרטים הידועים לו אודות אותם תוקפים, לכאורה, וחזר והדגיש, כי הללו לא נעצרו.

147. המתלונן 3 נשאל האם הגיע לסייע למתלונן 2 בפירוק הקונסטרוקציה ביום האירוע תמורת סך של 400 ₪ והשיב, כי אינו זוכר וכי הוא עובד אתו במקרים אחרים בתשלום. עוד נשאל האם הכתוב בכתב התביעה ולפיו, הותקף על ידי שמואל מלול ויוסף מלול, נכון והשיב, כי במשטרה נתנו לו לזהות רק אדם אחד, שנעצר והמתלונן עומת אתו, בעוד המתלונן טען, כי הותקף על ידי שניים.

148. המתלונן 3 העיד, כי לאחר שהותקף, הגיעה למקום קבוצה של אנשים ובהם, הפועל איגור, אשר נכח באירוע עם הקבלן דבוש יום קודם לכן. לדבריו, איגור ראה אותו פצוע, אולם לא בא לעזרתו. המתלונן הוסיף, כי שכן בשם אסרף ראה את האירוע מחלון ביתו ואף הוא לא בא לעזרתו. כשנשאל מדוע לא מסר זאת למשטרה, עמד על כך שהשכן היה עד לאירוע.

149. המתלונן עומת עם התעודה הרפואית בעניינו ממנה עולה, כי אין סימן להמטומה, אדמומיות, שבר או סימנים ברגליים, דבר שאינו עולה בקנה אחד עם טענתו ולפיה, הוכה באמצעות קרש ברגליו. המתלונן השיב, כי היו לו סימנים ברגליים, הוא סבל מכאבים עזים וכי האנשים שפינו אותו לבית החולים היו עדים לכך. המתלונן שלל, כי נפצע מעצים ומברזלים שהיו במקום, או כי רץ בתוך המבנה. כן שלל, כי נפל מעצמו ומסר, כי הופל אחורנית.

150. המתלונן 3 עומת עם העובדה, כי בסריקה במקום, לא מצאו השוטרים בתוך שטח הבניה חפץ מלוכלך בסימני דם ולא נתפס שום כלי שככל הנראה שימש ככלי תקיפה. בהקשר זה מסר, כי גם כלי העבודה שלהם נעלמו וכן, כי הדובון שלבש היה ספוג בדם. המתלונן ציין, כי רצה למסור את הדובון למשטרה וכי נמסרו למשטרה בגדים. המתלונן הכחיש כי נפל מעצמו, או כי הוא והמתלונן 1 הם שתקפו, תוך שימוש בכלי העבודה שהביאו עמם וטען, כי מעולם לא תקף אף אדם. כן שלל, כי היה בעבר באשפוז פסיכיאטרי, או בטיפול תרופתי פסיכיאטרי.

151. באשר לאירועי יום 19.2.14, מסר המתלונן 3, כי הוא הגיע לתחנת המשטרה כדי להגיש תלונה, אולם נאמר לו, כי הוא אינו יכול לעשות כן מכיוון שאינו קשור לעניין. כן מסר, כי המתלונן 1 הגיש תלונה אודות המקרה, אולם אחד השוטרים קרע את טופס התלונה.

152. המתלונן 3 מסר עוד, כי לא ראה שהמתלונן 2 דוחף אף אחד. כן שלל, כי המתלונן 2 נפל מעצמו. המתלונן מסר, כי הם נעזרו בקאטרים כדי לפרק את הטפסנות וכן נעזרו בקרש כמנוף כדי להסיר את הקונסטרוקציה. המתלונן שלל, כי הם נעזרו בכלים נוספים, במקוש, או בפטיש טפסנים. כן שלל, כי זרק סלע על עמודי הבטון כדי לפרק את הבטון. המתלונן העריך, כי הם עסקו בפירוק במשך כרבע שעה. המתלונן הופנה לאסופת המסמכים נ/1 וטען, כי לא שמע שהמבנה הוכרז כמבנה מסוכן וטען, כי מדובר בעניין פוליטי שקשור לעיריית צפת.

153. המתלונן 3 הופנה להודעתו מיום 20.2.14 ונשאל, מדוע לא מסר במסגרתה, כי ראה את הנאשם תוקף את המתלונן 2 ונותן לו מכת אגרוף. בהקשר זה השיב (בעמ' 193, ש' 8-3): **"...אני לא אומר לך שהייתי במצב כמו שלי מכות בראש למה אמרת ומה כן אמרת מה ששאל אמרתי לו קודם כל בכלל אני אומר לך שהעדות הזאתי נאמרה לפני שנפגשתי עם ד', אז אני אמרתי מה ש-... אם הוא היה שואל אותי הייתי עונה לו את זה"**. עוד מסר בהקשר זה, כי לא ידע שהמתלונן 2 נפגע בעינו, אלא ראה **"שקיבל משהו לפניו ונפל"**. לדבריו, לא ראה את המשקפיים של המתלונן 2 עפים וראה, כי הוא נפל אחורנית ושכב לידו. כך לדבריו: **"אני, אני הותקפתי כזה והייתי בהתחלה עומד, הותקפתי, הותקפתי ו ואז בא ד' לעזור לי ואבא של ד', אבא של מלול מנע ואני אחר כך נפלתי והיו שלושה עליי אחד עם פטיש פה וגם היו לי סימנים כחולים פה של פטיש..."** (עמ' 193, ש' 21-23). המתלונן הכחיש, כי שוחח עם ד' לאחר שמסר את הודעתו הראשונה וקיבל ממנו מידע אודות האירוע.

154. המתלונן 3 הופנה לדברים שמסר בהודעתו מיום 23.2.14 ונשאל אודות נכונותם. בתגובה השיב, כי קיבל שם מכות וכי הוא אינו יודע למסור פרטים דקדקניים אודות השתלשלות העניינים באירוע, נוכח המהלומות שספג ומצבו בעקבות זאת. המתלונן לא ידע לומר באיזה מרחק היה מהמתלונן 2 ומסר, כי היה בתוך המבנה, סמוך לפתח, כאשר המתלונן 2 הותקף. המתלונן העיד, כי לא נפל על ראשו, אלא נפל אחורנית וכי קיבל מכות פטיש בראשו שהותירו סימני חבלה. המתלונן נשאל כיצד עולה מתעודת חדר המיון, כי נמצא פצע אחד בראשו, דבר שאינו מתיישב עם טענותיו בדבר המכות שהוכה והשיב, כי גונן על ראשו באמצעות ידיו וכתוצאה מכך נותרו סימנים כחולים עגולים בידיו. המתלונן הדגים כיצד גונן על ראשו בידיו והצביע על חלק היד החיצוני העליון של ידו הימנית כמקום בו חבט בו הפטיש. כן הוסיף, כי כתוצאה מהמכות בראשו נפל, תוקף נוסף הצטרף והיכה אותו עם מוט ברזל ואילו הנאשם 1 לקח חתיכת קרש והיכה אותו ברגליו מכות יבשות.

עד התביעה - רס"ר פאדי מדאח:

155. ראה בהקשר זה עמ' 170 - 173 לפרוטוקול הדיון מיום 9.3.16.

עד זה הינו שוטר בתחנת צפת ומשרת כחוקר מזה 6 שנים. העד אישר את גביית הודעת הנאשם מיום 21.2.14 ת/8. כן הוגשו באמצעותו אסופת מסמכים שערך העד אודות פעולות חקירה שביצע (ת/9 - ת/24). העד נשאל אודות המזכרים שערך בדבר ניסיונות האיתור של מזל מלול וציין, כי ניסו לאתרה היות והיא עדה בתיק ואף מי שהודיעה למוקד 100 על האירוע. כך מסר, כי נעשו ניסיונות רבים לאיתורה, ובכלל זה, באמצעות ב"כ הנאשם דאז.

156. במסגרת חקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם אישר העד, כי היה החוקר האחראי בתיק זה. העד נשאל, מדוע לא פנו למתלוננים כדי לקבל מידע אודות עובד הקבלן איגור, אף שהוזכר במהלך החקירה כי נכח במקום והשיב, כי המתלוננים מסרו את הודעותיהם, נחקרו, ועל סמך זה התקדמה החקירה. כן ציין, כי אם היו עולים פרטים, היו החוקרים בודקים אותם. עוד נשאל, מדוע לא נערך שחזור בשטח עם המתלוננים והשיב, כי הוא עצמו לא ביצע שחזור, כאמור, והיו חוקרים נוספים בתיק. כן ציין, כי הוא ביצע את כל פעולות החקירה שנתבקש לבצע על ידי הרמ"ח ולא זכור לו, כי נתבקש לבצע פעולות חקירה נוספות.

157. העד ציין, כי עלתה טענה ולפיה, פעולות הבניה של חיזוק המבנה בוצעו על ידי קבלן בשירות עיריית צפת. העד נשאל מדוע לא נתפס תיק הלשכה המשפטית בעיריית צפת, כמו גם צווי בית משפט השלום בצפת, כגון אלה הכלולים ב-4/נ, והשיב בהקשר זה, כי אין לאלה רלוונטיות לחקירה. כן נשאל מדוע לא נערך עימות בין הקבלן דבוש לבין המתלוננים 2 ו-3 והשיב, כי לא היה צורך בכך.

עד התביעה - ד"ר אליק רוזנפלד:

158. ראה בהקשר זה עמ' 175 - 179 לפרוטוקול הדיון מיום 6.7.16.

עד זה הינו רופא במחלקת עיניים בבית החולים "תל השומר". במסגרת עדותו הוגש מסמך רפואי שערך העד בעניינו של המתלונן 2 מיום 20.2.14, התקבל וסומן ת/28.

העד מסר, כי בפנייתו, ציין המתלונן 2, כי הוא בריא, ללא מחלות עיניים, כי היה מעורב בקטטה ונחבל בעין שמאל וכי נבדק קודם לכן בבית החולים "זיו". עינו של המתלונן 2 הייתה פתוחה, כלומר, היה לו קרע בקרנית בחלק החיצוני של העין ובאזורים נוספים, באזור הלבן שבעין הנקרא סקלרה. העין הייתה בחוסר סדר, דיס-אורגניזציה, היינו, לא היה כדור עין תקין ולא היה סדר בין חלקי העין המאובחנים. הוחלט להכניס את המתלונן 2 לניתוח דחוף היות והיה מדובר במצב חירום, שכן, ללא ניתוח היה עלול להיגרם עיוורון ואובדן גלגל העין. מהות הניתוח הייתה בעיקרה תפירה של החתך, בנוסף לפעולות נוספות כגון מילוי תוכן העין והחזרת רקמות למקומן.

159. במסגרת חקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם 1, אישר העד, כי הרקע להפניית המתלונן 2, כפי המתואר ב-ת/28, אינו בידיעתו האישית וציין, כי העתיק חלק מהנתונים בהקשר זה ממסמכי ההפניה מבית החולים "זיו". העד אישר, כי אינו מומחה לרפואה משפטית פורנזית. כן אישר, כי בחודש פברואר 2014 היה עדיין בתקופת ההתמחות וכי הוא אינו מחזיק עדיין בתואר "מומחה ברפואת עיניים".

160. העד נשאל באשר לגורם הפגיעה בקרנית והשיב, כי הוא יכול להגדיר מהם מנגנוני הפגיעה הנפוצים בפגיעה מסוג זה, אולם אינו יכול לדעת. כן העיד, כי הפגיעה יכולה להיגרם כתוצאה מנפילה על חפץ וציין, כי הפגיעה צריכה להיות ממשוהו שפוגע באופן ישיר בדרך כלל בגלגל העין. עוד העיד, כי יכולים להיות מספר תרחישים לפגיעה ישירה בעין.
161. לדברי העד, הוא זוכר את המקרה דן ולאחר שעדיין בתיק, נזכר בפרטים. העד לא זכר לומר, האם היו סימני חבלה באזור ארובת העין ("פנס"), אך מסר בהקשר זה שציין ב-ת/28 שהייתה נפיחות בעפעפיים, מה שמכונה כ"פנס" בדרך כלל, או חלק ממנו. העד הסביר, כי פריצת דופן העין באופן הזה בדרך כלל נגרמת מפגיעה ישירה בגלגל העין, לא בהכרח בחפץ חד. ישנם מצבים של פריצת דופן עין בהם לא הייתה פגיעה ישירה בגלגל העין, אולם אז הפריצה היא יותר אחורית בדרך כלל ובמיקום שונה.
162. העד התבקש להתייחס לעובדה, כי המתלונן 2 מרכיב משקפיים שנים רבות וזאת, בניגוד לאמור ב-ת/28 ולפיו, הוא בעל ראייה טובה בשתי העיניים. העד השיב, כי ראייתו של המתלונן 2 בעין ימין טובה ולכן הוא מניח שהעיניים בריאות. באשר לדחיפות בניתוח המתלונן 2 הסביר העד, כי השאיפה במצבים כאלה היא לנתח תוך 24 שעות. העד אישר, כי לא ראה ולא בדק את המתלונן 2 לאחר בדיקתו ב-ת/28.
163. בחקירתו החוזרת הסביר העד, כי אצל המתלונן 2 פריצת דופן העין הייתה קדמית, ממש על פני הקרנית והיה ניתן לראות אותה כשמסתכלים עליו במבט חזותי. כן הסביר, כי ישנם מצבים של חבלה ארובתית עם לחץ של מבנה הארובה ואז יכולה להיות פריצה של דופן העין בלי חבלה ישירה, במיקום אחורי יותר, כלומר, במקומות שבהם השרירים מתחברים לעין, בתוך הארובה, במקום שאינו נראה לעין. חבלה זו הינה בעלת אופי שונה. כן הסביר, כי חבלה מסוג זה נגרמת, למשל, בחבלה ארובתית משמעותית שבה נגרם לחץ על כל רקמות העין ואז יכולה להיות פריצה בלי לחץ ישיר על העין. מצב כזה יכול להיגרם מנפילה ולמעשה, מכל חבלה ישירה, לדוגמה, חבלה מכרית אוויר בתאונת דרכים, התנגשות חזיתית בקיר, אגרוף בחלק הגרמי והרקמות הרכות. העד נשאל האם ב-ת/28 הייתה פגיעה גרמית והשיב, כי הדבר לא צוין וכי רצוי להתרשם ממצאי הסי.טי.
164. ברשות בית המשפט, התבקש העד לאשר, כי במקרה דן לא אובחנה חבלה ארובתית משמעותית. העד השיב, כי לא ציין זאת, וכי החבלה היא בעיקרה עינית.

עד התביעה - ד"ר אלעד בן ארצי:

165. ראה בהקשר זה עמ' 187 - 194 לפרוטוקול הדיון מיום 10.7.16.
166. העד הינו רופא מתמחה בבית החולים "שיבא" מזה כארבע שנים ונמצא לקראת סיום התמחותו. במסגרת עדותו הוגש טופס סיכום מחלה שערך בעניינו של המתלונן 2, התקבל וסומן ת/32. כן הוגש מרשם תרופות שנתן העד למתלונן 2, התקבל וסומן ת/33.
- העד סיפר, כי המתלונן 2 הועבר מבית החולים "זיו", שם לא טופלה העין אלא רק הפגיעה השטחית בקרקפת. המתלונן הגיע עם עין פתוחה, מצב הדורש התערבות דחופה ולכן, הוכנס לניתוח במסגרתו נסגר החתך העיני. לאחר מכן אושפז המתלונן להשגחה במחלקה.



167. העד הוסיף, כי המתלונן 2 עבר הדמיה בה נמצא, כי העדשה התוך עינית אינה נמצאת בתוך העין, כך, שהעדשה ככל הנראה נפגעה ויצאה מתוך גלגל העין במהלך הפגיעה. העד הסביר, כי העדשה התוך עינית מהווה כשליש מהכוח האופטי של העין וכאשר היא אינה נמצאת בתוך העין, היכולת האופטית לרכז את האור על הרשתית יורדת בצורה משמעותית. למתלונן נרשמו שתי תרופות לשימוש מקומי על גלגל העין שהינן אנטיביוטיקה וסטרואיד למניעת זיהום ודלקת. כן קיבל אנטיביוטיקה מניעתית דרך הפה.

168. בחקירתו הנגדית ובאשר לנתונים המצוינים ב-ת/32, הסביר העד, כי כאשר מטופל מתקבל למחלקה, הרקע העיני מתקבל מהמטופל בתשאול הראשוני. העד לא זכר, האם הוא רשם שלמתלונן 2 ראייה טובה בשתי העיניים, או שהמידע הועתק מגיליון חדר המיון. העד אישר, כי העובדה שהמתלונן מרכיב משקפיים הינה נתון חשוב וציין, כי כל מטופל נשאל האם יש לו רקע עיני וככל הנראה, המתלונן השיב לכך בשלילה. העד אישר, כי הוא אינו מכיר את ההיסטוריה הרפואית של המטופל ואינו יודע מה הרקע לאירוע, מעבר לדברים שמוסר המטופל עצמו. כן אישר, כי הוא אינו מומחה לרפואה משפטית פורנזית. העד נשאל מדוע המנתחת שביצעה את הניתוח לא ערכה דו"חות בעצמה בהקשר זה והשיב, כי מעיון בחומרים המצויים אצלם עולה, כי היא ערכה דו"ח אחד וכן, כי מקובל שדו"חות הניתוח נערכים על ידי מתמחים.

169. העד מסר, כי להתרשמותו מהגיליונות הרפואיים, במקרה דנן אין המדובר בחבלה ארובתית משמעותית. כן ציין, כי הפגיעה לא חייבת להיגרם בהכרח מחפץ חד, אלא, אף מחפץ קהה וכי נדרשת חבלה ישירה בגלגל העין. העד הופנה לעדותו של ד"ר רוזנפלד ולפיה, המקרה דנן אינו מתאים לחבלה ארובתית משמעותית. בהקשר זה הסביר, כי ישנם שני סוגי חבלות כשעסקינן בטרואמות לאזור העין ולעין עצמה. הסוג האחד הוא טראומות שמסבות נזק גרמי או נזק לרקמות רכות שבתוך ארובת העין ואינן פוגעות בהכרח בגלגל עצמו, אלא בעצמות המקיפות את הפתח לארובת העין. הסוג השני הוא חבלות קהות או חדות לגלגל העין עצמו. כן ציין, כי חבלה יכולה להיות גם ממנגנון מעורב. במקרה דנן, לא זכור לעד, כי ראה עדות לחבלה ארובתית משמעותית, היינו, לפגיעה בעצמות פתח ארובת העין וכי אף בממצאי בדיקת ה-סי.טי. אין אזכור של נזק גרמי.

170. העד נשאל באשר לסיכויי הצלחת הניתוח כפקטור של קרבת הזמן של הניתוח לפגיעה והשיב, כי השאיפה הינה לתקן כל נזק קרוב ככל האפשר למועד גרימת הנזק. בפגיעות מסוג הפגיעה שנגרמה למתלונן 2 מקובל לנתח עד כ-12 - 24 שעות ממועד הפגיעה. במקרה דנן ישנם שיקולים נוספים, כמו למשל, מקום ביצוע הניתוח.

171. בחקירתו החוזרת הבהיר העד, כי מנגנון הפגיעה במקרה דנן הינו חבלה ישירה בגלגל העין. כך הסביר, כי יש להפריד בין שני סוגים של חבלות ישירות לגלגל העין, פגיעות מחפץ חד, העלולות לגרום לחתכים (לסרציות) ופגיעות מחפץ קהה, העלולות לגרום לקריעה של דופן גלגל העין כתוצאה מפחיסת הגלגל (רפצ'ר). במקרה הנוכחי החבלה הייתה כמו חתך די אופקי בגלגל עצמו. באשר למנגנון עצמו, העד לא זכר האם הפגיעה נראתה כחתך כירורגי ישר מחפץ חד, או כפגיעה מחפץ קהה.

עדת התביעה - מרגלית בר צבי:

172. ראה בהקשר זה עמ' 195 - 201 לפרוטוקול הדיון מיום 10.7.16.

עמוד 36

173. העדה הינה רופאה פסיכיאטרית, עובדת בביטוח הלאומי כרופאה מוסמכת ונמנית על חברי וועדות נכות כללית. באמצעותה הוגש טופס נכות כללית ביחס למתלונן 2 עליו חתומה העדה, התקבל וסומן ת/34.

באשר לנכויות המצוינות בטופס פירטה העדה, כי הנכות הראשונה הינה נכות פסיכיאטרית שנבדקה על ידה ואילו הליקויים האחרים נקבעו על ידי רופא עיניים והיא אימצה את חוות דעתו. מדובר ב-49% נכות קבועה, כאשר הזכאות לקצבת נכות בגינה נקבעת על פי קריטריונים של המוסד לביטוח לאומי.

174. בחקירתה הנגדית נשאלה העדה היכן תיקיית המסמכים הרלוונטית ל-ת/34 והשיבה, כי היא מניחה שהיא נמצאת בתיק של המתלונן 2 במוסד לביטוח לאומי. העדה מסרה, כי היא מכירה את המתלונן 2 רק מהוועדה ולא טיפלה בו מעולם. כך, היא גם אינה יודעת מה מצבו היום, האם עבר ניתוח נוסף והאם ראייתו השתפרה. עוד מסרה, כי ככל הנראה נכתב על ידי רופא העיניים מטעם הביטוח הלאומי, כי הליקויים הקשורים לראיה הינם לצמיתות, אולם חוות הדעת אינה בפניה. לעדה הוצג, כי המתלונן 2 עבר ניתוח השתלה בעינו בשנת 2015 בבית החולים "בילינסון" ומצבו השתנה באופן משמעותי, אך לא היה ידוע לעדה דבר בהקשר זה. העדה נשאלה מדוע לא חולקו הנכויות לנכות יציבה ולנכות זמנית ומסרה, כי העריכה שנכותו הפסיכיאטרית יציבה, וכך כתב רופא העיניים גם באשר לנכות בתחום העיניים.

175. העדה מסרה, כי תיקו הצבאי הפסיכיאטרי של המתלונן 2 לא עמד בפני רופאי הוועדה, אלא עמד בפניהם מכתב מאת הפסיכיאטר ד"ר רוזמן, שהינו רופא במרפאה לבריאות הנפש בצפת. העדה לא ידעה לומר אם הטיפול שעבר המתלונן 2 במרפאה לבריאות הנפש לפני כ-18 שנים היה ארוך, או קצר טווח. כך גם לא ידעה לומר האם המתלונן קיבל לאורך השנים טיפול פסיכיאטרי תרופתי כלשהו, אם כי ציינה, שהייתה מציינת זאת.

176. העדה נשאלה אודות כך שציינה ב-ת/34 שהמתלונן 2 מתאר רגשות אשמה ופחדים אולם לא ידעה להרחיב בסוגיה זו וציינה, כי היא מניחה ששאלה על כך בשיחתה עם המתלונן. כן ציינה, כי ככל הנראה, אין למתלונן 2 היסטוריה של תביעות לביטוח הלאומי, אחרת היה הדבר מצוין בעמוד הראשון ל-ת/34. העדה לא ידעה לומר מדוע המתלונן תיאר רגשות אשמה והסבירה, כי בבדיקה של הביטוח הלאומי לא נכנסים לפרטים מאוד אישיים בדרך כלל.

עדת התביעה - עופרי ראופי:

177. ראה בהקשר זה עמ' 202 - 205 לפרוטוקול הדיון מיום 10.7.16.

178. העדה הינה קלינאית תקשורת בקופת חולים כללית, במרפאת טבריה. במסגרת עדותה הוגש מסמך שעניינו תוצאות בדיקת שמיעה שנערכה למתלונן 1, התקבל וסומן ת/35.

בזיקה ל-ת/35 הסבירה העדה, כי הבדיקה מחולקת לפי תדרים, מנמוכים עד גבוהים. מתוצאות הבדיקה שנערכה למתלונן 1 עולה, כי בתדרים הנמוכים, שמיעתו באוזן ימין היא בגדר הנורמה והחל מתדר 3,000 הרץ ישנה ירידה חדה בשמיעה המוגדרת כ"בינונית עד חמורה". באוזן שמאל ישנה ירידה מזערית, היינו, רמה אחת מתחת לנורמה והחל מתדר 2,000 הרץ ישנה ירידה "בינונית עד חמורה".

באזון שמאל אחוזי הבנת הדיבור, היכולת לפענח מילים ירודה יותר בהשוואה לאזון ימין. כמו כן, יש א-סימטריה בשני צלילים בין אוזן ימין לבין אוזן שמאל, לרעת אוזן שמאל. בנוסף, מבדיקה של מעורבות עצב השמיעה עולה, כי ישנה ירידה תחושתית עצבית בשתי האוזניים, קצת גדולה יותר באזן שמאל. לאור זאת, המליצה העדה על המשך בירור של הא-סימטריה, על שימוש במכשיר שמיעה ומעקב שמיעתי לפי הצורך.

179. בחקירתה הנגדית אישרה העדה, כי הדברים שציינה באנמנזה אינם מידיעתה האישית, אלא נמסרו על ידי המתלונן 1. כן מסרה, כי אין בידיה תיעוד של בדיקות שמיעה קודמות שנערכו למתלונן 1, אם בכלל ולא ידוע לה, האם יש לו היסטוריה של בעיות שמיעה. העדה אישרה, כי אינה רופאת אף-אוזן-גרונ וציינה, כי הבדיקה שערכה למתלונן 1 מבוצעת רק בהפניית רופא. העדה מסרה, כי היה מדובר בביקור חד פעמי וכי ההמלצה למעקב שמיעתי ניתנת למטופל בסיום כל בדיקה. מאז מועד הבדיקה העדה לא פגשה במתלונן 1 בשנית.

עד התביעה - רס"ר יוסי כהן:

180. ראה בהקשר זה עמ' 206 - 211 לפרוטוקול הדיון מיום 10.7.16.
181. העד הינו ראש משמרת סיור בתחנת משטרת צפת. במסגרת עדותו, אישר העד, כי צילם את התמונות ת/2. כן הוגשו מסמכים שערך העד, התקבלו וסומנו ת/36 - ת/38.
182. בחקירתו הנגדית אישר העד, כי במסגרת תפקידו כסייר הגיע למקום האירוע, בין היתר, במטרה לתפוס את כלי התקיפה. העד הגיע לזירה לאחר שניידת של משמרת לילה הייתה במקום וכאשר הגיע, לא היה אף אחד בשטח. העד נשאל אודות עובד הקבלן איגור והשיב, כי לא ידוע לו, כי איגור היה בזירה בבוקר האירוע, או כי התבקש לאתרו במסגרת השלמות חקירה.
183. העד תיאר, כי זירת האירוע נמצאת מתחת לבית משפחת מלול. בפני העד הוצגו תמונות של הזירה והוא מסר, כי למיטב זכרונו, הבלוקים המופיעים בתמונה לא היו קיימים באותה עת. העד אישר, כי צילם את התמונות ת/2 בבית החולים. העד לא ידע לומר היכן התמונות הצבעוניות אותן מסר, לדבריו, לחוקר שטיפל בתיק. בהקשר זה הבהיר, כי העביר את המצלמה לחוקר וכי מדובר במצלמה משטרתית דיגיטלית. העד לא ידע היכן כרטיס הזיכרון של המצלמה.
184. לעד הוצגה התמונה נ/11 והוא אישר, כי כך נראה פחות או יותר השטח בעת הגעתו למקום. העד אישר, כי כפי הנראה בתמונה, היו על הרצפה ברזלים, רשת ברזל לבניה, שברי סלעים, ברזלים בולטים וקרשים. כך אישר אף לגבי התמונה נ/1.

עד התביעה - רס"ב עסאם עאמר:

185. ראה בהקשר זה עמ' 213 - 215 לפרוטוקול הדיון מיום 10.7.16.
186. העד הינו שוטר בתחנת משטרת צפת. במסגרת עדותו הוגשו דו"ח פעולה שערך, התקבל וסומן ת/39 וכן הזמנה לסור למשטרה, התקבלה וסומנה ת/40.
187. במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי נכח באירוע מיום 19.2.14. העד שלל, כי ראה אלימות מצד מאן דהוא באותו אירוע ואישר, כי אם היה רואה אלימות, היה עורך על כך דו"ח ומעכב את אותו אדם



לחקירה. העד אישר את הדברים שכתב בדו"ח הפעולה ת/39 ולפיהם, המתלונן 3 תפס את צינור משאבת הבטון וניסה למשוך אותו מידי של הקבלן שעבד במקום. העד מסר, כי למיטב זכרונו, הוא הזמין את שני הצדדים לתחנה. העד לא זכר האם הוצג בפניו צו בית משפט, אשר לטענת המתלונן 2, אוסר על הקבלן לבנות במקום וציין, כי הטיפול הועבר לחוקר. כן אישר, כי אם היה מוצג בפניו צו כזה, היה רושם זאת ותופס את הצו.

188. בחקירתו החוזרת נשאל העד, למה התכוון בכך שציין ב-ת/39, כי הפריד בין הצדדים והסביר, כי הפעיל שיקול דעת וכנס באמצע ביניהם על מנת למנוע התפתחות של אלימות.

עד התביעה - רס"ב זיו צמח:

189. ראה בהקשר זה עמ' 217 - 219 לפרוטוקול הדין מיום 18.9.16.

190. עד זה הינו שוטר מזה 31 שנים, מתוכן מעל ל-20 שנה בתחום הזיהוי פלילי. במסגרת עדותו הוגשו דו"חות ותצלומים שערך העד, התקבלו וסומנו ת/41 - ת/44. כן הוגש דיסק, התקבל וסומן ת/45. כן אישר העד, כי צילם את התמונות ת/6 ו-11.

191. בחקירתו הנגדית סיפר העד, כי נסיבות המקרה נמסרו לו טלפונית על ידי השוטר יוסי כהן מתחנת צפת, אשר ביקש ממנו להגיע לזירת האירוע. יוסי הצביע לו על הזירה עצמה, על כתמי הדם ועל שטח המריבה ולאחר מכן נאלץ לעזוב את המקום. העד נשאר לבדו כדי לצלם את הזירה. העד אישר, כי לא ביצע הובלה והצבעה עם אף אחד מהמעורבים. העד נשאל מדוע לא נכנס וצילם את פנים המבנה שבבניה, הוא החלק החשוב בזירה והשיב, כי בשלב הראשוני, כאשר יוסי הצביע על הזירה, החקירה הייתה בתחילתה, הנסיבות טרם הובררו וטרם נגבו עדויות. העד לא חזר לזירה על מנת לצלמה בהמשך החקירה, לאחר שהתבררו הדברים, כיוון שלא נתבקש לעשות כן.

192. העד אישר, כי לקח מהזירה דגימות מטוש ד.נ.א., כפי העולה מ-ת/41 ומ-ת/43. העד נשאל היכן תוצאות הדגימות והפנה לחוקר בתיק. בהקשר זה הבהיר, כי על החוקר היה לפנות למעבדה במטה הארצי על מנת לברר מה הממצאים.

193. העד הופנה לתמונה 3 ב-ת/44 והתבקש לאשר, כי המרפסת של משפחת מלול משקיפה לשביל ולא לאתר הבניה. בהקשר זה השיב: "אם כתבתי, אז כן" (עמ' 219, ש' 20). העד לא זכר האם יש שדה ראייה מהמרפסת אל אתר הבניה עצמו וציין, כי לא נתבקש לבדוק את שדה הראייה. אילו היה מתבקש לעשות כן, היה מבצע בדיקת שדה ראייה מסודרת, עולה למרפסת ובודק את שדה הראייה.

עד התביעה - רס"מ אלי צ'יטאיט:

194. ראה בהקשר זה עמ' 220 - 222 לפרוטוקול הדין מיום 18.9.16.

195. העד הינו חוקר בתחנת גולן, ביום האירוע תגבר בתחנת צפת במשמרת בוקר. במסגרת עדותו הוגשה הודעת הנאשם 1 מיום 20.2.14, שעה 9:39, התקבלה וסומנה ת/59. העד אישר את גביית ההודעה ואת חתימתו על גביה.

196. בחקירתו הנגדית אישר העד, כי הוא ערך דו"ח קצין ממונה בעניינו של הנאשם 1 (התקבל וסומן נ/14)

ומסר, כי הדברים שאמר הנאשם 1 נאמרו בפני הקצין שרון פינטו. העד לא ידע לומר, של מי כתב היד המופיע ב-נ/14. העד מסר, כי נ/14 הוכנס לתיק החקירה, היה בפניו והוא אף טיפל בהארכת מעצרו של הנאשם. העד לא זכר אם ראה, כי ב-נ/14 רשום מספר הטלפון של אשת הנאשם, אך טען, כי הדבר אינו רלוונטי.

197. העד נשאל האם ניסה לאתר עד ראייה בשם איגור והשיב, כי אם ניסה, אמור להיות מזכר בתיק החקירה. כן הסביר, כי הוא לא ביצע עם הנאשם דו"ח הובלה והצבעה בזירת האירוע, היות ומדובר באירוע שהיו בו מספר מעורבים, עדיין לא היה ידוע מה מצב המעורבים מבחינת פציעותיהם, טרם נגבו גרסאותיהם והחקירה הייתה בראשיתה. העד ציין, כי כאשר היה בבית המשפט, המעורבים האחרים היו עדיין בבית החולים. כאשר חזר מבית המשפט, מסר את התיק להמשך טיפול בתחנה. העד לא ביצע השלמות חקירה והפעולות היחידות שביצע היו גביית הודעת הנאשם והארכת מעצרו.

עד התביעה - ד"ר עזמי יאסין:

198. ראה בהקשר זה עמ' 226 - 231 לפרוטוקול הדין מיום 5.12.16.

199. העד הינו רופא בקו החירום בקופת חולים "מאוחדת". בשנת 2014 עבד בצפת. במסגרת עדותו הוגשו תעודות רפואיות שערך בעניינם של המתלוננים, התקבלו וסומנו ת/60 - ת/62.

200. בחקירתו הנגדית אישר העד, כי הוא אינו מומחה לרפואה משפטית פורנזית וציין, כי הינו מומחה לכירורגיה. כן אישר, כי הוא אינו רופא עיניים מומחה. העד לא זכר, כי טיפל בשלושת המתלוננים ומסר, כי מה שנכתב בתעודות הרפואיות זה מה שהיה. במועד הרלוונטי עבד כרופא תורן בחדר המיון בבית החולים "זיו" בצפת.

201. העד הופנה לתעודה הרפואית שערך בעניינו של המתלונן 3 (ת/61) והסביר, כי האזור הפריאטלי נמצא בחלק העליון של הראש, בשני צדדיו. כן הסביר, כי ב-ת/61 לא צוין, האם הפצע נמצא בצד ימין או בצד שמאל היות ומבחינה רפואית אין לכך רלוונטיות והחשיבות היא האזור הגלובלי של הפציעה ומנגנון הפציעה. העד ציין, כי בדרך כלל הרופאים אינם מצליחים לזהות ממה נגרמה הפציעה ומסתמכים על הדברים שמוסר הנפגע עצמו, או עדים שנמצאים איתו, ומוסרים מידע על מצבו. הרופאים מסתמכים על דברים אלה ואינם חוקרים מעבר לכך. העד אישר, כי אם המתלונן 3 היה מוסר כי נפל וקיבל מכה בראש, או כי קיבל מכה בחפץ קשה, היה רושם זאת. בהקשר זה ציין, כי נרשם שלדברי המתלונן 3, הוא הותקף.

202. עוד הופנה העד לתעודה הרפואית שערך בעניינו של המתלונן 2 ואישר, כי לא טיפל בו מבחינת רפואת עיניים. העד ציין, כי לא ציין מי רופא העיניים שבדק את המתלונן 2 כיוון שאין לכך רלוונטיות מבחינה רפואית ואותו רופא גם חותם על הבדיקה שערך.

203. העד מסר, כי לעיתים ישנו דף בכתב יד אשר מצורף לתעודת חדר המיון הממוחשבת, אולם הוא אינו יודע היכן תוספת זו נמצאת במקרה דנן. באשר לרקע הרפואי של המתלוננים הסביר, כי המטופלים נשאלים אודות הרקע הרפואי שלהם, אך אם אין משהו חריג, אזי מתייחסים אל הרקע הרפואי כתקין.

פרשת ההגנה:

204. כאמור, על פרשת ההגנה נמנו עדות הנאשם 1, עדות רעייתו - מזל מלול ועדות עד ההגנה איגור איונוב.

עדות הנאשם 1:

205. ראה בהקשר זה עמ' 244 - 283 לפרוטוקול הדיון מיום 10.7.17.

במסגרת עדותו מסר הנאשם 1, כי הוא בן 62 שנים, אב ל-10 ילדים, שירת בצבא קבע והתנדב במקומות שונים, מתגורר בצפת. באשר לרקע לאירוע נשוא כתב האישום והשתלשלות העניינים באירוע סיפר בעמ' 244 משורה 32 ואילך, כדלקמן:

"ת: המבנה הוא שאבא שלו קנה בית בסמוך אליי,

ש: כן.

ת:

ואבא שלו במשך 20 שנה הוא חופר בלילות מציק לי שמה שבר שבר שבר שם ביובים כל מיני חולדות נחשים מתים בגינה, דיברתי איתו יפה וממש סבלתי ממנו סבל רב והוא לא היה אכפת לו בכלל. הגיע למצב שהוא שבר עמוד סמוך לביתי וזה סיכן את הילדים שלי את המשפחה ונאלצתי להודיע לעירייה והעירייה באה והמהנדסת נתנה שמה הוראה ואף הוצא צו מפי השופט מר דבור שהורה להם לא להיכנס למקום. בכול זאת באו ונכנסו, העירייה באה ריסקה את העמוד ריסקה את החגורות קשר וסגרה לו את הבניין שאסור להתקרב למרות זאת הוא בא וצפצף הוא חברים שלו אבא שלו וחבר שלו באותו בוקר מוקדם באו, אני שמעתי רעשים ירדתי למטה לראות מה פשר הרעשים. ירדתי למטה ביקשתי מהם אמרתי להם הוא בא הבן אדם בא דחף אותי, נפלתי על הישבן קמתי אמרתי לו תתביישו לכם וזה הוא היה ממש היסטרי והוא רץ על הקרשים שיש שם המון קרשים ברזלים רץ והוא מעד והוא נפל על הקרשים וקיבל מכה בעין ואמר איי. אני לא נגעתי בו אני שוב אומר לא נגעתי בו. זה מה שהיה".

206. הנאשם מסר עוד, כי עבודות החיזוק מטעם העירייה בוצעו על ידי קבלן בשם אמיר דבוש וכי יום עובר לאירוע, כאשר הקבלן ביצע את היציקות, המתלונן 3 הפריע לקבלן. כן הוסיף, כי בחצות הלילה של אותו היום ראה מחלונו, כי המתלונן 3 הגיע למקום ונכנס מאחור, במקום בו ישנם אבנים וסלעים, קפץ, נפל ונחבל.

207. בהתייחס לנטען בכתב האישום, הכחיש הנאשם, כי בבוקר האירוע יצא אל המתלוננים עם שני בניו וטען, כי יצא לבדו. כן הכחיש את הטענה ולפיה, אחד מהאחרים שהיו איתו השליך אריח קרמיקה לעבר המתלונן 2. כן הכחיש, כי הוא תקף את המתלוננים בצוותא יחד עם האחרים וכי הם איימו על המתלוננים. עוד הכחיש, כי אחז משהו בידיו. הנאשם העיד, כי לאחד מהמתלוננים היה מקוש,



באמצעותו שבר את הבניה וכי המתלוננים נכנסו למקום לאחר שפתחו את גדר הרשת. הנאשם הוסיף והכחיש, כי ניגש וחבט במתלונן 2 במכת אגרוף לעינו השמאלית וטען, כי לא נגע בו. כאשר נשאל כיצד נגרמה למתלונן 2 הפגיעה, השיב: **"אמרתי שהוא היה ממש נסער היסטרי, אני מבין את כעסו שכאב לו ששוברים לו את המקום אבל מכאן ועד לשים אותי זה ממש שקר הוא רץ על הקרשים הסתבכו לו הרגליים והוא אמר שהוא נפל ולא נתתי שום אגרוף, זה לא היה..."** (עמ' 246, ש' 27-29).

208. בחקירתו הנגדית מסר הנאשם, כי במועד הרלוונטי התגורר בביתו עם רעייתו וילדיו, בהם הנאשם 2 ובנו שמואל. כן מסר, כי היכרותו עם המתלונן 1 ומשפחתו החלה ביום בו המתלונן 1 רכש את הבית בשנות ה-80. את המתלונן 3 הכיר רק ביום האירוע. הנאשם שלל את טענת המתלונן 3 ולפיה, הוא מכיר את הנאשם מבית הכנסת בו מתפללים שניהם וטען, כי המתלונן 3 מעולם לא היה באותו בית כנסת.

209. באשר לאירועי יום ה-19.2.14 אישר הנאשם, כי ניתן צו שיפוטי לבקשת העירייה, במסגרתו הוסכם על ביצוע עבודות חיזוק וסגירת קומת המסד בבולקים. בהתאמה לכך, הגיע הקבלן דבוש לבצע עבודות יציקה במבנה. הנאשם שלל, כי הקבלן תיאר עמו את הגעתו למקום, או כי ידע, על הגעתו. הנאשם אישר, כי המתלונן 1 העלה טענה בדבר הסגת גבול של הקבלן והזמין משטרה למקום. למיטב זכרונו, המתלונן 2 לא נכח באירוע זה. הנאשם לא ידע לומר מה נאמר על ידי השוטרים והעיד, כי הקבלן סיים את היציקה והלך. לדבריו, נכח באירוע זה במשך כמה דקות והלך. כן לדבריו, לא ניגש לבדוק את טיב העבודה, אלא בחן זאת מהצד שלו. הנאשם אישר, כי המתלונן 3 ביקש מהקבלן להפסיק את העבודות וניסה לתפוס את הצינור, אך הקבלן המשיך בעבודה חרף האמור. הנאשם לא ראה, כי הקבלן דחף והזיז את המתלונן 3 הצידה על מנת שלא יפריע לו בביצוע העבודה. הנאשם לא ידע לומר את מי זימנה המשטרה לתחנה וכן לא ידע, כי המתלוננים 1 ו-3 ניגשו לתחנה. הנאשם הכחיש, כי הוא ובניו שמרו על המבנה ובדקו, כי אף אחד לא מגיע ומנסה לפרק את הבניה. הנאשם העיד, כי המתלונן 3 הגיע למקום בחצות הלילה, נכנס מאחור וקפץ מגובה של 4 מטרים. הנאשם לא שוחח עמו ולא אמר לו דבר.

210. באשר לאירועי יום ה-20.2.14 העיד הנאשם, כי הוא התעורר למשמע רעשים בשעה 5:00 - 6:00. לדבריו, בתקופה הרלוונטית נהג לקום כל יום בשעה 7:00 - 7:30 וללכת לבית הכנסת, שנמצא במרחק של כ-3-4 דקות הליכה מביתו. באותו בוקר, רעייתו קמה לפניו והייתה במרפסת. הנאשם ירד ישר למטה, ראה שהמתלוננים שוברים את הבניה ואמר לרעייתו להזמין משטרה. הוא לא קרא לבנו משה לרדת איתו, כיוון שלא רצה להעיר אותו. הנאשם נשאל מדוע ירד למטה במקום להתקשר ישר למשטרה והשיב: **"...כי שמה העמוד פחדתי שישברו את העמוד, העמוד הזה הוא מחזק את הבית שלי ואני גר בבית הם לא גרים בבית בכלל ופחדתי שישברו אותו לא רציתי שישברו רציתי למנוע את הנזק, זהו"** (עמ' 254, ש' 7-9). כן השיב, כי רעייתו התקשרה למשטרה, והוא ירד למטה על מנת למנוע את שבירת העמוד. לשאלת ב"כ המאשימה הבהיר, כי קודם ירד למטה ואח"כ אמר לרעייתו להתקשר למשטרה. לדבריו, לא פחד מעימות עם המתלוננים, למרות אירועי יום האתמול.

211. הנאשם העיד, כי בניו שמואל ויוסף לא היו בבית במועד האירוע. בנו משה ישן בחדר עם דלת סגורה והוא אף סבר שאינו בבית. בנו יהונתן היה קטין. הנאשם הכחיש, כי שמואל זרק לעבר המתלונן 2 קרמיקה, אשר לא פגעה בו והתנפצה על רשת הברזל. כן הכחיש, כי דחף את המתלונן 1 וטען, כי המתלונן הוא זה שדחף אותו. כאשר נשאל מדוע שהמתלונן 1 יטען זאת, השיב, כי הוא צריך להגיד

משהו להגנתו וכי הוא היה מטופל פסיכיאטרית. כאשר הנאשם עומת עם העובדה, כי אף המתלונן 2 העיד, כי ראה את הנאשם דוחף את המתלונן 1 השיב, כי המתלונן 2 "**שקרן בן שקרן**" (עמ' 256, ש' 14). עוד הכחיש, כי המתלונן 3 הותקף בפטיש בראשו וטען, כי היה במקום לבדו והוא עצמו לא תקף אותו. הנאשם נשאל מהיכן החבלות הכחולות בידיו של המתלונן 3, אותן הציג המתלונן בפני הנאשם בעת העימות ביניהם והשיב: "**אני חושב שהוא זה כתוצאה שהוא קפץ מאחורה מהארבע מטר שמה, שמה למטה היו שניים שמה קיבל מכה**" (עמ' 257, ש' 11-12). הנאשם נשאל מדוע לא מסר זאת בחקירתו והשיב, כי היה בלחץ והדבר נשכח ממנו.

212. הנאשם הכחיש, כי איים על המתלוננים, או כי מישהו צעק, כי ירצחו את המתלוננים והם לא יצאו משם בחיים ושב ועמד על כך, שהיה במקום לבדו. בהתייחס לחבלה בעינו של המתלונן 2 טען: "**זה שיש לו מכה בעין זה נכון, זה שאני נתתי לו מכה זה לא נכון אני אמרתי שהוא נפל כתוצאה מזה הסתבך עם הרגליים שלו בקרשים הוא נפל על הקרשים שמה**" (עמ' 257, ש' 28-29). בהקשר זה הבהיר, כי המתלונן 2 לא הלך, אלא היה היסטרי, היו קרשים רבים על הרצפה והמתלונן 2 נפל קדימה על פניו וככל הנראה משהו פגע בעינו. הנאשם לא ידע לומר האם יתכן, כי כתוצאה מנפילה במקום מלא קרשים, כתיאורו, לא יפגע המתלונן 2 גם במקום נוסף בגופו.

213. הנאשם אישר, כי ראה את המתלונן 2 במשך כל האירוע. הנאשם נשאל, האם ראה את המתלונן 2 נשען על קרש ונופל, עובר לעימות עמו והשיב: "**אני לא זוכר שהוא נפל, יכול להיות שהוא נפל פעם ראשונה אבל אני זוכר את הנפילה אני זוכר לקרשים שמזה קיבל את המכה בעין את זה זכור לי היטב**" (עמ' 261, ש' 17-18). הנאשם העריך, כי האירוע ארך כ-10-7 דקות, במהלכו הותקף על ידי המתלוננים במכות ודחיפות. הנאשם העיד, כי כאשר הגיע למקום, פגש במתלונן 2 במרחק של כשני מטרים מהבניין, המתלונן 1 היה יותר רחוק בפנים ואילו המתלונן 3 היה בצד ימין מתחת לטפסנות. כך, הראשון שהנאשם היה עמו בקשר עין היה המתלונן 2. לדבריו, המתלונן 1 הלך לאחר שדחף את הנאשם, אולם הוא אינו יודע לאן.

214. הנאשם תיאר, כי פנה אל המתלוננים והתעמת מילולית עם המתלונן 2. הנאשם נעמד ליד העמוד כדי למנוע מהמתלוננים מלפרקו והמתלונן 1 ניגש אליו ודחף אותו. המתלונן 2 רץ על הקרשים, ככל הנראה כדי להרים קרש על מנת להכות את הנאשם, מעד ונפל על פניו. כך הסתיים האירוע. עם המתלונן 3 לא היה לנאשם כל דין ודברים. הנאשם עזב את המקום, חזר לביתו, לקח את התפילין והלך להתפלל. לדברי הנאשם, לא אמר לרעייתו דבר על שהתרחש, אלא אמר לה, כי הוא הולך להתפלל וכי הם ידברו אחר כך. כך, כשהלך לבית הכנסת, רעייתו לא ידעה דבר אודות האירוע, מלבד הצעקות ששמעה.

215. הנאשם העיד, כי למיטב זכרונו, המקום היה מלא קרשים ולא הייתה בו אדמה חשופה. הנאשם אישר, כי ראה מקוש, באמצעותו פירק אחד מהמתלוננים את יציקות הבטון, אך לא ראה צינור זווית. הנאשם הכחיש את גרסת המתלונן 1 ולפיה, שני בניו של הנאשם תקפו אותו והנאשם הסתכל ולא עשה דבר. כן הכחיש, כי הצטרף לבניו והיכה את המתלונן 1 בראשו. הנאשם העיד, כי לאחר שהמתלונן 2 נפל על הרצפה, המתלונן קם והתיישב בצד, מבלי שאמר לנאשם דבר. כן הוסיף, כי המתלונן 2 אמר לאביו "**הלכה העין**" (עמ' 266, ש' 7).

216. הנאשם התבקש להסביר את החבלות של המתלוננים והשיב, כי החבלה של המתלונן 2 נגרמה



כתוצאה מנפילתו. חבלותיו של המתלונן 3 נגרמו כתוצאה מכך שקפץ מגובה יום קודם לכן וכן, מכך שקיבל מכה בראשו מהברזל שמחזיק את הטפסנות. הנאשם הבהיר, כי הברזל נפל על ראשו של המתלונן 3 כדקה או שתיים לאחר נפילת המתלונן 2, שעה שהמתלונן 3 המשיך לנסות ולפרק את הטפסנות. כן הבהיר, כי המתלונן 3 ניסה למשוך ולפרק את הברזל, אשר נתלש ופגע בראשו. לטענתו, המתלונן 3 לא ניגש לראות מה קרה למתלונן 2. הנאשם הכחיש את גרסת המתלונן 3 ולפיה, הנאשם היכה אותו בקרש ברגליו כאשר היה על הרצפה ולאחר מכן היכה את המתלונן 2 בפניו.

217. הנאשם העיד, כי בנו משה התעורר משנתו רק לאחר שהלך לבית הכנסת וכי הוא הגיע לקרוא לנאשם הביתה מבית הכנסת, לאחר שהמשטרה הגיעה למקום. כן העיד, כי רעייתו עמדה במרפסת, אך לא יכלה לראות את האירוע שהתרחש מתחת לבניין. לדבריו, לא אמר למשה דבר על אשר התרחש באירוע כאשר היו בדרכם הביתה מבית הכנסת.

218. באשר לחבלה בעינו של המתלונן 2, הבהיר הנאשם, כי היו במקום קרשים, ברזלים ואבנים. כן הבהיר, כי המתלונן 2 רץ לעברו, דחף אותו ואז רץ הלאה ממנו, אז נפל על פניו ונחבל בעינו.

219. הנאשם נשאל מדוע רעייתו לא הגיעה לחקירה במשטרה חרף הניסיונות הרבים לאתרה, עליהם ידע הנאשם. בהקשר זה השיב, כי אחותה של רעייתו הייתה באותה תקופה במצב קשה בבית החולים ובהמשך נפטרה. רעייתו נסעה אליה לנתניה ולאחר פטירתה נשארה וישבה עליה שבעה. הנאשם נשאל מדוע לא מסר זאת במשטרה והשיב, כי לא נתנו לו רשות לדבר. הנאשם נשאל מדוע לא מסר זאת לעורך דינו שנכח בדיון והשיב: **"איזה עורך דין היה לי הייתי עוד המום לא ידעתי מה קורה איתי"** (עמ' 274, ש' 1). כשנשאל מדוע לא הסביר דבר בהקשר זה בבית המשפט השיב: **"שוב פעם אני לא יכול לדבר בבית משפט אני יודע שאסור לדבר, יושב בשקט"** (שם, ש' 7). בהמשך אמר: **"לא חשבתי שזה כל כך חשוב"** (שם, ש' 11).

220. הנאשם עומת עם העובדה, כי רעייתו התקשרה לבנם דוד ומסרה לו, כי הנאשם התקוטט עם השכן ולכן נעצר. בהקשר זה אישר הנאשם, כי הייתה קטטה. כשנשאל האם הייתה קטטה או שהותקף, השיב: **"אני קורא לזה קטטה"** (עמ' 275, ש' 12). עם זאת, אישר, כי לא אמר לרעייתו שהייתה קטטה. עוד עומת עם העובדה, כי רעייתו סיפרה בבוקר לבנם יוחאי שהגיעו אמבולנס ומשטרה בגלל המכות ושהיו פצועים. הנאשם השיב, כי לא ידוע לו על כך ואישר, כי רעייתו לא יכלה לדעת אם היו מכות. הנאשם העיד, כי לא ראה בסיום האירוע שמי מהמתלוננים פצוע, מלבד המתלונן 2 שנפגע בעינו, אולם כשחזר מבית הכנסת ראה דם בשביל. בהמשך הוסיף, כי ראה שהמתלונן 3 נפגע בראשו מהברזל, אך לא ראה דם.

221. לנאשם הושמעה קלטת דיווח למוקד 100, בה מדווח המודיע, כי ראה אנשים יוצאים עם פנים מלאות בדם. כן הושמעה לו קלטת דיווח למוקד 100, בה דיווחה רעייתו על האירוע ומסרה, כי "הם רבים מכות". בהקשר זה מסר הנאשם כי: **"אולי חשבה שמשתוללים אז זה המכות שלהם"** (עמ' 277, ש' 26). כאשר נשאל כיצד ידעה לומר, כי מישהו חטף מכה עם מקוש בראש, השיב כי **"היא שומעת"** (עמ' 278, ש' 12) וכי **"זה מה שאמרה אשתי זה במחשבות שלה היא לא יכולה לראות"** (עמ' 279, ש' 7). העד שלל, כי רעייתו נמנעה מלהגיע לחקירה במטרה להגן עליו ועל בניהם.

222. הנאשם עומת עם העובדה, כי רעייתו התקשרה למוקד 100 בשנית כ-6 דקות לאחר הודעתה הראשונה ומסרה, כי הצדדים עדיין רבים ביניהם, דבר שמתיישב עם גרסאות המתלוננים לאירוע ולא עם



תיאור הנאשם להתרחשויות. בהקשר זה מסר, כי לא היה ולא נברא והכל שקר וכזב. הנאשם עומת עם התיעוד הרפואי שהוגש בעניינם של המתלוננים ונשאל, היכן התיעוד הרפואי בעניינו, נוכח טענתו, כי הותקף על ידי המתלוננים. הנאשם השיב, כי נעצר ולא ניתנה לו ההזדמנות.

223. בחקירתו החוזרת נשאל הנאשם, האם נכח אדם נוסף באתר הבניה בבוקר האירוע, ביום 20.2.14 והשיב, כי היה שם הפועל של הקבלן אשר הגיע לעבוד ולא התערב באירוע.

224. ברשות בית המשפט נשאל הנאשם מדוע לא מסר עד כה, כי הפועל נכח במקום וכך השיב, בעמ' 282, ש' 27 ואילך:

"העד, מר מלול: את אמרת מי מהנוכחים נכח שנתבעו אז אני יודע ששלושתם,

עו"ד קורין: לא י', נשאלת שירדת למטה את מי ראית ואיפה.

העד, מר מלול: אז אני ריאתי את שלושתם והוא היה שמה איגור,

עו"ד קורין: אז את האומר ברח מזיכרוניך?

העד, מר מלול: לא.

עו"ד קורין: לא, לא שמת לב?

העד, מר מלול: לא, שמת לב.

עו"ד קורין: אוקי ולמה לא סרת את זה בחקירות שלך?

העד, מר מלול: בחקירות?

עו"ד קורין: כן.

העד, מר מלול: אמרתי לעורך דין,

עו"ד קורין: אתה לא יודע.

העד, מר מלול: וזהו.

עו"ד קורין: בסדר.

העד, מר מלול: בחקירות לא בדיוק,

עו"ד קורין: למה הוא לא התערב באירוע? אם במאת היה שם בן אדם למה לא

קראת לו שיבוא אליך אם תוקפים אותך?

העד, מר מלול: תשאלני אותו".

עדת ההגנה - מזל מלול:

225. ראה בהקשר זה עמ' 292 - 332 לפרוטוקול הדיון מיום 4.12.17.

226. העדה הינה רעיית הנאשם 1. בעדותה מסרה, כי היא נשואה לנאשם 1 מזה 40 שנים ולהם 11 ילדים. באשר לאירועי יום ה-20.2.14, סיפרה בעמ' 293 לפרוטוקול משורה 8 ואילך כדלקמן:

"העדה, גב' מלול: אני קמתי בבוקר, משהו כמו רבע ל-6, 6. חשוך קצת אבל יש

אור, ככה. והלכתי למרפסת אולי לתלות כביסה או להפעיל מכונה, לא זוכרת.

אז ראיתי את ד' שאני מכירה, אבא שלו,

עו"ד מושקוביץ: ד' מי?

העדה, גב' מלול: ד' ואבא שלו, י' ח', והביא את חבר שלו, י' כ'. שלושתם

הם עברו, והסתכלתי עליהם מהמרפסת, והם היו עם כלים.
עו"ד מושקוביץ: עברו איפה?

העדה, גב' מלול: עברו להיכנס מתחת לבניין. אני מכירה אותם דרך הקב"ן של העירייה, שאז שלחו אותו לצקת את היסודות של הבניין, שהיה מסוכן, וידעתי שהם מחבלים כל הזמן. כאילו, בעמוד. מחבלים בעמוד. אז הסתכלתי, ראיתי האבא עם טוריה היה ביד, וי' כ' היה עם מספריים ברזל, וד' היה עם מכוש. והם באו כמו היסטריים, עצבניים כאלה. רצו ישר ונכנסו תחת הבניין. ואז לא, מאז לא ראיתי כלום מהמרפסת.

עו"ד מושקוביץ: אוקיי, מה עשית?

העדה, גב' מלול: ואחרי כמה דקות ממש היה רעש חזק בבניין, שממש חיבלו ביסוד של הבניין,

עו"ד מושקוביץ: מה שמעת?

העדה, גב' מלול: בומים ורעשים וממש כמו דופקים חזק, באו ממש, שוברים, ואז ראיתי בדיוק בעלי התעורר.
כב' הש' שטרית: בעלך זה הנאשם, י'.

העדה, גב' מלול: שכולם היו יושנים, היו כולם יושנים. יש לי בן יונתן בן 16, הוא היה ישן. ומשה היה יושן. ובעלי בדיוק קם, אז הוא ירד, ראיתי אותו מהמרפסת, בדיוק הוא אמר לי "תזמיני להם משטרה". וזהו.

עו"ד מושקוביץ: מה עשית?

העדה, גב' מלול: מאז לא ראיתי שום דבר".

227. העדה הוסיפה, כי הזמינה משטרה, כבקשת בעלה. העדה התקשרה למשטרה פעמיים ולדבריה, הייתה מבולבלת ובדיוק התעוררה. כן לדבריה, נבהלה כאשר ראתה את המתלוננים עם הכלים והיא הונחתה על ידי מנכ"ל ומהנדס העירייה, להזמין משטרה למקום במידה והמתלוננים יגיעו לשם ויחבלו בעמודים. באשר לדברים שמסרה למשטרה אמרה העדה, כי הייתה מבולבלת וכי היא אינה יודעת מה קרה שם. העדה תיארה, כי למרפסת מעקה גבוה ואילו המתלוננים היו מתחת לבניין, כך שלא ראתה דבר. העדה סימנה על גבי התמונה נ/16 היכן עמדה במרפסת וכן את שטח הבניה והבהירה, כי קיר הבלוקים שבתמונה נבנה רק לאחר האירוע.

228. העדה לא זכרה לומר האם ראתה מישהו פצוע ומסרה, כי "אולי עבר י', עם דם בראש, אני לא יודעת, אבל לא, לא יודעת, לא", (עמ' 296, ש' 9). לדבריה, לאחר מכן הייתה שבורה ובכתה. בנה משה (הנאשם 2) התעורר כשהשוטר הגיע לביתם והשוטר ביקש ממנו להגיע לחקירה במשטרה. הנאשם לא היה בבית ובנה יונתן ישן. השוטר ביקש ממשה לקרוא לנאשם מבית הכנסת והנאשם נלקח לתחנת המשטרה ונעצר. העדה הוסיפה, כי ביום שלמחרת אמה התקשרה אליה ומסרה לה, כי אחותה הבכורה במצב רפואי קשה והעדה נסעה אליה לנתניה ושהתה שם במשך כשבועיים. לאחר מכן נפטרה אחותה.

229. בחקירתה הנגדית מסרה העדה, כי אין לה בעיות בזיכרון, היא אינה סובלת מהזיות ואינה נוטלת כדורים, מלבד בשל קשיי שינה מהם היא סובלת לעיתים. כן העידה, כי ביומיום היא אינה מדמינת דברים. העדה הסבירה, כי הגיעה למתן עדות היות ונתבקשה לעשות כן על ידי ב"כ הנאשם. העדה

עמדה על כך, שבשיחתה למוקד 100 מסרה את שראתה וכי הדברים לא היו בדמיונה, אך יתכן ומסרה דברים מתוך בלבול.

230. העדה אישרה, כי לאחר שבעלה ובנה נעצרו, היא עזבה את הבית למרות שידעה, כי המשטרה מחפשת אחריה. העדה נשאלה מדוע לא הגיעה למסור הודעה במשטרה והשיבה, כי לא התכוונה לזלזל, כי היא שומרת חוק וכי הייתה מוטרדת ומבולבלת. בהמשך אמרה, כי לא ידעה שהחקירה כל כך חשובה וכי לא חשבה שהיא צריכה ללכת. העדה לא ידעה להסביר מדוע לא הגיעה למשטרה, אף לאחר שנמסר לה על ידי בנה וכן על ידי ב"כ הנאשמים, כי היא צריכה להגיע לחקירה. העדה הכחישה, כי נמנעה מלעשות כן במטרה להגן על בעלה וילדיה וטענה, כי הילדים לא היו בבית.

231. העדה העידה, כי ביום האירוע התעוררה בשעה 5:45 - 6:00, כולם בבית עדיין ישנו. כשיצאה למרפסת, ראתה את המתלוננים מגיעים למקום עם כלי העבודה. העדה נכנסה לסלון כשהיא רועדת והנאשם אמר לה להזמין משטרה. בהקשר זה מסרה, כי הנאשם 1 בדיוק קם משנתו ודיבר אתה מהמרפסת. העדה הבהירה, כי כשיצאה למרפסת, כולם ישנו. לאחר שראתה את המתלוננים מגיעים, נכנסה לסלון וראתה את הנאשם 1, אשר היה בדרכו החוצה. העדה הסתובבה בסלון, יצאה למרפסת וראתה את הנאשם 1 שאמר לה להזמין משטרה. בשלב זה לא ראתה את המתלוננים, שנכנסו פנימה. בהמשך הבהירה, כי הנאשם ביקש ממנה להזמין משטרה לפני שפגש במתלוננים.

232. העדה המשיכה וסיפרה, כי היא נכנסה הביתה והתקשרה למשטרה מהטלפון הקווי שבבית, זאת, כיוון שלא היה ברשותה מכשיר פלאפון. העדה המתינה למשטרה ומשזו לא הגיעה מיד והרעש החזק בבניין נמשך, היא התקשרה בשנית למשטרה. במהלך הזמן הזה, חיכתה בסלון הבית. העדה העידה, כי לא ראתה את בעלה חוזר הביתה לאחר האירוע ושללה, כי חזר ואמר לה שהוא הולך לבית הכנסת. עוד מסרה, כי הנאשם 2 התעורר משנתו לאחר שנכנס השוטר לביתם, למשמע קולו של השוטר. הנאשם 2 הלך לקרוא לנאשם 1 מבית הכנסת ולא נכנס חזרה לבית, אלא הלך ישר למשטרה.

233. העדה לא זכרה מתי חזרה הביתה לאחר שהייתה אצל משפחתה בנתניה ולאחר פטירת אחותה ולדבריה, הוזמנה על ידי אנשים שריחמו עליה, כל פעם למקום אחר. כן לדבריה, היא ראתה את הנאשמים לראשונה לאחר מעצרים כאשר הגיעה למקום בו שהו במעצר בית, בהרחקה מצפת. לאחר שעומתה עם העובדה, כי אחותה נפטרה בסוף חודש מאי, הסבירה העדה, כי היא לא נפטרה במהלך השבועיים בהם הייתה בנתניה, אלא כעבור כחודשיים.

234. העדה העריכה, כי בין דיווחה הראשון לבין דיווחה השני למוקד 100, חלפה כחצי שעה, כשבזמן הזה המתינה בסלון ולא ירדה למטה לבדוק מה מתרחש ואף לא הסתכלה מהמרפסת. בהקשר זה טענה, כי הייתה רועדת ומפוחדת. העדה שללה כי צעקה, מלבד בשיחותיה למוקד, ומסרה, כי הייתה לבדה ולא העירה אף אחד מבני הבית. העדה העריכה, כי משיחתה השנייה למוקד ועד להגעת המשטרה חלפה כחצי שעה נוספת. העדה אישרה, כי הנאשם 2 ישן בזמן ששוחחה בפעם הראשונה עם המוקד, והתעורר רק לאחר שהשוטר הגיע לביתם. כאשר עומתה העדה עם הטענה, כי הנאשם 2 כבר היה ער לפני הגעת המשטרה, ירד למטה וראה את המתרחש בשלב שבו המתלוננים היו פצועים למטה, השיבה, כי היא אינה יודעת ואולי הוא ירד גם. בהמשך מסרה, כי אינה זוכרת.

235. העדה נשאלה האם התקשרה למשפחתה והודיעה, כי בעלה ובנה עצורים והשיבה, כי היא אינה זוכרת דבר מאותו היום. כך גם לא זכרה, האם התקשרה להודיע לילדיה, כי אביהם ואחד מאחיהם נעצרו. כן



לא זכרה, עם מי דיברה אודות האירוע.

236. העדה נשאלה האם ראתה במהלך האירוע מישהו מדמם והשיבה, כי אולי המתלונן 3 עבר עם דם בראש, אך היא אינה זוכרת. העדה שללה, כי ראתה כתמי דם על בגדיו של מי מהמעורבים, או כי ראתה שמעילו של המתלונן 3 מוכתם בדם.

237. לעדה הושמעו הקלטות שיחותיה למוקד 100. בהקשרה של השיחה הראשונה עומתה העדה עם העובדה, כי מסרה למוקד ש"רבים פה מכות", דבר שאינו עולה בקנה אחד עם עדותה. בהקשר זה הסבירה העדה, כי על רקע אירועי היום שעובר לאירוע: **"היה לי מין סיוט כזה שעוד פעם לא יהיה ריב, אבל לא התכוונתי לאף אחד. אני לא יודעת ממה, מה היה ביניהם..."** (עמק 320, ש' 14-15). בהמשך השיבה: **"אולי אני מלחיצה שתבואו מהר. ככה אני, הטריפוליטאים הם ככה, מהר נמציא"** (עמ' 320, ש' 22).

238. בהקשרה של השיחה השנייה נשאלה העדה, מדוע מסרה, כי מישהו עם טוריה שבר לאחר את הראש. בהקשר זה הסבירה: **"תיארת לי לעצמי, כי באו עם כלים, אני פחדתי. בגלל שראיתי יום לפני אז היה לי סיוט..."** (עמ' 321, ש' 18-19). כן מסרה, כי נלחצה. העדה העידה, כי המתלונן 1 היה עם טוריה ויתכן שהוא היכה את המתלונן 3 עם טוריה בראשו, אך לא ידעה לומר מדוע שיעשה כן. העדה שבה ומסרה, כי לא ראתה ואמרה זאת מתוך לחץ ובלבול.

239. העדה הכחישה, כי ירדה למטה וראתה את האירוע וטענה, כי הלחיצה את המשטרה מתוך בלבול ומסרה את אשר מסרה מתוך היסטריה ולחץ. בפני העדה הוטחה הטענה, כי עזבה את הבית יחד עם בנה הקטין והתחמקה מהמשטרה לאחר האירוע במטרה להגן על בעלה וילדיה שהיו מעורבים בקטטה. העדה שללה טענה זו מכל וכל.

240. לעדה הוצג, כי במסגרת חקירתה בהקשר של הפרת תנאי שחרורו של הנאשם 1, מסרה דברים סותרים וטענה, כי היא "חיה על קלונקס" וזאת, בניגוד לטענותיה בעדותה. בהקשר זה הוצגו בפני העדה הודעותיה במשטרה והעדה הכחישה את אמרותיה וטענה, כי אינה זוכרת כלום (ההודעות התקבלו וסומנו ת/63, ת/64, בכפוף להוכחת קבילותן).

241. העדה נשאלה, האם כשהסתכלה מהמרפסת ראתה אדם נוסף, מלבד שלושת המתלוננים והשיבה: **"אני חושבת, לא ממש בטוחה, אבל אני חושבת שהפועל נכנס קודם ראשון"** (עמ' 330, ש' 30). העדה לא ידעה להסביר, מדוע לא מסרה בעדותה קודם לכן, כי היה פועל במקום ומסרה, כי היא אינה יודעת, לא ראתה ואינה זוכרת. בהמשך השיבה, כי ראתה את שלושת המתלוננים בלבד. העדה לא ידעה להסביר, מדוע לא התייצבה למסור גרסתה במשטרה בכל הזמן שחלף מאז האירוע ועד למתן עדותה, בחלוף כשלוש וחצי שנים מהאירוע. העדה הכחישה, כי גרסתה בעדותה אינה אמת ונועדה אך כדי להגן על בעלה, הנאשם 1.

עד ההגנה - איגור איונוב:

242. ראה בהקשר זה עמ' 334 - 366 לפרוטוקול הדיון מיום 4.12.17.

243. בעדותו סיפר העד, כי עלה לארץ בשנת 2000 וכי הוא עובד בעבודות בנייה ושיפוצים. באשר לאירועים

הרלוונטיים לכתב האישום סיפר העד, כי בחודש פברואר 2014 הגיע עם הקבלן אמיר דבוש לצקת ולתחזק יסודות מתחת לבניין. למקום הגיעו שני אנשים ולא נתנו להם לצקת. אחד מהם, דתי עם פאות וזקן, רצה להפיל את הקבלן מהסולם, שעה שניסה ליצוק בטון מצינור משאבת הבטון. ביום שלמחרת, יום שני, הגיע למקום ב-6:00 כדי לסדר עצים, לוחות וקרשים בתוך המבנה ולהוציא מסמרים. המתלוננים 1 ו-2 והאדם הדתי הגיעו למקום, כשהם עצבניים, אחד החזיק במקוש, השני בטוריה והשלישי בכלי לחיתוך חוט ברזל. כך המשיך ותיאר: **"והם היו, הם היו עם צעקות, עם מריבות. ואחר כך בא יעקב מלול, והם, הם כבר התחילו לפרק הכל, לשבור בלחץ, זה לשבור, איך היה להם כוח, לא יודע, הם שברו גם בטון התחילו לשבור, שברו עצים, שברו ברזל, שברו זה..."** (עמ' 336, ש' 13-15). העד ציין, כי הוא מכיר את המתלוננים 1 ו-2 מעבודתו בעבודות בנייה אצל המתלונן 2 לפני מספר שנים.

244. העד המשיך ותיאר, כי הנאשם נכנס כדי לראות מה פשר הרעש. המתלונן 2 דחף את הנאשם והנאשם נפל על ישבנו. לאחר מכן, ראה את המתלונן 2 נופל. כך, בעמ' 337, ש' 13-16:

"ואחר כך ראיתי את ד' נפל, היה לו בעיות, היה שמה הרבה מסמרים, היה לו מחליק שמה ונפל. וקיבל מכה גם על זה, על המשקפיים שלו, באחד זה הזכוכית נשבר לו. ככה. ואני, אני התקשרתי לקבלן שלי ואני צריך לצקת, אני לא להיות שמה לראות, הרבה זמן, ויצאתי, זהו."

245. העד נשאל מהיכן הוא מכיר את שמו של הנאשם והסביר, כי הוא מתגורר בצפת מזה 17 שנים וזו עיר קטנה. העד הצביע על מקום האירוע על גבי התמונה נ/16 והסביר, כי האירוע התרחש מתחת לבניין וכי קיר הבלוקים המופיע בתמונה לא היה קיים במועד האירוע. העד העיד, כי הנאשם לא החזיק שום דבר בידיו כשהגיע למקום וכי הוא בא לדבר עם המתלוננים, אולם המתלונן 2 דחף אותו על ישבנו. באותו הזמן, המתלוננים 1 ו-3 עסקו בשבירה. העד העיד, כי הנאשם לא עשה דבר וכי המתלונן 2 נפל על הרצפה לבד, נפצע בעינו וזכוכית משקפיו נשברה. העד עזב את המקום מיד. העד לא ידע להעריך מה היה משך האירוע.

246. בעמ' 339 משורה 12 ואילך, העיד מר איונוב ב"רחל בתך הקטנה" כדלקמן (אף בתשובות לשאלות בית המשפט מפאת חשיבות עדותו, כאמור):

"כב' הש' שטרית: תסביר לי עוד פעם בדיוק מה עשה ד' ח', מה עשה אבא של ד', מה עשה כל אחד, שאלת בית משפט.

העד, מר איונוב: הם באו לשבור, הם באו לשבור, כל אחד היה לו, לא, אחד היה זה מקוש, אחד היה זה טוריה,

כב' הש' שטרית: למי היה מקוש?

העד, מר איונוב: אני לא זוכר בדיוק עכשיו, עבר זמן,

כב' הש' שטרית: אבל מי,

העד, מר איונוב: וגם עם קוצץ, הם, הם, ידעו מה הם עשו, הם ידעו.

כב' הש' שטרית: מי אלה?

העד, מר איונוב: אלה, אלה 3, הם ידעו מה הם עשו. הם לא באו עם זה, עם,

כב' הש' שטרית: וליעקב מלול היה משהו ביד, כשהוא הגיע?

העד, מר איונוב: לא, לא, בכלל, בכלל לא היה, שום,

כב' הש' שטרית: רגע, בסדר, והוא,

העד, מר איונוב: והוא בא לדבר איתם, הוא שמע רעש, הוא בא, אבל זה ד' דחף אותו על התחת, וזהו.

כב' הש' שטרית: ומה עשה, אם אתה זוכר, ד' ספר לי מה עשה.

העד, מר איונוב: הוא דחף אותו, דחף אותו, על התחת, נו,

עו"ד מושקוביץ: את מי? את מי?

כב' הש' שטרית: את מי? את מי?

העד, מר איונוב: יעקב מלול, נו.

כב' הש' שטרית: מה עשה אבא של ד'?

העד, מר איונוב: הוא שבר שמה זה עמודים, שבר זה קרשים.

כב' הש' שטרית: ומה עשה הדתי?

העד, מר איונוב: גם, גם שבר.

כב' הש' שטרית: ומה עשה יעקב?

העד, מר איונוב: יעקב מלול?

כב' הש' שטרית: כן.

העד, מר איונוב: הוא לא עשה כלום, זה נפל לבד, ד' נפל לבד. ד' נפל לבד. הוא אולי לא, הוא לא, הוא לא רואה טוב גם, זה בגלל הוא נפל, נו, שמה הוא מחליק, נו. אני,

כב' הש' שטרית: אתה ראית כשד' נפל?

העד, מר איונוב: אה? אני ראיתי, הוא נפל על הרצפה, אני ראיתי.

כב' הש' שטרית: בעיניים שלך ראית שהוא נפל?

העד, מר איונוב: אני ראיתי. כן.

כב' הש' שטרית: ואיך הוא נפצע בעיניים, כמו שאמרת בעין,

העד, מר איונוב: נפצע, זה, נפל, היה, שהיה להם בלגן משהו, ככה.



כב' הש' שטרית: ואז מה ראית אחרי שהוא נפצע? מה קרה לו?

העד, מר איוונוב: הוא תפס פה על הזה אחד, איך קוראים לזה, זכוכית, זכוכית זה glass, glass, נו, אני גם באנגלית מדבר, יותר קל לי ככה.

כב' הש' שטרית: זכוכית, זכוכית,

העד, מר איוונוב: היה לו שבור, לא שבור עד הסוף, והוא תפס בזה, וזהו. אחר כך אני זזתי, אני לא יכול להיות שמה איתם.

כב' הש' שטרית: תוך כמה זמן הלכת?

העד, מר איוונוב: אני, יש לי כוח, אני יצאתי מהר. זהו. לא רציתי להיות שמה, לא רציתי, את מבינה? מה.

כב' הש' שטרית: כמה זמן לקח כל הסיפור?

העד, מר איוונוב: לא יודע, זה אני לא יודע, אין לי,

כב' הש' שטרית: הרבה? מעט? כמה זמן?

העד, מר איוונוב: אין, לא יכול, לא היה לי שעון, לא על הראש, לא על,

כב' הש' שטרית: לא, אבל בערך קצת,

העד, מר איוונוב: לא יודע, לא יודע, לא יודע..".

247. בחקירתו הנגדית מסר העד, כי עבד אצל המתלונן 2 במשך מספר חודשים במהלך שנת 2000, במקביל ללימודיו באולפן. לדברי העד, במהלך 14 השנים שחלפו מאז, ראה את המתלונן ברחובות העיר צפת, אך לא שוחח עמו.

248. באשר לאירועי היום שעובר למועד האירוע סיפר העד, כי הוא הגיע למקום יחד עם הקבלן דבוש, כדי לבצע עבודות יציקה. המתלוננים הגיעו וצעקו וניסו להפיל את הקבלן מהסולם עליו עמד והאדם הדתי אמר לקבלן שיפסיק את העבודה. לדברי העד, דבוש צעק עליו והמשיך בעבודה, אולם המתלוננים לא נתנו להם לצקת והם עזבו את חפציהם במקום והלכו. העד תיאר, כי היה כבר חשוך והשעה מאוחרת. העד מסר, כי הזמינו משטרה למקום, אולם הוא לא יודע מי הזמין והאם הגיעה משטרה. הנאשם שלל, כי הנאשם או מי ממשפחתו היו במקום בעת ביצוע היציקות.

249. העד לא ידע לומר, האם בית הנאשם גובל בביתו של המתלונן 1 וטען בהקשר זה, כי אינו שמאי. העד נשאל מדוע שהמתלוננים ירצו להפסיק את עבודות היציקה והשיב, כי הם חושבים שהם צדיקים. העד שלל, כי ראה את דבוש מאיים על המתלונן 3 עם האצבע אלא טען, כי דבוש צעק. העד נשאל מדוע חזר למקום ב-6:00 והשיב, כי הגיע לסדר דברים, קרשים ולוחות ולקחת כלים שנשארו בשטח, דוגמת דיסק ומקדחה. בהמשך הגיעו המתלוננים ולאחר מכן הגיע הנאשם. העד לא ידע להעריך תוך כמה זמן הגיעו המתלוננים למקום ולאחר כמה זמן הגיע הנאשם. העד לא זכר למי פנה הנאשם, אולם מסר, כי אמר להם, שאין להם אישור לפרק. המתלוננים הגיבו בצעקות ובמריבות.

250. העד המשיך ותיאר, כי המתלונן 2 עמד בפנים, מול הנאשם, התקדם לעברו, דחף אותו והפילו על

הרצפה על ישבנו. הנאשם קם לאט לאט ובשלב זה, המתלונן 2 החליק ונפל. העד הדגים את אופן נפילתו של המתלונן 2, לאחור. העד שלל, כי המתלונן 2 נחבל כתוצאה ממכה שהוכה בעינו על ידי אחר. כשנשאל כיצד נפצע ונשברו משקפיו הסביר, כי תוך כדי נפילתו, נפלו על המתלונן שברים מהתקרה. העד תיאר, כי לאחר שנפל, החזיק המתלונן 2 את עינו השמאלית ואמר "אי אי אי". מיד לאחר מכן, עזב העד את המקום. העד נשאל האם ראה דם מעינו של המתלונן 2 והשיב, כי ראה שזוגית משקפיו שבורה. בשלב זה יתר הנוכחים במקום צעקו, אולם איש מהם לא דימם.

251. לעד הוצגו תמונות המתלוננים ת/2. העד לא זיהה את המתלונן 3 וכן, לא זיהה את תמונת המתלונן 2. כן מסר, כי לא ראה חתך בראשו של מי מהמתלוננים, כפי המופיע ב-ת/2 וכי לא ראה פגיעה בפניו של המתלונן 2. עוד לא זכר, האם המתלונן 3 לבש מעיל. העד אישר, כי יצא מהבית דרך השביל לכביש ושלל, כי ראה כתמי דם בשביל. העד הצביע על גבי התמונה נ/11 היכן התרחש האירוע והבהיר, כי כל המעורבים היו בפנים, מתחת לבית. כך גם הוא וכליו.

252. לעד הושמעו הקלטות דיווחיה של מזל מלול למוקד 100 והוא נשאל בהקשר זה, האם ראה את הנאשם והמתלוננים הולכים מכות. העד השיב, כי לא ראה דבר נוסף מעבר למה שמסר בעדותו. כן שלל, כי ראה מישהו מרים טוריה ומכה באמצעותה אדם אחר בראשו. העד נשאל, האם סיפר לקבלן את אשר התרחש והשיב, כי אינו זוכר. לאחר מכן הוסיף, כי סיפר לו שהיה בלגן וכי הם התכוונו לפרק ולהרוס הכל. כך לטענתו, לא סיפר עד כה לאיש אודות האירוע. העד ציין, כי התבקש להגיע למתן עדות על ידי מזל. כאשר נשאל כיצד ידעה מזל שהוא היה במקום, השיב, כי בעלה, הנאשם, ראה אותו שם. העד מסר, כי לא פנה לנאשם ביוזמתו ואמר לו שברצונו למסור עדות באשר להתרחשויות באירוע, אלא התבקש על ידי מזל להגיע ולהעיד.

253. העד העיד, כי הפסיק לעבוד אצל המתלונן 2 כיוון שנגמרה לו העבודה. העד שלל, כי הסתבך בעבר בפלילים. כן שלל, כי הגיע שיכור לעבודה במועד האירוע. העד הכחיש, כי הגיע למקום לאחר שהאירוע הסתיים וכי לא אמר אמת בעדותו, לבקשת מזל מלול.

דין והכרעה:

254. כאמור, כנגד הנאשם 1 והנאשם 2, הוגש במקור לבית משפט זה כתב אישום אחד (מתוקן) במסגרתו יוחסו להם העבירות שעניינן, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ופציעה בנסיבות מחמירות.

כפי שפורט בהרחבה לעיל, שני הנאשמים כפרו במיוחס להם בכתב האישום ולאחר שנעשה כן, הוחל בשמיעת הראיות. לאחר שנשמעה עדות המתלונן 2, ונוכח תוכנה של זו והעולה ממנה, עתרה המאשימה להורות על הפרדת משפטים בין עניינם של הנאשמים וכן הודיעה על חזרתה מכתב האישום, ככל שהוא מתייחס לנאשם 2, זאת בהסכמת הנאשם 2 ובהתאם להוראת סעיף 94(ב) לחסד"פ. בנסיבות אלו, הוריתי על הפרדת משפטים בין עניינם של הנאשמים ועל ביטול כתב האישום כנגד הנאשם 2, בהתאם.

לסוגיה זו נשוב ונתייחס בהמשך הכרעת דין זו.

בנסיבות אלו, הרי שהכרעת דין זו מתייחסת לנאשם 1 בלבד.

255. במקרה דנן נדמה, כי ראוי לשוב ולהעלות על נס את מושכלות היסוד במקומותינו בהליך הפלילי בדבר חובת ההוכחה בהליך הפלילי מעבר לכל ספק סביר. הצורך להוכיח את המיוחס לנאשם בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר, מוטל על כתפי התביעה וכל אימת שקם ספק סביר, הרי שהוא פועל לטובת הנאשם. הספק הינו פונקציה של הערכת מכלול הראיות ושל בחינה אם הוכחה התביעה את האשמה מעבר לספק סביר. ראה בעניין זה ספרו של כב' השופט י' קדמי **"על הראיות", תש"ע - 2009, חלק רביעי**, מעמ' 1674 ואילך וכן ראה, ע"פ 409/89 **מדינת ישראל נ' אמיל רוימי**, פ"ד מד(3) 465.

256. עוד ראוי להדגיש, כי הספק הסביר צריך להיות ספק המותיר, על פי מבחני השכל הישר, הגיון הדברים וניסיון החיים, שאלה אמיתית באשר לאשמת הנאשם ללא כל ספק. ספק לבדו אינו מספיק בהקשר זה וצריך, כי יהא זה "ספק סביר", היינו ספק שיש לו אחיזה סבירה בחומר הראיות.

ראה בהקשר זה ע"פ 7653/11 **ראובן ידען נ' מדינת ישראל** (26.7.12) שם נקבע, בין היתר, כדלקמן:

"טו. כאמור, לא בלב קל מצרף אני קולי לעמדת חברי, אולם כאשר יש ספק - אין ספק. "אין ספק כי במקרה של ספק, עדיף זיכוי של האשם מהרשעתו של החף מפשע".....:

"השאלה מתי תמיהות שנתרו עולות כדי ספק סביר מושפעת ממידת הקשר שלהן לגרעין המהותי עליו נסב האירוע, נשוא האישום. כאשר התמיהות מקרינות על עצם מעורבות הנאשם באירוע העברייני המיוחס לו, משקלן עשוי לעלות כדי ספק סביר באשמה. לעומת זאת, כאשר התמיהות מצויות בשולי האירוע העברייני, ואינן מהותיות לו, הרי גם כאשר הן נותרות ללא מענה, לא בהכרח ישפיע הדבר על רמת הוודאות של הגירסה המפלילה האמינה. הציפייה כי במורכבות החיים ובמורכבות נפש האדם כל פרט בפסיפס הנתונים הקשורים באירוע ובמעורבים בו יהיה שקוף, צלול ובהיר, במלואו לעולם אינה מתגשמת. יש, איפוא, לשקלל בזהירות את משקלן של התמיהות הנותרות, ולבחן האם יש בהן כדי להעלות ספק סביר, או שמא הן מצויות בשוליו של האירוע העברייני, ואינן מטילות ספק בגרעין המהותי המפליל המצוי בתשתית הראייתית שניתן בה אמון".

לטעמי, זיכוי מחמת הספק מציין לא אחת כי בית המשפט חושד שהנטען אכן אירע כגרסת כתב האישום, אלא שעוצמת הראיות חלשה או ניטע ספק אחר בלב; ומציאות החיים מזמנת מקרים אשר כאלה".

ומן הכלל אל הפרט:

257. כאמור, על פי הנטען בכתב האישום, בבעלותו של המתלונן 1, דירה הצמודה לדירה בה גרים הנאשמים. בזמן הרלוונטי לכתב האישום, שרר סכסוך בין הנאשם 1 לבין המתלונן 1 בגין ביצוע עבודות בנייה בדירה, אשר לטענת הנאשם 1, מסכנות את יציבות המבנה.

בתאריך 29.11.13, כך על פי הנטען בכתב האישום, נשלח מכתב למתלונן 1 מעיריית צפת ובו דרישה לביצוע עבודות בדירה, אשר נחוצות למניעת סכנה למבנה.

ביום 1.1.14, הגיש המתלונן 1 בקשה לצו מניעה, להורות לעיריית צפת להימנע מביצוע העבודות. בו ביום

ניתנה החלטה ע"י כב' השופט דניאל קירס ולפיה, בין היתר, ניתן צו מניעה זמני במעמד צד אחד, האוסר על העירייה לבצע עבודות בדירה, זאת למעט עבודה הנדרשת על מנת למנוע סכנה מיידית.

בתאריך 19.2.14, בוצעו עבודות בנייה בדירה מטעם קבלן של עיריית צפת ובשל כך, המתלונן 1 הזמין משטרה וביקש להפסיק את העבודות. לאחר הגעת המשטרה לדירה, הופסקו העבודות, זאת למגינת ליבם של הנאשמים, אשר היו מעוניינים בביצוען, על מנת למנוע את הסיכון הנטען לעיל.

למחרת, בתאריך 20.2.14, בסמוך לשעה 06:00, הגיעו המתלוננים אל הדירה, זאת במטרה לפרק את הבנייה שבוצעה בה, כמפורט לעיל.

למשמע הרעשים של פירוק הבנייה, כך על פי הנטען בכתב האישום, יצאו הנאשמים וכן נוסף של הנאשם 1, אשר זהותו אינה ידועה למאשימה, מביתם, והגיעו לדירה, זאת במטרה לתקוף יחד את המתלוננים ולמנוע מהם מלפרק את הבנייה.

בהגיע הנאשמים והאחר לדירה, השליך אחד מהם אריח קרמיקה לעברו של המתלונן 2. בהמשך לכך, ניגשו הנאשמים והאחר יחדיו לעברו של המתלונן 1 ודחפו אותו וכתוצאה מכך, הוא נפל.

לאחר מכן, תקפו הנאשמים והאחר בצוותא את שלושת המתלוננים, באמצעות קרשים, צינור מברזל ופטיש טפסנות וכן ע"י מכות בידיהם, תוך כדי שהם מאיימים עליהם, כי הם לא יצאו משם בחיים וכי יהרגו אותם. בין היתר, במהלך התקיפה המתוארת לעיל, תקף הנאשם 2 את המתלונן 3 באמצעות פטיש טפסנות בראשו. כמו כן, בשלב מסוים בעת התקיפה המתוארת לעיל, ניגש הנאשם 1 למתלונן 2 וחבט בו במכת אגרוף לעינו השמאלית. מעשים אלה נעשו כחלק מהתקיפה המשותפת ובעוד הנאשם הנוסף והאחר נוכחים ומוסיפים לתקוף את יתר המתלוננים.

לאחר התקיפה המתוארת, פנו שלושת המתלוננים לבית החולים "זיו" בצפת לקבלת טיפול רפואי. כתוצאה ממעשי הנאשמים, כמפורט לעיל, נגרמו למתלונן 1 פצעים בפניו, באוזנו השמאלית ובידו השמאלית.

למתלונן 2 נגרמה בעינו השמאלית חבלה חמורה שהינה קרע בקרנית ובסקלרה אחורית, ללא עדשה ומבנה עין וללא קונטור. בשל כך, הובהל המתלונן 2 לניתוח עיניים בבית החולים "תל השומר", אשר במהלכו נתפרו החתך בקרנית ובסקלרה. ראייתו של המתלונן 2 בעין השמאלית נפגעה ונכון למועד הגשת כתב האישום, טרם שבה אליו.

בנוסף לכך, נגרמו למתלונן 2, שני חתכים בגולגולת ברוחב של 4 ס"מ ו - 3 ס"מ, אשר הצריכו הדבקה וכן נגרמה לו המטומה תת עורית אוקסיפילית מתחת לקרקפת.

למתלונן 3 נגרמו פצע כ - 3 ס"מ באזור פטריאטלי אמצעי של הגולגולת, כאבים ורגישות לשיש בשוק שמאל.

258. כאמור, הנאשם 1 כפר במיחוס לו בכתב האישום.

כך, בכפירתו המפורטת שבכתב טען הנאשם 1, בין היתר, כי גם אם יקבע כי הדף מתלונן כלשהו, הרי שהיה זאת לצורך הגנה עצמית ו/או לצורך הגנת בית המגורים. הנאשם 1 הודה שיצא מביתו בעקבות רעש, אך כפר בכך שהגיע למקום יחד עם שני בניו במטרה לתקוף את המתלוננים וטען, כי הוא עצמו הותקף בחצריו ע"י המתלוננים שבאו לפגוע בחיזוק שביצעה העירייה למבנה, בו מצוי ביתו, וזאת, לצורך מניעת סכנה מיידית. הנאשם 1 כפר בכך שתקף את המתלוננים וטען, כי אם נחבל מי מהמתלוננים, הרי שהיה זה כתוצאה מנפילה עצמית באתר הבניה. במסגרת עדותו טען הנאשם 1, כי הגיע למקום לבדו, על מנת לדרוש מהמתלוננים



- שיחדלו מפירוק הבנייה, אז נדחף על ידי המתלונן 2 ונפל על ישבנו. מיד לאחר מכן עזב את המקום.
259. בנסיבות אלו, הרי שמתבקשת המסקנה, כי חזית המחלוקת הניטשת בין הצדדים הינה מצומצמת יחסית, כאשר הנאשם 1 אינו כופר בעצם קיומו של עימות עם המתלוננים במועד ובמקום הרלוונטיים והסוגיה הצריכה הכרעה בהקשר זה הינה, האם הנאשם 1 הוא זה שתקף את המתלוננים, יחד עם אחרים, כפי הנטען בכתב האישום, או שמא, המתלונן 2 הוא זה שתקף את הנאשם 1, שהגיע למקום לבדו.
260. מטבע הדברים, הראיות העיקריות עליהן נסמכת המאשימה להוכחת המיוחס לנאשם 1 בכתב האישום, הינן עדויות המתלוננים 1-3, כפי שפורטו בהרחבה לעיל.
261. אומר כבר עתה, כי לאחר שבחנתי ב"רחל בתך הקטנה" את מארג הראיות הכולל כפי שזה נפרש בפני ולאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי הן מעדי התביעה והן מעדי ההגנה, נותר בליבי ספק סביר באשר לאופן התרחשות האירועים באירוע הרלוונטי, כך שיש לזכות את הנאשם 1 מן המיוחס לו וזאת מחמת הספק.
262. כך יצוין, כי בחינה בלתי אמצעית של עדויות המתלוננים 1, 2 ו- 3, כפי שאלה באו בפני ושזירת עדויותיהם של אלה במארג הראיות הכולל, הביאוני לכלל מסקנה, כי עסקינן בעדויות אשר נתגלעו בהן סתירות מהותיות, פריכות ותהיות היורדות לשורשו של עניין, משמיטות את הקרקע תחתן, פוגעות באופן מהותי במהימנותן וביכולת לבסס עליהן ממצאים. בנסיבות אלה באתי לכלל מסקנה, כי אין מקום לאמץ עדויות אלו, לסמוך עליהן ולבסס עליהן ממצאים.
263. באשר לעדותו של המתלונן 2, ד' ח', הרי שכאמור, בחינתה של זו כפי שזו באה בפני ושזירתה במארג הראיות הכולל, מביאות לכלל מסקנה, כי עדותו של זה נגועה בסתירות מהותיות, פריכות ותהיות אשר עברו כחוט השני בעדותו באופן בו לא ניתן לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. עוד יוער, כי בפני המתלונן 2, במהלך עדותו, הוצגו תהיות וקושיות של ממש אשר לא היה באפשרותו כדי ליתן הסברים מניחים את הדעת לקושיות ולתהיות אלו, או הסברים אשר יש בהם כדי להתיישב עם השכל הישר ועם הגיון הדברים.
- כך לדוגמא, המתלונן 2 העיד, כי הקבלן דבוש (אמיר דבוש), באירוע מיום 19.2.14, דחף את המתלונן 3 בנוכחות השוטר עיסאם עאמר שראה זאת בעיניו ואף אמר, כי זוהי תקיפה. דא עקא, כי כפי שפורט בהרחבה לעיל, במסגרת עדותו של השוטר רס"ב עיסאם עאמר, אשר פורטה בהרחבה לעיל ואשר עדותו מהימנה עלי לחלוטין, שלל השוטר ב"רחל בתך הקטנה", כי ראה אלימות מצד מאן דהוא באירוע מיום 19.2.14. השוטר אישר עוד, כי אם היה רואה אלימות, היה עורך על כך דו"ח ומעכב את אותו אדם לחקירה. השוטר אישר את הדברים שכתב בדו"ח הפעולה ת/39 ועיון בדו"ח פעולה זה מלמד, כי עסקינן בדו"ח מפורט, כאשר במסגרתו אין זכר לטענת המתלונן 2 ולפיה, כאמור, הקבלן דבוש דחף את המתלונן 3 וכי השוטר אף הגדיל ואמר, כי זוהי תקיפה.
264. זאת ועוד, במסגרת עדותו סיפר המתלונן 2, כי הוא נפל וקיבל מכה ביד, קם, עמד על רגליו ואז החלו הדחיפות והמכות כאשר הדחיפות היו בין אביו שהיה במרכז לבין הנאשם 2 ואחיו שמואל, כאשר הנאשם 1 היה ליד. המתלונן הבהיר, כי ראה את הנאשמים 1 ו- 2 ואת שמואל תוקפים את אביו וכי הנאשם 1 נתן לו מכת אגרוף בעין שמאל.

דא עקא, כי בהודעתו של המתלונן 2 (נ/2 מיום 20.2.14, שעה 07:50) אשר נגבתה ממנו בבית החולים "זיו" בצפת ומטבע הדברים הייתה בסמיכות רבה להתרחשות האירועים, סיפר המתלונן 2, כי הנאשם ושני בניו שהוא איננו מכיר את שמם, תקפו אותם בברזלים, פטישים וקרשים... הוא נחבל בראשו ולאחר שנדחף ע"י אחד הבנים קיבל סחרחורת ואז כשקם, קיבל אגרוף בעין שמאל, נפל על האדמה ונחבל בראשו. בהודעה זו כאמור, לא הזכיר המתלונן 2 כלל, כי מי שהכה אותו במכת אגרוף הוא הנאשם 1, אלא טען לתקיפה "כוללת" של הנאשם ושני בניו. רק בהודעתו השנייה (מיום 24.2.14, נ/3) סיפר המתלונן 2, כי הנאשם 1 הוא זה שנתן לו מכת אגרוף לעינו.

כאשר נשאל המתלונן 2 מדוע לא מופיע בהודעתו הראשונה, אשר נמסרה בסמוך, כאמור, למועד התרחשות האירועים, כי מי שנתן לו את מכת האגרוף הינו הנאשם 1 כפי שמסר אך בהודעתו השנייה מספר ימים לאחר מכן, השיב המתלונן, כי אמר להם את הדברים במפורש וכי הוא אמר כבר בהודעתו הראשונה לשוטר רס"ר יוסי כהן מי נתן לו אגרוף בעין אך מנגד טען, כי רס"ר כהן גבה את הודעתו "אך בקושי" כהגדרתו, לא רשם את דבריו במלואם ושוחח בטלפון תוך כדי גביית העדות.

יוער, כי מצאתי את הסברו זה של המתלונן 2 כבלתי מהימן, כבלתי אמין ואשר אין בו כדי להניח את הדעת ולהתיישב עם הגיון הדברים ובנסיבות אלה רואה אני לדחותו ושלא לתת בו אמון.

265. זאת ועוד, הוגש דו"ח ביצוע עימות ת/13 בין הנאשם 2 לבין המתלונן 2, כאשר במסגרת העימות הטיח המתלונן 2 בנאשם 2 ב"רחל בתך הקטנה", כי הנאשם 2 נכח במקום עם אביו וכן המתלונן 2 ראה אותו עם פטיש, מכה את י' (המתלונן 3 - הערה שלי - י.ש). בהמשך העימות חזר והטיח המתלונן 2 בנאשם 2, כי ראה אותו מכה את המתלונן 3, ראה אותו דוחף את המתלונן 1, אביו.

דא עקא, כי בניגוד גמור לאמור לעיל, בחקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם 2 (עו"ד רונן) ובטרם חזרה בה המאשימה מכתב האישום כנגד נאשם זה, העיד המתלונן 2 בעמ' 102 לפרוטוקול מיום 29.4.15 משורה 16 ואילך כדלקמן:

"ש: תכף נגיע, תכף נגיע להיה שם. עכשיו, את י' הוא תקף?"

ת: אני גם, אני גם לא יכול לזהות 100 אחוז, אני אומר לך את האמת.

ש: יופי.

ת: אני גם לא יכול.

- .
- .
- .
- .

ת: ולכן, אני, אני, זה מה שאמרתי, אני לא יכול להגיד 100 אחוז.

- .
- .
- .

ת: אני, היה שם מישהו שדוחף את אבא שלי, מפיל אותו ואבא שלי קם. אני לא יודע מי זה,

.
.
.

ת: לא, לא ראיתי, אני לא יכול להגיד שזה משהו."

בהמשך נשאל המתלונן 2 האם הוא יכול לומר בוודאות, כי הנאשם 2 נכח באירוע והשיב בעמ' 106 לפרוטוקול משורה 22 ואילך כדלקמן:

"כב' הש' שטרית: אתה גם לא יכול להגיד בוודאות שהוא כן היה?"

העד, מר ח': נכון."

מהאמור לעיל נמצאנו למדים, כי בניגוד גמור לאמור בדו"ח העימות ת/13 כפי שפורט לעיל, הרי שבמהלך עדותו הסתבר, כי המתלונן 2 כלל אינו יכול להעיד בוודאות הנדרשת, כי הנאשם 2 תקף כפי שמסר בבטחה בדו"ח העימות ת/13 ובהמשך אף הסתבר, כי הוא אינו בטוח שהנאשם 2 בכלל נכח באירוע. על רקע האמור ובדין, חזרה בה המאשימה מכתב האישום כנגד הנאשם 2.

ברי הוא, כי עסקינן בסתירה מהותית, משמעותית, אשר יש בה כדי לרדת לשורשו של עניין, ואולם, כפי שהובהר לעיל, עסקינן בסתירה מהותית המצטברת לסתירות, פריכות ותהיות נוספות ורבות אשר נתגלעו בעדותו של המתלונן 2.

הדברים מקבלים משנה תוקף מקום בו אפילו במהלך חקירתו הראשית ועדותו בפני עוד הזכיר המתלונן 2 את הנאשם 2 כמי שנכח במקום ואף תקף ואולם, בשינוי חזיתי לחלוטין, במסגרת חקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם 2, הובהר, כי סופו של יום, המתלונן 2 כלל אינו בטוח שהנאשם 2 תקף ובסופו של יום אף לא היה בטוח, כי הוא כלל נכח במקום.

266. בהקשר זה ואף למעלה מהצורך נזדקק לסוגיה הראייתית ונבחן האם יש מקום במקרה דנן לנקוט ב"פלגין דיבורא" דהיינו, פיצול עדות המתלונן 2 באשר לחלק בעדותו ככל שהוא מתייחס לנאשם 1, אל מול החלק האחר בעדותו, בהתייחס לנאשם 2.

נוכח קיומן של סתירות, רשאי בית המשפט לפלג את דברי העד ולקבל כמהימנים אותם חלקים שאינם נגועים בסתירות. ראה בהקשר זה ספרו של כב' השופט קדמי "על הראיות", חלק רביעי, מעמ' 1845 ואילך, שם נקבע, כי סתירות בעדותו של עד אין בהן כשלעצמן כדי למנוע מבית המשפט קבלת חלק מדבריו תוך דחיית יתרם. אולם הסיכון והבחירה אינם יכולים להיעשות באופן סתמי ושרירותי אלא מתבקש יסוד סביר לאבחנה. לקיומו של הסבר סביר לסתירה, יש מטבע הדברים משקל מכריע וראה בעניין זה אף ע"פ 871/76 בעניין מרילי.

267. אולם בספרו של כב' השופט קדמי נקבע, בין היתר, כדלקמן (עמ' 1846):

"עם זאת, כאשר עדות עשויה מקשה אחת ואינה ניתנת, הגיונית, לפיצול, הרי כ"שבטלה מקצתה, בטלה כולה".

ראה בעניין זה אף ע"פ 202/56 בעניין פרקש, ע"פ 869/81 בעניין שניר ואח', ע"פ 79/87 בעניין גרנות, ע"פ 640/85 בעניין קופר ועוד.

268. עדות המתלונן 2 כאמור, עשויה מקשה אחת אשר איננה ניתנת הגיונית לפיצול והיא מהווה חלק אינהרנטי בעל קשר פנימי עמוק ולא ניתן באופן מלאכותי ודיכוטומי לערוך אבחנה בין חלקיה השונים של העדות. בנסיבות אלו, הרי שמקום בו נמצאנו למדים, כי נמצאה סתירה ופריכה מהותית באשר לחלק האחד של עדות המתלונן 2, הרי שיש לכך השלכה ישירה והיכולת לסמוך, לאמץ ולבסס ממצאים על חלקה האחר של העדות ככל שהוא מתייחס לנאשם 1 ולמעשים שמייחס לו המתלונן 2, בוודאי ברף ההוכחה הנדרש בפלילים.

מה גם שבעדותו של המתלונן 2 באשר לחלקים הנוספים בעדות, נתגלעו סתירות ופריכות מהותיות היורדות לשורשו של עניין ללא שיושבו ומבלי שניתנו הסברים הגיוניים ומניחים את הדעת לאלה.

269. בנוסף לאמור לעיל, הרי שעדות המתלונן 2 באשר לאופן השתלשלות העניינים הייתה בלתי עקבית, בלתי קוהרנטית ובלתי סדורה וביתר שאת, בנוגע למספר ואופן נפילותיו במהלך האירוע. כך, בעדותו הראשית מסר, כי כאשר ראה שדוחפים את אביו, נשען על קרש שהיה במקום ונפל, קיבל מכה בידו אך קם על רגליו מיד. בהמשך, החלו דחיפות ומכות והוא נפל על הרצפה, איבד את הכרתו והתעורר כשהוא על גבו. המתלונן 2 הצליח לקום אולם הנאשם 1 הגיע לכיוונו, היכה אותו במכת אגרוף בעינו השמאלית והוא נפל שוב.

לעומת זאת, בחקירתו הנגדית מסר, כי נפל פעמיים במהלך האירוע, בפעם הראשונה נדחף ובפעם השנייה קיבל אגרוף ונפל (עמ' 31, ש' 21 ואילך). כך מסר שוב, כי בפעם הראשונה נפל כשנשען על קרש (עמ' 32, ש' 4) ועמד על כך, שנשען על הקרשים ולא נתקל בהם (עמ' 34, ש' 27 ואילך). לעומת זאת, בעימות שנערך בין המתלונן 2 לבין הנאשם 1 טען המתלונן 2, כי רץ לכיוון אביו, נתקל בקרשים ונפל. כאשר נשאל ב"רחל בתך הקטנה" באשר למספר הפעמים שנפל השיב המתלונן 2, כי אינו יכול לזכור בדיוק מה קרה שם.

יתרה מזו, המתלונן 1 שלל בעדותו, כי המתלונן 2 נפל כאשר חש לעזרתו. כן שלל, כי המתלונן 2 נשען על אחד הקרשים, נפל וקם ומסר, כי המתלונן 2 נפל רק לאחר שהנאשם ובניו התנפלו עליו.

תמיהה נוספת העולה מדבריו של המתלונן 2 עניינה הגעתו לעזרת אביו כאשר עמד מתחת לטפסנות. מחד העיד, כי רץ לכיוון אביו כאשר ראה שהינו מותקף, ומאידך, טען, כי לא ניתן לרוץ במקום כה קטן וכי הלך לכיוונו. כך, פעם העיד כי "רץ", פעם כי "הלך" ופעם כי "מיהר".

זאת ועוד, בעדותו מסר המתלונן 2, כי איבד את הכרתו והתעורר כשראשו על האבנים. עיון בהודעות העד (נ/2, נ/3), כמו גם בעימות בינו לבין הנאשם 1 (ת/11) מעלה, כי בפירוט השתלשלות העניינים, לא מסר המתלונן 2, עד לעדותו, כי איבד את ההכרה. תחת זאת טען, כי הרגיש מסוחרר. בהקשר זה ראוי להפנות גם לתעודת חדר

המיון שהוגשה בעניינו (ת/62) בה צוין, כי לא איבד הכרה.

סתירה נוספת בעדותו של המתלונן 2 נוגעת לקיומם של קרשים, ברזלים, אבנים וחומרי בניה אחרים במקום. כך, מחד, טען המתלונן 2, כי האדמה הייתה חשופה וזאת, בתגובה לטענה, כי נפל על הקרשים והאבנים שהיו על הרצפה ולכן נחבל. מאידך, טען, כי הנאשם ובניו השתמשו בקרשים ובצינור ברזל שהיו במקום על מנת לתקוף את המתלוננים.

תמיהה נוספת העולה מעדותו של המתלונן 2 הינה התחמקותו מלהשיב האם כתוצאה ממכת האגרופ היה לו "פנס בעין" (המטומה) סביב עינו השמאלית. בהקשר זה השיב, כי לא ראה, מסר, כי אינו יכול לראות את עינו שלו, כי היה עם תחבושת ועוד (עמ' 45, ש' 6 ואילך) ולבסוף הודה, כי לא היה לו "פנס בעין" (עמ' 46, ש' 18).

270. כפי שפורט בהרחבה לעיל במסגרת עדותו של המתלונן 2, הרי שהמתלונן מסר אף, כי חלק מהדברים אודותיהם העיד, הם פרי הסקת מסקנות ותחושותיו. כך לדוגמה העיד, "..."**האבא יעקב מלול בא מכיוון י' אני חושב, זה התחושה שלי שהוא בא מכיוון י', זה הרושם שנשאר לי, שהוא בא מכיוון י' ונתן לי אגרופ כדי להפיל אותי**". זאת ועוד, ממארג הראיות שהובא בהרחבה לעיל עולה, כי עסקינן היה באירוע קצר וכי במקום נתגלעה מהומה רבת. כך לדוגמה ראה אף את עדות המתלונן 2 עצמו, שם בעמ' 75, שורות 12 - 15 אשר מסר, כי זה דחיפה, זה תקיפה, היו דחיפות ותקיפות, קיבל סחרחורת, שכב על הרצפה והיה ללא הכרה. זאת ועוד, אף מעדות המתלונן 2 עולה, כי הוא איבד את הכרתו לפני שקיבל את מכת האגרופ בעינו.

271. בנסיבות אלו מתבקשת המסקנה, כי עסקינן בעדות הנגועה בסתירות ובפריכות מהותיות היורדות לשורשו של עניין באופן בו לא ניתן לאמצה, לסמוך עליה ולבסס עליה ממצאים וכן, כי לא ניתן ללמוד באופן ברור וברף ההוכחה הנדרש בפלילים, מהי התרחשות האירועים הקונקרטיים והמדויקים שהתרחשה באירוע הנטען ולא ניתן לקבוע ממצאים ברורים בהקשר זה ברף ההוכחה הנדרש.

272. הדברים האמורים לעיל יפים גם בהקשרו של המתלונן 3. אף עדותו של המתלונן 3 באשר לאופן השתלשלות האירוע הייתה בלתי עקבית ומכילה תמיהות וסתירות. כך למשל, בניגוד לעדותו של המתלונן 2, העיד המתלונן 3, כי המתלונן 2 הגיע לעזרתו ואז הנאשם 1 היכה אותו במכת אגרופ בעינו והמתלונן 2 נפל אחורנית על ראשו במקום בו היו אבנים. לא זו אף זו, שהמתלונן 3 שלל את גרסת המתלונן 2 ולפיה, המתלונן 2 נפל כאשר ניסה להגיע לעזרת אביו.

תמיהה נוספת העולה מעדותו של המתלונן 3 נוגעת לחבלותיו ולפציעותיו כתוצאה מהאירוע. כך, בעדותו מסר המתלונן 3, כי הוכה במשך לפחות שתי דקות על ידי תוקפיו, ללא הפסקה, באמצעות צינור ברזל וקרשים, בבטנו וברגליו, זאת, בנוסף למכות הפטיש בראשו. החבלות שנגרמו למתלונן זה אינן עולות בקנה אחד עם תיאור זה, שעה שמהתיעוד הרפואי שהוגש בעניינו עולה, כי נמצא פצע באורך של כ-3 ס"מ בראשו וכן כאבים ורגישות למישוש בשוק שמאל, ללא סימני חבלה בבטן ובבית החזה (ראה ת/61).

עוד שמתי ליבי לתמיהות העולות מעדותו של המתלונן 3 בהתייחס לאירוע מיום 19.2.14, בין המתלוננים לבין הקבלן אמיר דבוש. כך, בעוד שלגרסת המתלונן 3, הקבלן נקט כלפיו באלימות וזאת, לנגד עיני השוטר, הרי שבעדותו של השוטר עסאם עאמר, אשר נכח באירוע, כי היה עד לגילויי אלימות כלשהם, אחרת היה מטפל בכך בהתאם. כן ראוי לציין, כי אף בדו"ח הפעולה שערך השוטר ת/39 לא



צוין, כי הייתה אלימות, כאמור.

273. כך לדוגמא, המתלונן 3 שלל, כי יש לו סכסוך עם השוטר עסאם עאמר ואולם, עומת בהקשר זה עם העובדה, כי השוטר לא ציין בדו"ח הפעולה שהמתלונן 3 הותקף ע"י הקבלן דבוש. המתלונן 3 הבהיר, כי השוטר הגיע למקום לאחר שדבוש דחף אותו ואולם בתחילה ציין, כי השוטר ראה זאת. לדברי המתלונן 3 לאחר שהם מסרו תלונה במשטרה, הגיע שוטר, לקח מידי המתלונן 1 את עדותו המודפסת וקרע אותה וזאת בשל קשרי משפחת מלול במשטרה. המתלונן נשאל מדוע לא פנה למח"ש וטען, כי הם פנו לכל מיני גורמים.

גם בהקשר זה נמצאנו למדים, כי בעדותו של המתלונן 3 נתגלעה סתירה מהותית, אשר יש בה כדי לרדת לשורשו של עניין וההסברים שנתן בהקשר זה, הינם בלתי מניחים את הדעת ואין בידי כדי לאמצם.

274. זאת ועוד, בחינה ישירה ובלתי אמצעית של עדות המתלונן 3 כפי שזו באה בפני, הביאה אותי לכלל מסקנה, כי עסקינן בעד אשר ניסע לסייע בעדותו לעדויות המתלוננים 1 ו- 2 כפי יכולתו וכי כאשר הוצגו בפניו קושיות ותהיות של ממש, לא היה בידי כדי ליתן הסברים המניחים את הדעת בהקשרם של אלה.

275. בנסיבות אלו, באתי לכלל מסקנה, כי עדות המתלונן 3 נגועה בסתירות, בפריכות ובתהיות, היורדות לשורשו של עניין באופן בו לא ניתן לסמוך על עדותו, לאמצה, או לבסס עליה ממצאים.

276. בחנתי אף את עדות המתלונן 1 כפי שזו באה בפני ומצאתי, כי גם עדותו זו נגועה בסתירות, בפריכות מהותיות, עד שלא ניתן לסמוך עליה ולבסס עליה ממצאים.

כך לדוגמא, באשר לאירוע מיום 20.2.14, העיד המתלונן 1, כי הם לא השתמשו בכלי עבודה כדי לפרק את הברזל, אלא בידיהם בלבד. כאשר עומת עם דבריו בהודעתו ולפיהם, הם השתמשו בפלייר, השיב המתלונן בתחילה, כי לא אמר זאת, אך לאחר מכן אישר, כי הם השתמשו בפלייר כדי לחתוך את החוטים.

277. כך לדוגמא, כאשר עומת המתלונן 1 עם העובדה, כי לאחר האירוע לא התלונן על כך שקיבל מכה באוזנו, הוא השיב, כי לא הרגיש זאת בהתחלה, אלא בשלב מאוחר יותר.

כך לדוגמא המתלונן 1 אישר, כי מסר במשטרה את האמת בקשר לאירוע עם הקבלן דבוש מיום 19.2.14. לדבריו, הוא ראה את הקבלן דוחף את המתלונן 3, אך לא אמר זאת במשטרה מפני שלא נשאל על כך. כאמור, עדות זו עומדת בניגוד גמור לעדות השוטר אשר מהימנה עלי ורואה אני לאמצה ולסמוך עליה.

כך לדוגמא, לדברי המתלונן 1, הברזלים והקרשים לא היו מפוזרים בשטח, אלא נמצאים בצד אחר לגמרי ולא במקום שבו רבו. בהקשר זה הופנה המתלונן 1 לתמונה נ/1 בה נראים ברזלים ורשתות ברזל מפוזרים בשטח וטען בהקשר זה, כי התמונה צולמה מחוץ למבנה בשטחו של הנאשם 1. למתלונן הוצגה תמונה ה/11 והמתלונן הבהיר, כי האירוע היה מתחת לבניין, במקום שאינו נראה בתמונה. המתלונן 1 לא ידע להסביר כיצד נמצאו סימני הדם בשטח המסומן בתמונה נ/11 כשדבריו, לא עברו דרך חומת האבן הנראית בתמונה ועליה נמצאה נקודת דם.

278. בנסיבות אלו, נמצאנו למדים, כי עדותו של המתלונן 1 נמצאה נגועה בסתירות ובפריכות מהותיות היורדות לשורשו של עניין, לא עלה בידי כדי לתת הסברים המניחים את הדעת לאלה ולפיכך, מצאתי, כי לא ניתן לסמוך על עדותו, לאמצה או לבסס עליה ממצאים.



279. אין חולק, כי המתלוננים נפצעו במהלך האירוע. כך עולה מהתיעוד הרפואי שהוגש בעניינם של המתלוננים וביתר שאת, בעניינו של המתלונן 2. אולם אין בפציעות ובחבלות המתלוננים כשלעצמן, כדי ללמד ברף ההוכחה הנדרש בפלילים את המנגנון ואת המעשים אשר בעטיים נגרמו החבלות והפציעות, כפי הנטען בכתב האישום. בהעדר תשתית ראייתית ראויה שתוכיח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם הוא שגרם במעשיו לפציעות ולחבלות אלה ולהתרחשות האירועים כנטען בכתב האישום, הרי שנתר בליבו ספק סביר שהנאשם זכאי ליהנות ממנו ולפיכך, יש להורות על זיכוי.

280. אכן, בתיעוד רפואי שכזה יש כדי לחזק את ראיות המאשימה, אולם בתיעוד הרפואי, יש כדי לחזק "יש" ראייתי עיקרי להוכחת המיוחס לנאשם כנטען בכתב האישום ומסד ראייתי זה, כאמור, נמצא חסר. עוד יצוין, כי יכול וחבלותיהם ופציעותיהם של המתלוננים נגרמו במהלך התרחשות האירועים (כאשר לחבלה שנגרמה בעינו של המתלונן 2 נתייחס ביתר שאת בהמשך) ואולם, אין בעצם קיומן של החבלות והפציעות כדי להוכיח ברף ההוכחה הנדרש בפלילים את המיוחס לנאשם בכתב האישום ואין בהם כדי ליצור "יש" ראייתי עיקרי, מקום בו זה לא הוכח כנדרש וכדבעי.

281. בהקשר זה ראוי להפנות לעולה מעדויותיהם של הרופאים, עדי התביעה, ד"ר אליק רוזנפלד, ד"ר אלעד בן ארצי וד"ר עזמי יאסין. כן ראוי להפנות לתיעוד הרפואי שהוגש בעניינו של כל אחד מהמתלוננים.

282. כזכור, ד"ר יאסין ערך את התעודות הרפואיות שהוגשו בעניינם של המתלוננים, שהתקבלו וסומנו ת/60, ת/61, ת/62. תעודות רפואיות אלה, שכותרתן "סיכום ביקור במחלקה לרפואה דחופה", נערכו על ידי ד"ר יאסין בבדיקתם של המתלוננים בחדר המיון בבית החולים "זיו" בצפת. ד"ר יאסין מסר בעדותו, כי במועד הרלוונטי עבד כרופא תורן בחדר המיון, אולם הוא אינו זוכר האם המתלוננים נבדקו וטופלו על ידו בפועל ועדותו נסמכה על הדברים הכתובים בתעודות הרפואיות ת/60, ת/61 ו-ת/62 בלבד.

באשר למתלונן 1, יצוין, כי ב-ת/60 נרשם, כי לדברי המתלונן הוא הותקף וכי הוא מתלונן על כאבי ראש ועל כאבים בכף היד הימנית. בפרק הממצאים נרשם, כי עסקינן בחבלה בפנים כתוצאה מתקיפה, לצרציה שטחית על האפרכסת משמאל ולחי שמאל, ללא צורך בתפירה. כן צוין, כי אין סימני חבלה בגפיים.

283. בעניינו של המתלונן 1 הוגשו אף תוצאות בדיקה שמיעה שנערכה למתלונן ביום 10.7.14, כחמישה חודשים לאחר האירוע (התקבל וסומן ת/35). בעדותה, הסבירה קלינאית התקשורת, עופרי ראוף, כי שמיעתו של המתלונן 1 באוזן ימין הינה בגדר הנורמה בתדרים הנמוכים, אולם בתדרים הגבוהים ישנה ירידה בינונית-חמורה בשמיעה. באוזן שמאל ישנה ירידה מזערית בשמיעה, ההולכת ומחריפה לפגיעה בינונית עד חמורה בתדרים גבוהים יותר. עוד הסבירה, כי באוזן שמאל אחוזי הבנת הדיבור והיכולת לפענח מילים ירודה בהשוואה לאוזן ימין, וכי ישנה א-סימטריה בצלילים בין אוזן ימין לבין אוזן שמאל, לרעת אוזן שמאל. בנוסף עולה, כי ישנה ירידה תחושתית עצבית בשתי האוזניים, מעט גדולה יותר באוזן שמאל.

בחקירתה הנגדית, העידה הגב' ראוף, כי אין בידיה תיעוד של בדיקות שמיעה קודמות שנערכו למתלונן 1, ככל שכאלה נערכו. כן העידה, כי לא ידוע לה האם למתלונן רקע של בעיות שמיעה וכי עסקינן בבדיקה בודדת וחד פעמית, לאחריה לא הוסיפה לטפל במתלונן 1.

מהאמור עולה, כי מעדותה של הגב' ראוף לא ניתן להסיק, כי הירידה בשמיעה אצל המתלונן 1, אכן נגרמה כתוצאה מתקיפתו באירוע נשוא כתב האישום, זאת, שעה שאין בידינו נתונים באשר לרקע הרפואי הרלוונטי של המתלונן 1, כמו גם באשר למנגנון אשר הוביל לירידה בשמיעה שנמצאה בבדיקתו.

284. באשר למתלונן 3, הרי שבהסתמך על התעודה הרפואית ת/61, העיד ד"ר יאסין, כי נמצא פצע בראשו של המתלונן 3, באזור הפריאטלי, הנמצא בחלק העליון של הראש, משני צדי הראש, כאשר לא צוין האם הפצע הוא בצד ימין או בצד שמאל של הראש. כן מסר, כי בדרך כלל אין אפשרות לזהות מהו מנגנון הפגיעה, וכי הרופאים מסתמכים בהקשר זה על הדברים שנמסרו מפי המטופל, כאשר לא מתבצע תחקיר מעבר לכך. במקרה דנן, העיד ד"ר יאסין, כי במידה והיה נמסר לו מאת המתלונן 3, כי הפגיעה נגרמה מנפילה או מחפץ קהה, למשל, היה רושם זאת. שעה שלא נרשם מנגנון הפגיעה, כאמור, הרי שיש להסיק, כי המתלונן 3 לא מסר דבר בהקשר זה, מלבד תלונתו כי הותקף. לאור זאת, הרי שלא ניתן ללמוד מעדותו של ד"ר יאסין, או מהתעודה הרפואית ת/61, על מנגנון הפגיעה ולא ניתן להסיק על הגורם לפגיעה בראשו של המתלונן 3 במקרה זה.

מכל מקום יש להדגיש בהקשר זה, כי גרימת הפגיעה בראשו של המתלונן 3 כמבצע עיקרי (בשונה מהביצוע בצוותא), יוחסה לנאשם 2, אשר האישומים כנגדו בוטלו, כאמור. כך, שומה עלינו להתייחס לחבלה שנגרמה למתלונן 3 ברגלו השמאלית, בדמות כאבים ורגישות במישוש בשוק שמאל. בתעודה הרפואית ת/61 צוין, כי בבדיקה נמצאו כאבים ורגישות למישוש בשוק שמאל לאחר חבלה, תנועות לא מוגבלות ואין עדות לשברים.

285. מהאמור עולה, אפוא, כי מהמידע המצוי ב-ת/61 אין אנו יכולים ללמוד דבר באשר לאופן גרימת החבלה שנגרמה ברגלו השמאלית של המתלונן 3. בזיקה לאמור יש להזכיר, כי אין מחלוקת באשר לעצם קיומו של עימות בין הנאשם לבין המתלוננים וכן, אין מחלוקת, כי המתלוננים עבדו פיזית בפירוק היציקות והטפסנות עובר לאירוע. לא זו אף זו, שבעדותו, מסר המתלונן 3, כי הוא הוכה באמצעות קרש על ידי אחד מבניו של הנאשם 1 וכן, כי הוכה על ידי בן נוסף בבטנו באמצעות מוט ברזל. בחקירתו הנגדית אמנם טען המתלונן 3, כי הוכה על ידי הנאשם, אולם מסר, כי אינו יודע למסור פרטים מדויקים אודות השתלשלות העניינים באירוע, נוכח המהלומות שספג ומצבו בעקבות זאת.

עוד ראוי להפנות לכך, שלגרסת המתלונן 3, הוא הוכה במשך מספר דקות באמצעות הקרש ומוט הברזל, מכות מרובות, ללא הפסק, דבר שאינו עולה בקנה אחד ואינו מתיישב עם העובדה, כי לא נמצאו סימני חבלה או פגיעה ברגליו של המתלונן, מלבד הפצע בראשו והכאבים והרגישות בשוק רגלו השמאלית, כאמור.

זאת ועוד, בהתייחס לתקיפתו של המתלונן 3, מסר המתלונן 2 בעדותו, כי המתלונן 3 הוכה באמצעות צינור ברזל על ידי שמואל מלול וכי בן נוסף של הנאשם היכה אותו עם פטיש. כך, אין עולה מעדותו של המתלונן 2, כי המתלונן 3 הותקף על ידי הנאשם 1 עצמו.

במצב דברים זה, הרי שממארג הראיות שנפרש בפני בהתייחס לפגיעתו ולחבלתו של המתלונן 3, לא ניתן להסיק באופן חד משמעי, וברף הנדרש בפלילים, כי אלו נגרמו כתוצאה מתקיפתו של הנאשם 1.

286. באשר למתלונן 2, ועל סמך המידע העולה מהתעודה הרפואית ת/62, אישר ד"ר יאסין, כי לא טיפל במתלונן 2 בתחום רפואת העיניים, אלא הפנה אותו לבדיקת רופא עיניים. כך, מעדותו של ד"ר יאסין אין



אנו יכולים ללמוד דבר באשר למנגנון הפגיעה בעינו של המתלונן 2. עם זאת, ראוי לציין, כי ב-ת/62 צוין, כי לדברי המתלונן 2 בבדיקתו, היה מעורב בקטטה, נחבל על ידי אגרופים, נדחף והופל על סלע, נחבל בראש, בעין שמאל ובגפיים.

כזכור, לגרסת המתלונן 2, החבלה בעינו נגרמה כתוצאה ממכת אגרוף שהוכה על ידי הנאשם 1. המתלונן 2 שלל, כי זו נגרמה בדרך אחרת, כגון נפילתו על קרשים, אבנים, או ברזלים שהיו במקום.

עוד יצוין, כי מהתעודה הרפואית ת/62 עולה, כי בנוסף לחבלה בעינו, נגרם למתלונן חתך באורך 4 ס"מ באזור אוקציפטאלי וכן חתך באורך 3 ס"מ באזור פריטאלי. כמו כן, בוצע למתלונן 2 בדיקת CT ראש, בה לא נמצא ממצא טראומטי תוך גולגולתי, פרט לפגיעה בעין.

287. בהתייחס לחבלה בעינו של המתלונן 2 ראוי להפנות לעדותו של ד"ר אליק רוזנפלד, רופא במחלקת עיניים בבית החולים "שיבא - תל השומר" וכן לתעודה הרפואית ת/28 שערך. בעדותו, ועל סמך המידע העולה מ-ת/28, מסר ד"ר רוזנפלד, כי עינו של המתלונן 2 הייתה פתוחה, היינו, היה קרע בקרנית בחלק החיצוני של העין ובאזורים נוספים בסקלרה. כן מסר, כי העין הייתה בדיס-אורגניזציה, כדור העין לא היה תקין ולא היה סדר בין חלקי העין המאובחנים. בשל כך ומחשש לאובדן גלגל העין, הוחלט לנתח את המתלונן 2 בדחיפות.

באשר למנגנון הפגיעה העיד ד"ר רוזנפלד, כי הוא יכול להגדיר מהם מנגנוני הפגיעה הנפוצים בפגיעה מסוג זה, אולם הוא אינו יכול לדעת מהו מנגנון הפגיעה במקרה דנן. כן העיד, כי פגיעה כגון דא יכולה להיגרם כתוצאה מנפילה על חפץ וצוין, כי הפגיעה צריכה להיות פגיעה ישירה בגלגל העין, לאו דווקא מחפץ חד, כאשר יכולים להיות לכך מספר תרחישים. ד"ר רוזנפלד הסביר, כי במקרה דנן, פריצת דופן העין הייתה קדמית, על פני הקרנית, באופן שניתן לראותה במבט חזותי. כן הסביר, כי ישנם מצבים של חבלה ארובתית בהם עלולה להיות פריצה של דופן העין ללא פגיעה ישירה, אולם אז הפריצה תהיה במיקום אחורי יותר ובמיקום שאינו נראה לעין. חבלה זו הינה בעלת אופי שונה ונגרמת, למשל, בחבלה ארובתית משמעותית שבה נגרם לחץ על כל רקמות העין, אז יכולה להיווצר פריצה ללא לחץ ישיר על העין. חבלה כגון דא עשויה להיגרם מנפילה או מכל חבלה ישירה, כגון, חבלה מכרית אוויר בתאונת דרכים, התנגשות חזיתית בקיר, מכת אגרוף בחלק הגרמי וברקמות הרכות של העין. ד"ר רוזנפלד ציין, כי ב-ת/28 לא צוין, כי הייתה פגיעה גרמית. כן אישר, כי במקרה דנן לא אובחנה חבלה ארובתית משמעותית וכי החבלה היא בעיקרה עינית.

288. רופא נוסף שהעיד באשר לחבלה בעינו של המתלונן 2 הינו ד"ר אלעד בן ארצי, מתמחה במחלקת עיניים בבית החולים "שיבא - תל השומר". במסגרת עדותו הוגש טופס סיכום מחלה ת/32 ומרשם תרופות ת/33.

ד"ר בן ארצי העיד, כי המתלונן 2 הועבר מבית החולים "זיו", שם לא טופלה העין אלא רק הפגיעה השטחית בקרקפת, כאשר עינו פתוחה, מצב הדורש התערבות דחופה ולכן, הוכנס לניתוח במסגרתו נסגר החתך העיני. כן הוסיף, כי המתלונן 2 עבר הדמיה בה נמצא, כי העדשה התוך עינית אינה נמצאת בתוך העין, כך, שהעדשה ככל הראה נפגעה ויצאה מתוך גלגל העין במהלך הפגיעה. הרופא הסביר, כי העדשה התוך עינית מהווה כשליש מהכוח האופטי של העין וכאשר היא אינה נמצאת בתוך העין, היכולת האופטית לרכז את האור על הרשתית יורדת בצורה משמעותית. למתלונן נרשמו שתי תרופות לשימוש מקומי על גלגל העין שהינן אנטיביוטיקה וסטרואיד למניעת זיהום ודלקת. כן קיבל אנטיביוטיקה



מניעתית דרך הפה.

מעדותו של ד"ר בן ארצי עולה, כי מהתרשמותו מהגיליונות הרפואיים, הרי שבמקרה דנן אין המדובר בחבלה ארובתית משמעותית. הרופא ציין, כי פגיעה כגון זו שנגרמה למתלונן 2 לא חייבת להיגרם בהכרח מחפץ חד, אלא, אף מחפץ קהה וכי נדרשת חבלה ישירה בגלגל העין. כן הסביר, כי ישנם שני סוגי חבלות כשעסקינן בטרואמות לאזור העין ולעין עצמה. הסוג האחד הוא טראומות שמסבות נזק גרמי או נזק לרקמות רכות שבתוך ארובת העין ואינן פוגעות בהכרח בגלגל עצמו, אלא בעצמות המקיפות את הפתח לארובת העין. הסוג השני הוא חבלות קהות או חדות לגלגל העין עצמו. כן ציין, כי חבלה יכולה להיות גם ממנגנון מעורב. במקרה דנן, לא ראה עדות לחבלה ארובתית משמעותית, היינו, לפגיעה בעצמות פתח ארובת העין ואף בממצאי בדיקת ה-סי.טי. אין עולה קיומו של נזק גרמי.

ד"ר בן ארצי הבהיר, כי ממנגנון הפגיעה במקרה דנן הינו חבלה ישירה בגלגל העין. כך הסביר, כי יש להפריד בין שני סוגים של חבלות ישירות לגלגל העין, פגיעות מחפץ חד, העלולות לגרום לחתכים (לסרציות) ופגיעות מחפץ קהה, העלולות לגרום לקריעה של דופן גלגל העין כתוצאה מפחיסת הגלגל (רפצ'ר). במקרה הנוכחי מדובר בחתך די אופקי בגלגל עצמו. עם זאת, הרופא לא זכר האם הפגיעה נראתה כחתך כירורגי ישר מחפץ חד, או כפגיעה מחפץ קהה.

289. עדויות ד"ר רוזנפלד וד"ר בן ארצי, כפי שפורטו לעיל, עולות בקנה אחד זו עם זו ומשלימות האחת את רעותה. מעדויות השניים אנו למדים, כי במקרה דנן, הפגיעה שנגרמה למתלונן 2 הינה פגיעה ישירה בגלגל העין, בדמות פריצת דופן העין בחלקה הקדמי, וללא חבלה ארובתית משמעותית. פגיעה כגון דא עלולה להיגרם מחפץ חד או קהה, כאשר בענייננו, הרופאים אינם יכולים לקבוע באופן חד משמעי מהו ממנגנון החבלה. מכך אנו למדים, כי לא ניתן להסיק ברף הנדרש בפלילים, כי החבלה בעינו של המתלונן 2 נגרמה כתוצאה ממכת אגרוף שהיכה אותו הנאשם 1.

290. גם בעדותה של הגב' מרגלית בר- צבי, אין כדי לסייע בהכרעה בחזית המחלוקת הניטשת בפנינו. בחינת ת/34 בהקשר זה ובמצבו הנפשי של המתלונן 2 אין כדי לסייע בהכרעה הנדרשת. ניכר, כי האירוע הרלוונטי ותוצאותיו, שעה שעינו של המתלונן 2 נפגעה כאמור לעיל, אכן הותירו את רישומם וחותרם על המתלונן 2. יחד עם זאת, אין בעובדת מעורבותו של המתלונן 2 באירוע והעובדה, כי עינו נפגעה באורח משמעותי במהלכו, ככאלה, כדי ללמד אודות ממנגנון הפגיעה בגינו נגרמו הפגיעות למתלונן 2 ולהוכיח ברף ההוכחה הנדרש בפלילים, כי הנאשם 1 הוא זה שגרם לכך.

291. מאידך, גם עדות הנאשם 1 מכילה סתירות ותמיהות לא מעטות. כך למשל, בעדותו סיפר הנאשם 1 לראשונה, כי ראה את המתלונן 3 קופץ מגובה של מספר מטרים בלילה שעובר לאירוע. לקפיצה זו ייחס הנאשם 1 את חבלותיו של המתלונן 3. עם זאת, עיון בהודעות הנאשם 1 (ת/8, ת/9) ובעימות שבוצע בינו לבין המתלונן 3 מעלה, כי הנאשם 1 לא הזכיר זאת עובר לעדותו. נהפוך הוא. כאשר נשאל כיצד נגרמו למתלוננים חבלותיהם השיב, כי מנפילה על קרשים וברזלים שפירקו המתלוננים. כך, גם גרסת הנאשם 1 בעדותו ולפיה, המתלונן 3 נחבל בראשו מברזל טפסנות שמשך ואשר נתלש ונפל על ראשו, לא נזכרה קודם לכן בהודעותיו.

תמיהה נוספת נוגעת לגרסתו של הנאשם 1 ביחס למעשיו לאחר האירוע. כזכור, לטענת הנאשם 1, לאחר האירוע עלה לביתו, נטל טלית והלך לבית הכנסת. כך לדבריו, לא שוחח עם רעייתו מזל כלל על האירוע, אלא אמר לה, כי הוא הולך לבית הכנסת. דברים אלה אינם מתיישבים עם ההגיון והשכל הישר,



שעה שהנאשם 1 מתאר, כי הותקף על ידי המתלוננים מיד עובר לכך. לא זו אף זו, שבהתאם לגרסה זו, המתלוננים נותרו במקום, כשמטרתם לפרק את הבניה באופן המקיים חשש ליסודות המבנה בו מצוי ביתו. חרף האמור, בחר הנאשם 1, לגרסתו, שלא להמתין למשטרה במקום ושלא לפנות לקבלת טיפול רפואי. זאת ביתר שאת, שעה שלדבריו, האירוע נמשך כ-10-7 דקות, במהלך הותקף על ידי המתלוננים במכות ובדחיפות.

עוד לא ידע הנאשם 1 להסביר, מדוע לא פנה לעזרת עובד הקבלן איגור איונוב, אשר בהתאם לעדותו, נכח במקום והיה עד למתרחש.

כן שמתי ליבי לתמיהות העולות מעדות הנאשם 1 ביחס לסיבות בגינן נמנעה רעייתו מזל מלהגיע ולמסור את הודעתה במשטרה. כך, טען הנאשם 1, כי באותה התקופה הייתה אחותה של אשתו מאושפזת במצב רפואי קשה ורעייתו שהתה לצידה. מיד לאחר מכן נפטרה האחות ורעייתו ישבה עליה שבעה בנתניה. הנאשם 1 לא ידע להסביר, מדוע לא מסר זאת עד כה לחוקרים או אף לסנגורו וההסברים שסיפק בהקשר זה אינם מניחים את הדעת.

292. יחד עם זאת, כידוע, בשקרי נאשם יש כדי לחזק ולהתווסף ל"יש" ראייתי עיקרי, אשר זה כאמור, במקרה דנן אינו בנמצא. אין בשקרי נאשם, ככאלה, כדי למלא את החסר הראייתי אשר נמצא בעניינו ושקרים אלו יכולים אך לחזק קיומו של "יש" כזה. בהעדר מסד ראייתי עיקרי כמפורט לעיל, הרי שאין בשקרי הנאשם כדי למלא חסר זה ולהניח תשתית ראייתית ראויה להוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום ברף ההוכחה הנדרש בפלילים.

בהקשר זה ראוי אף להפנות לספרו של כב' השופט קדמי "**על הראיות**", חלק ראשון, **הדין בראי הפסיקה**, שם, בעמ' 304, נקבע, בין היתר, כי שקרים של נאשם יהא טיבם אשר יהא, לעולם לא יגיעו לדרגה של ראיה עיקרית וכוחם לעולם כוחה של ראיה "מתווספת" לראיה עיקרית.

293. לא נעלמו מעיני גם הסתירות והתמיהות העולות מעדותה של רעיית הנאשם, מזל מלול. כך, למשל, בעדותה טענה העדה, כי לא ראתה דבר מהמתרחש, היות והאירוע התרחש מתחת למבנה, במקום בו אין שדה ראיה ממרפסת ביתה. העדה לא ידעה ליישב גרסה זו עם העובדה, כי בפניותיה למוקד 100 מסרה, כי "רבים מכות", כי המתלוננים פירקו את הטפסנות וכי מישהו פצע אחר בראשו עם טוריה.

יתרה מזו, כאמור, העדה נמנעה מלהגיע לתחנת המשטרה ולמסור הודעתה, חרף הניסיונות הרבים שנעשו לאיתורה. גם בהקשר זה לא ידעה העדה להסביר, מדוע לא הגיעה למשטרה וטענה, בין היתר, כי לא ידעה שיש לכך חשיבות. טענה זו אינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר, שעה שבעלה ובנה עצורים בגין האירוע עליו דיווחה העדה עצמה למוקד 100. זאת ועוד, גרסת העדה ולפיה, לא הייתה בבית בתקופה שמיד בסמוך לאחר האירוע היות ושהתה לצידה של אחותה החולה, אשר נפטרה כשבועיים לאחר מכן, אינה מתיישבת עם העובדה, כי אחותה נפטרה ביום 30.5.14, מעל ל-3 חודשים לאחר האירוע. בנסיבות אלו רואה אני לדחות את עדותה באשר זו אינה מהימנה בעיני, שלא לאמצה ושלא לבסס עליה ממצאים.

294. מנגד, העיד בפני עד ההגנה איגור איונוב, אשר כבר עתה אקדים ואציין, כי עדותו נמצאה על ידי מהימנה ואמינה ולפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. התרשמתי, כי עסקינן בעד אשר אינו "עד מעוניין" אשר העיד באופן אובייקטיבי, מסר את הדברים כפי שהתרחשו.

בהקשר זה העיד מר איונוב, כפי שפורט בהרחבה לעיל, כי הוא הבחין במתלונן 2, כאשר החליק ונפל, קיבל מכה במשקפיו ואחת הזכוכיות נשברה. מר איונוב העיד, כי הוא ראה, כי המתלונן 2 החליק ונפל לאחר שנתקל בחפצים שהיו במקום, קיבל מכה במשקפיו ואחת הזכוכיות שבמשקפיים נשברה והמתלונן 2 אחז בעינו.

כפי שעלה מעדותו של מר איונוב, הוא נכח במקום בפרק זמן קצר ולאחר מכן עזב את המקום. לא נעלמה מעיני הסתירה שנמצאה בעדותו ביחס לאופן בו נפל המתלונן 2 ונחבל בעינו וזו שוקללה על ידי יחד עם זאת, לא מצאתי, כי יש בה ככזו כדי לשמוט את הקרקע תחת עדותו של איונוב והתרשמותי הבלתי אמצעית ממנה.

295. מהאמור לעיל עולה, כי בחינת המארג הראייתי הכולל מלמד, כי בהצטרף עדותו למארג הראיות הכולל והממצאים אשר ראיתי לקבוע בהקשרו של זה, כפי שפורט בהרחבה לעיל, הרי שלא עלה בידי המאשימה כדי להוכיח מעבר לכל ספק סביר את אופן התרחשות האירועים כמיוחס בכתב האישום.

296. אעיר עוד, כי אין להכריע ביחס לקביעת ממצאי מהימנות וממצאים עובדתיים על פי מספרם הכולל של עדי התביעה מחד ושל עדי ההגנה מאידך, אלא על פי משקלה הסגולי של כל עדות ועדות. כך אדגיש, כי אין בעובדה כי עסקינן בשלושה מתלוננים, הניצבים אל מול נאשם אחד ועד ההגנה מטעמו, כדי להצביע מני וביה על אשמת הנאשם במיוחס לו. בחינה בלתי אמצעית, כאמור, של העדויות שהובאו בפני, לכאן ולשם, מלמדת, כי נותר ספק סביר באשר להתרחשות האירועים כנטען וכמיוחס לנאשם בכתב האישום, ספק אשר הנאשם זכאי ליהנות ממנו בהליך הפלילי.

297. בנסיבות אלו, יש לזכות את הנאשם 1 מן המיוחס לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק. עמד על כך בית המשפט העליון בע"פ 7443/06, 7504/06 ארקה וממו נ' מדינת ישראל (28.9.08) בקבעו כי:

"כאשר מכיל התיק הן ראיות המושכות לכוון הרשעה והן ראיות המושכות לכוון זיכוי, ואלו אינן ניתנות ליישוב, יש להעמידן אלו מול אלו ולהעריך את משקלן. רק אם הראיות המרשיעות הינן בעוצמה המספיקה כדי לבטל כל ספק סביר באשמת הנאשם, על אף קיומן של ראיות המצביעות אחרת, ניתן להרשיע. בכל מקרה אחר, יש לזכות את הנאשם מחמת הספק".

298. כך, מקום בו נותר ספק בראיות המרשיעות, אין להתעלם מספק מכרסם זה. לספק זה התייחס כב' השופט חשין בע"פ 6251/94 בן ארי נ' מדינת ישראל (פד"י מט(3), 45) (17.5.95) באומרו:

"גם במקום שבית משפט יאמר אל ליבו: כל חלופות אפשריות נעדרות הן, לכאורה, כל משקל של ממש, ומכאן שהתביעה הוכיחה את אשמתו של נאשם מעבר לספק סביר גם בהגיענו אל תחנת סיום זו, אפשר שקול קטן וחרישי - קול המוסר - יעלה בשופט ממצפוננו ויאמר לו: אחרי כל אלה "זה לא זה". אפשר שקול זה פירושו לא יהיה אלא ספק סביר "רציונאלי". אפשר גם אחרת. בין כך ובין אחרת שופט לא יוכל להתעלם ממצפוננו - אסור לו שיחמוק ממנו ועל פי צו ליבו יעשה".

299. בנסיבות אלו, הרי שבאתי לקבוע, כי לא עלה בידי המאשימה כדי להוכיח מעבר לכל ספק סביר את

המיוחס לנאשם בכתב האישום ולפיכך, הנני מורה על זיכוי של הנאשם 1 מכל המיוחס לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק.

הערה - הכרעת הדין הוקראה בנוכחות ב"כ הצדדים והנאשם 1 ביום 25.7.18 והיא מפורסמת עתה על הנמקותיה.

המזכירות תמציא העתק הכרעת דין זו לב"כ הצדדים ולנאשם.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשע"ח, 03 ספטמבר 2018, בהעדר הצדדים.